LAUREN OLIVER

PANDEMONIUM

NEMIRA

LAUREN OLIVER

PANDEMONIUM

Original: *Pandemonium* (2012)

Traducere din limba engleză:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2015

ACUM

Eu și Alex stăm întinși pe o pătură, în curtea din spate, pe strada Brokks, la nr. 37. Copacii par mai mari și mai întunecoși ca de obicei. Frunzele sunt aproape negre și atât de dese, încât cerul aproape că nu se vede.

— Probabil că nu a fost cea mai bună zi pentru picnic, zice Alex, și tocmai atunci îmi dau seama că așa e, desigur, nu am mâncat nimic din ce am adus.

La capătul păturii e un coș plin cu fructe pe jumătate stricate, invadate de furnici negre.

— De ce nu?

Ne uităm la coroana de frunze de deasupra noastră, groasă ca un zid.

— Pentru că ninge, râde Alex.

Și, din nou, îmi dau seama că are dreptate: ninge. Fulgi mari, de culoarea cenușii, plutesc în jurul nostru. E și foarte frig. Respirația mea formează aburi și mă lipesc de el, încercând să mă încălzesc.

— Dă-mi brațul, zic, dar Alex nu răspunde.

Încerc să mă mișc, în spațiul dintre brațul și pieptul lui, dar trupul îi e rigid și rămâne nemișcat.

— Alex. Haide, mi-e frig.

— Mi-e frig, repetă el, iar buzele abia i se mișcă, vinete și crăpate.

Se uită la frunze fără să clipească.

— Uită-te la mine, îi zic, dar nu își întoarce capul, nu clipește, nu se mișcă deloc.

Simt o pornire isterică ce crește în mine, o voce țipă *nu e bine, nu e bine, nu e bine*, mă ridic și îmi pun mâna pe pieptul lui: e rece ca gheața.

— Alex, zic încet, apoi țip: Alex!

— Lena Morgan Jones!

Brusc, mă dezmeticesc și aud niște chicoteli.

Doamna Fierstein, profesoară de științe la clasa a doisprezecea, la Liceul de fete Quincy Edwards, din Brooklyn,

Zona 5, Districtul 17, se încruntă la mine. Săptămâna aceasta, e a treia oară când adorm la ora ei.

— Din moment ce Crearea Ordinii Naturale ți se pare atât de obositoare, ce zici de o plimbare până la cabinetul directorului, să te trezești?

— Nu! strig mai tare decât vreau și stârnesc un nou val de chicoteli din partea celorlalte fete din clasă.

Sunt înscrisă la Edwards de când am venit din vacanța de iarnă – ceva mai mult de două luni – și deja am fost etichetată drept Ciudata Numărul Unu. Oamenii mă evită de parcă aș avea vreo boală, de parcă aș avea Boala.

Dacă ar ști.

— Asta e ultima avertizare, domnișoară Jones, îmi zice doamna Fierstein. Înțelegi?

— Nu se va mai întâmpla, o asigur și mă străduiesc să par ascultătoare și spășită.

Încerc să alung amintirea coșmarului meu, gândurile la Alex, gândurile la Hana și la fosta mea școală, să le alung, să le alung, cum m-a învățat Raven. Vechea mea viață nu mai există. Doamna Fierstein îmi aruncă o ultimă privire – una menită să mă intimideze, probabil – și se întoarce la tablă, la discursul ei despre energia divină a electronilor.

Vechea Lena ar fi fost îngrozită de o profesoară ca doamna Fierstein. E bătrână și rea și arată ca o corcitură între o broască și un pitbull. E unul dintre acei oameni care fac vindecarea să pară redundantă – e imposibil să-ți imaginezi că ar fi capabilă de dragoste, chiar și fără ca ea să fie interzisă.

Dar și vechea Lena e moartă.

Am îngropat-o.

Am lăsat-o dincolo de gard, în spatele unui zid de fum și flăcări.

ATUNCI

La început, e foc. Foc în picioarele mele și în plămâni; foc prin fiecare celulă a corpului meu. Așa renasc, în durere: ies din căldura sufocantă și din întuneric. Îmi croiesc drum printr-un spațiu întunecat, umed, plin de sunete și de mirosuri ciudate. Alerg, iar când nu mai pot mă poticnesc, iar când nu mai pot face nici asta, mă târăsc, centimetru cu centimetru, îmi bag degetele în pământ, ca un vierme care alunecă pe suprafața năpădită de buruieni a acestei noi sălbăticii.

Și sângerez.

Când îmi dau seama că sunt rănită, habar n-am cât de departe am ajuns în Sălbăticie și cât de mult m-am afundat în pădure. Cel puțin un agent de patrulare trebuie să mă fi nimerit când am sărit gardul. Un glonț m-a atins în lateral, chiar sub zona subrațului, iar tricoul meu e îmbibat de sânge. Totuși, sunt norocoasă. Rana e superficială, dar vederea sângelui, a pielii julite, face ca totul să fie real: acest loc nou, această vegetație masivă, monstruoasă, care e peste tot, ceea ce s-a întâmplat, ceea ce am lăsat în urmă.

Ceea ce mi-a fost luat.

Nu am nimic în stomac, dar vomit. Tușesc în gol și scuip bilă, pe niște frunze lucioase. Deasupra se aude ciripit de păsări. Un animal venit să adulmece se întoarce repede în desiș.

Gândește, gândește. Alex. Imaginează-ți ce ar face Alex.

Alex e aici, e chiar aici. Crede.

Îmi dau jos tricoul, rup partea de jos și leg zona curată în jurul pieptului, astfel încât să preseze pe rană și să ajute la oprirea sângerării. Habar nu am unde sunt sau unde mă duc. Singurul meu gând e să nu mă opresc, să continui să merg, înainte, tot înainte, departe de garduri și de câini și de arme și…

Alex.

Nu, Alex e aici. Trebuie să crezi.

Pas cu pas, lupta cu spinii, cu albinele, cu țânțarii; cu crengile mari și dese; nori de țânțari care dau târcoale. La un moment dat, ajung la un râu: sunt atât de slăbită, încât aproape că sunt luată de curent. Noapte, ploaie, frig: sunt cuibărită între

rădăcinile unui stejar enorm, iar în jurul meu se aud nevăzute animale, care gâfâie și mârâie în beznă. Sunt prea speriată să dorm; dacă adorm, o să mor.

Nu renasc dintr-odată. Noua Lena.

Pas cu pas… iar apoi centimetru cu centimetru.

Mă târăsc, ghemuită în praf, cu gura plină de gustul de fum.

Cu unghiile, ca un vierme.

Așa vine ea pe lume, noua Lena.

•

Când nu mai pot să înaintez nici măcar un milimetru, îmi pun capul pe pământ și aștept să mor. Sunt prea obosită să îmi fie frică. Deasupra mea e întunecimea, la fel și în jur, iar zgomotele pădurii sunt o simfonie care mă îndeamnă să plec din această lume. Deja sunt la înmormântarea mea. Sunt coborâtă într-un spațiu îngust, întunecos, e și mătușa Carol acolo, și Hana, și mama, și sora mea, chiar și tatăl meu de mult timp decedat. Cu toții privesc cum trupul meu coboară în mormânt. Și cântă.

Sunt într-un tunel întunecos, plin cu ceață, și nu mi-e frică.

Alex mă așteaptă în capătul celălalt; Alex stă acolo și zâmbește, în lumina soarelui. Alex întinde brațele spre mine și strigă…

Hei. Hei.

Trezește-te.

— Hei. Trezește-te. Haide, haide, haide.

Vocea mă scoate din tunel și, pentru o clipă, sunt îngrozitor de dezamăgită când deschid ochii și nu îl văd pe Alex, ci niște fețe serioase și necunoscute. Nu pot gândi; lumea e fracturată. Păr negru, un nas ascuțit, ochi verzi… bucăți dintr-un puzzle pe care nu îl înțeleg.

— Haide, așa, rămâi cu mine. Bram, unde naiba e apa aia?

O mână sub gâtul meu, apoi, brusc, salvarea. O senzație de gheață și lichidul care alunecă: apa îmi umple gura, gâtul, îmi curge pe bărbie, spală praful, gustul de foc. Întâi tușesc, mă înec, aproape că plâng. Apoi, înghit, înghit, în timp ce mâna rămâne sub gâtul meu, iar vocea continuă să-mi șoptească încurajări.

— Așa. Bea cât vrei. Așa. Acum ești în siguranță.

Păr negru și lung. O femeie. Ba nu, o fată, o fată cu o gură subțire și strânsă, cu riduri la colțurile ochilor și cu mâini aspre și mari, ca niște coșuri. Gândesc: *mulțumesc*. Gândesc: *mama*.

— Ești în siguranță acum. E bine. Ești bine.

Așa se nasc copiii, la urma urmei: cuibăriți în brațele cuiva, sugând, neajutorați.

Apoi, febra mă absoarbe din nou. Momentele mele conștiente sunt puține, iar amintirile, confuze. Mai multe mâini, mai multe voci; sunt ridicată; deasupra mea, un caleidoscop de verde și fractali pe cer. Apoi, mirosul de foc de tabără și ceva rece și ud pe pielea mea, fum și voci șoptite, o durere puternică, apoi gheață, ușurare. Moleșeală în picioare. Printre ele, vise cum nu am mai avut vreodată. Pline de explozii și violență: vise despre piele care se topește și trupuri carbonizate.

Alex nu mai apare. S-a dus înaintea mea și a dispărut dincolo de tunel. De câte ori mă trezesc, ea e acolo, fata cu păr negru, care mă îndeamnă să beau apă sau îmi pune un prosop rece pe frunte. Mâinile ei miros a fum și a cedru. Și, dincolo de toate, dincolo de ritmul trezirii și al somnului, dincolo de febră și de frisoane e cuvântul pe care ea îl repetă, iarăși și iarăși, astfel că își croiește drum în visele mele, începe să alunge o parte din întuneric, mă scoate din alunecare: *siguranță. Siguranță. Ești în siguranță acum*.

În cele din urmă, febra cedează, nu știu după cât timp, și alunec spre trezie, dusă de acel cuvânt blând, ușor, de parcă aș sta pe un val care mă duce la țărm.

•

Încă înainte să deschid ochii, aud farfurii lovindu-se unele de altele, simt miros de ceva prăjit și aud murmur de voci. Primul meu gând e că sunt acasă la mătușa Carol, care mă va chema la micul dejun, o dimineață ca oricare alta. Apoi, amintirile – zborul cu Alex, evadarea pripită, zilele și nopțile petrecute singură în… — mă izbesc și deschid ochii brusc, încercând să mă ridic. Trupul nu mă ascultă, totuși. Nu pot să-mi ridic decât capul; mă simt de parcă aș fi prinsă în piatră.

Fata cu păr negru, cea care trebuie să mă fi găsit și să mă fi adus aici – oriunde ar fi asta – stă într-un colț, lângă o chiuvetă mare. Se întoarce când aude că mă foiesc.

— Ușor, îmi zice.

Își scoate mâinile din chiuvetă, udă până la coate. Fața ei e serioasă, în alertă, ca a unui animal. Dinții îi sunt mici, prea mici pentru gura ei, și ușor îndoiți. Traversează încăperea și se ghemuiește lângă pat.

— Ai fost inconștientă o zi întreagă.

— Unde sunt?

Vocea mea e răgușită, abia mi-o recunosc.

— La bază.

Mă privește atentă.

— Cel puțin așa îi zicem noi.

— Nu, vreau să spun…

Mă străduiesc să pun laolaltă cele întâmplate după ce am sărit gardul. Tot ce îmi vine în minte e Alex.

— Adică, sunt în Sălbăticie?

O expresie – posibil de suspiciune – trece rapid peste fața ei.

— Suntem într-o zonă liberă, da, zice precautå, apoi se ridică și, fără o vorbă, se îndepărtează de pat și dispare printr-o deschizătură întunecată.

De undeva din clădire aud voci. Simt un impuls de teamă, mă întreb dacă am greșit pomenind de Sălbăticie, dacă sunt în siguranță cu acei oameni. Niciodată nu am auzit pe cineva să numească zona nelegiferată zonă liberă.

Dar nu. Oricine ar fi ei trebuie să fie de partea mea; m-au salvat, mă țin aici de zile întregi. Reușesc să mă ridic pe jumătate în poziția șezând și îmi rezem capul de peretele din piatră din spatele meu. Întreaga încăpere e din piatră: podele din piatră, pereți din piatră, pe care, din loc în loc, se vede un strat subțire de mucegai negru, o chiuvetă demodată, din piatră, cu un robinet ruginit care, evident, nu mai funcționează de ani buni. Sunt întinsă pe un pat tare, îngust, acoperit cu pături jerpelite. Asta, pe lângă câteva găleți din tablă aflate în colț, sub defuncta chiuvetă, plus un scaun din lemn. E toată mobila de acolo. Nu sunt geamuri și nici becuri, doar două lanterne cu baterii, care umplu încăperea cu o lumină albăstruie slabă.

Pe un perete, o cruce mică din lemn, cu trupul unui bărbat suspendat pe mijlocul ei. Recunosc simbolul, este crucea unei vechi religii, de pe vremea dinaintea vindecării, dar nu îmi amintesc care dintre ele. Îmi amintesc brusc de o oră de istorie din anul întâi, ora doamnei Demler, care ne privea din spatele ochelarilor ei imenși, lovind cu degetul cartea deschisă și zicând: „Vedeți? Vedeți? Aceste religii vechi sunt pătate de iubire. Emană *deliria*; sunt însângerate din cauza ei.” Desigur, la vremea aceea, totul părea îngrozitor și adevărat.

Dragostea, cel mai rău lucru dintre toate lucrurile mortale.
Dragostea te ucide.
Alex.
Pe amândoi, atunci când o ai…
Alex.
Și când nu o ai.
Alex.
— Erai pe jumătate moartă, când te-am găsit, zice calmă fata cu păr negru, când intră din nou în încăpere.
Ține cu ambele mâini un castron din ceramică.
— Mai mult de jumătate. Nu credeam că o să reziști. Dar m-am gândit că putem măcar să încercăm.
Mă privește cu îndoială, de parcă nu ar fi sigură că am meritat efortul, și pentru o clipă mă gândesc la verișoara mea Jenny, la felul cum stătea cu mâinile în șolduri, scrutându-mă, și trebuie să strâng din ochi, să nu las amintirile să năvălească, valuri de imagini dintr-o viață care nu mai e.
— Mulțumesc.
Ridică din umeri, dar zice:
— Cu plăcere.
Și pare să fie sinceră. Trage scaunul din lemn lângă pat și se așază. Părul ei e lung și adunat deasupra urechii stângi. În spatele ei are semnul operației, o cicatrice triunghiulară, exact ca a lui Alex. Dar ea nu poate fi vindecată; e aici, de partea aceasta a gardului: o Invalidă.
Încerc să mă îndrept, dar sunt nevoită să mă las la loc, după numai câteva secunde, extenuată. Mă simt ca o păpușă pe jumătate revenită la viață. Inclusiv în spatele ochilor simt o durere puternică, iar când mă uit în jos văd că pielea mea încă e acoperită cu o rețea de tăieturi și zgârieturi, cu mușcături de insecte și cruste.
Castronul pe care îl ține fata e plin cu o supă aproape limpede, cu un pic de verdeață prin ea. O întinde spre mine, apoi ezită.
— Poți să o ții?
— Sigur că pot, zic mai agresiv decât intenționam.
Castronul e mai greu decât credeam. Abia pot să îl ridic până la gură, dar în cele din urmă reușesc. Îmi simt gâtul ca un șmirghel, când supa alunecă pe el, apoi o înghit grăbită pe toată.

— Încet, zice fata.

Dar nu mă pot opri. Brusc, foamea se cască în mine, neagră și insuportabilă. Îndată ce termin supa simt cu disperare că mai vreau, deși încep imediat să am crampe în stomac.

— Mai este?

— Imediat.

— Te rog.

Foamea e un șarpe; mă atacă din adâncul stomacului, mă mănâncă pe dinăuntru înspre afară. Oftează, se ridică și dispare prin deschizătura întunecată. Cred că aud un crescendo de voci pe hol, un sunet tot mai puternic. Apoi, deodată, liniște. Fata cu păr negru se întoarce cu un alt castron cu supă. Îl iau, iar ea se așază din nou și își trage genunchii la piept, ca un copil. Genunchii ei sunt osoși și maronii.

— Deci, pe unde ai trecut?

Când vede că ezit, îmi zice:

— E în regulă. Nu e nevoie să vorbești despre asta, dacă nu vrei.

— Nu, nu, nu e o problemă.

Sorb mai încet din castron și savurez gustul ciudat, ca de pământ: de parcă ar fi fost gătită cu pietre. Din câte știu, așa a și fost. Alex mi-a spus odată că Invalizii, cei care locuiesc în Sălbăticie, au învățat să se descurce doar cu câteva lucruri.

— Am venit din Portland.

Îndată, castronul se golește din nou, deși șarpele din stomacul meu e încă acolo.

— Unde suntem?

— La câțiva kilometri spre est de Rochester.

— Rochester, New Hampshire?

Zâmbește.

— Da. Probabil că ai mers pe jos. Cât timp ai umblat singură?

— Nu știu.

Îmi rezem capul de perete. Rochester, New Hampshire. Probabil că m-am învârtit pe lângă granița de nord, rătăcind prin Sălbăticie: am ajuns la nouăzeci de kilometri sud-vest de Portland. Mă simt din nou extenuată, cu toate că am dormit câteva zile.

— Am pierdut noțiunea timpului.

— Destul de coios din partea ta.

Nu sunt sigură ce înseamnă coios, dar presupun.

— Cum ai sărit?

— Nu am fost… nu am fost singură, îi zic, iar șarpele mușcă din nou. Adică, nu ar fi trebuit să fiu singură.

— Ai fost cu cineva?

Mă privește din nou insistent, cu ochii aproape la fel de negri ca părul.

— Un prieten?

Nu știu cum să o corectez. Cel mai bun prieten. Iubitul meu. Dragostea mea. Încă nu m-am obișnuit de tot cu acel cuvânt și mi se pare aproape un sacrilegiu, așa că dau doar din cap.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă un pic mai blând.

— El… n-a reușit.

Ochii îi clipesc înțelegător când spun *el*. Dacă am venit împreună din Portland, dintr-o zonă de segregare, trebuie că am fost mai mult decât prieteni. Din fericire, nu insistă.

— Am reușit să ajungem amândoi la gardul de la graniță. Dar apoi agenții de patrulare și gărzile…

Durerea din stomacul meu se intensifică.

— Erau prea mulți.

Se ridică brusc și ia una dintre gălețile cu apă din colț, o pune lângă pat și se așază la loc.

— Am auzit zvonuri, zice abrupt. Povești despre o mare evadare în Portland, o mulțime de polițiști implicați, o mușamalizare.

— Deci știi despre asta?

Mai încerc o dată să mă ridic, dar durerea mă lipește din nou de perete.

— Au spus ce s-a întâmplat cu… prietenul meu? întreb, deși știu. Bineînțeles că știu. L-am văzut stând acolo, plin de sânge, când tăbărau pe el, la fel ca furnicile negre din visul meu. Fata nu răspunde, doar strânge buzele și scutură din cap. Nu trebuie să spună altceva, e clar. Se vede după mila de pe fața ei. Șarpele se descolăcește complet și începe să se târască. Închid ochii. Alex, Alex, Alex: singura mea motivație, noua mea viață, promisiunea pentru ceva mai bun, totul s-a dus, s-a făcut scrum. Nimic nu va mai fi bine vreodată.

— Speram…

Las să-mi scape un scâncet, în timp ce grozăvia din stomacul meu urcă spre gât și îmi provoacă un val de greață. Fata oftează și o aud cum se ridică, târșâind scaunul.

— Cred că…

Abia reușesc să rostesc vorbele; încerc să înghit greața.

— Cred că o să…

Apoi, mă aplec peste marginea patului și vomit în găleata pe care a pus-o acolo, cu trupul cuprins de valuri de greață.

— Știam că o să ți se facă rău, zice fata scuturând din cap. Dispare din nou pe holul întunecat. O clipă mai târziu, bagă capul în cameră.

— Apropo, eu sunt Raven (Corbul).

— Lena, zic, iar cuvântul aduce cu el o nouă rundă de vomă.

— Lena, repetă ea.

Bate cu degetele în perete.

— Bine ai venit în Sălbăticie.

După care dispare, iar eu rămân acolo cu găleata.

Mai târziu, după-amiază, Raven revine, iar eu încerc din nou supa. De data asta, sorb încet și reușesc să nu o vomit, încă sunt atât de slăbită, încât abia duc farfuria la gură, iar ea trebuie să mă ajute. Ar trebui să fiu jenată, dar nu simt nimic: odată ce greața dispare, e înlocuită de o amorțeală atât de puternică, încât parcă m-aș cufunda sub apă rece ca gheața.

— Bun, zice Raven aprobator, după ce reușesc să beau jumătate din zeamă.

Ia castronul și dispare din nou. Acum, că sunt trează și conștientă, îmi doresc doar să dorm din nou. Cel puțin când dorm pot să mă visez cu Alex, pot să îmi închipui că sunt în altă lume. Aici, în această lume, nu am nimic: nici familie, nici unde să mă duc. Alex nu mai e. Probabil că și identitatea mea a fost deja anulată.

Nici să plâng nu pot. Sunt praf pe dinăuntru. Mă gândesc iarăși și iarăși la acel ultim moment când m-am întors și l-am văzut în spatele acelui zid de fum. În minte, încerc să mă întorc, să trec de gard și de fum; încerc să îl prind de mână și să îl trag.

Alex, întoarce-te.

Nu pot decât să mă cufund. Orele se strâng în jurul meu, mă închid complet. Un pic mai târziu, aud vânzoleală de pași, apoi ecouri ale unor râsete și ale unor discuții. Cel puțin asta îmi oferă un motiv de concentrare. Încerc să deosebesc vocile, să ghicesc câți sunt, dar tot ce pot să fac este să disting câteva tonuri mai joase (bărbați, băieți) și niște chicoteli mai ascuțite, ocazionale izbucniri în râs. O dată o aud pe Raven strigând *bine,*

bine, dar de cele mai multe ori vocile sunt valuri de sunete, de tonuri, ca un cântec îndepărtat. Desigur că e normal ca fetele și băieții să stea în aceeași casă, în Sălbăticie, tocmai asta e ideea, la urma urmei: libertatea de a alege, libertatea de a sta unii lângă alții, libertatea de a se privi și de a se atinge și de a se iubi, dar ideea este foarte diferită de realitate, iar eu nu mă pot împiedica să mă panichez un pic.

Alex e singurul băiat pe care l-am cunoscut și cu care chiar am vorbit. Nu-mi place să mă gândesc la toți bărbații aceia străini care sunt dincolo de peretele de piatră, cu vocile lor baritonale și cu râsetele lor. Înainte să îl cunosc pe Alex, am trăit aproape optsprezece ani crezând deplin în sistem, crezând sută la sută că dragostea e o boală, că trebuie să ne protejăm, că fetele și băieții trebuie să stea separat, pentru a preveni contagierea. Priviri, atingeri, îmbrățișări, toate purtau riscul de contaminare. Și chiar dacă faptul că am fost împreună cu Alex m-a schimbat, nu am cum să scap de teamă dintr-odată. Nu se poate.

Închid ochii, inspir adânc, încerc din nou să mă forțez să trec de straturile de conștiență și să dorm.

— Gata, Blue. Afară. La culcare.

Deschid ochii larg. O fată, probabil, de șase sau șapte ani, stă în ușă și mă privește. E slabă și foarte bronzată, poartă niște pantaloni scurți de blugi și o bluză din bumbac, cu vreo paisprezece numere mai mare, atât de mare încât îi alunecă de pe umeri și lasă să i se vadă oasele ascuțite ca niște aripi de pasăre. Părul blond-șaten îi cade până aproape de talie. Și e desculță. Raven încearcă să treacă pe lângă ea cu o farfurie.

— Nu sunt obosită, zice fata, tot cu ochii pe mine.

Tropăie de pe un picior pe altul, dar nu intră mai mult în cameră. Ochii ei au sclipiri albastre, de culoarea cerului.

— Fără proteste, zice Raven și o împinge în joacă, trecând pe lângă ea. Afară.

— Dar…

— Care e regula numărul unu, Blue? întreabă Raven, cu o voce devenită mai serioasă.

Fata își bagă degetul mare în gură și își roade unghia.

— Să o ascult pe Raven, mormăie ea.

— Să o ascult *întotdeauna* pe Raven. Iar Raven zice că e ora de culcare. Acum. Haide.

Blue îmi aruncă o ultimă privire plină de regret, apoi o ia la fugă. Raven oftează, își dă ochii peste cap și trage scaunul lângă pat.

— Scuze. Toată lumea e nerăbdătoare să o vadă pe fata cea nouă.

— Ce înseamnă toată lumea?

Gâtul meu e uscat. N-am reușit să mă ridic și să ajung la chiuvetă, dar e evident că țevile de apă oricum nu funcționează. Nu există conducte prin Sălbăticie. Toate rețelele – cea de electricitate, de apă – au fost bombardate cu ani în urmă, în timpul atacului.

— Câți sunteți aici?

Raven ridică din umeri.

— Oh, nu e un număr stabil. Oamenii vin și pleacă, se mută de la un adăpost la altul. Probabil, vreo douăzeci, acum, dar în iunie am fost cam patruzeci, iar în iarnă aproape că am închis locul acesta.

Aprob din cap, deși povestea ei despre adăposturi și oameni care se mută de ici-colo mă nedumerește. Alex mi-a spus foarte puține despre Sălbăticie și desigur că am reușit să trecem granița împreună o dată: singura dată când am fost pe tărâmul nelegiferat, înainte de marea noastră evadare.

Înainte de marea mea evadare.

Îmi înfig unghiile în palme.

— Te simți bine?

Raven mă privește de aproape.

— Aș vrea niște apă.

— Uite, ia asta.

Îmi întinde farfuria pe care o ținea: două plăcințele, ca două clătite, dar mai închise la culoare și mai grunțuroase. De pe un raft din colț ia o cutie de conservă știrbită și o folosește ca polonic, să ia un pic de apă din una dintre gălețile de sub chiuvetă. Mi-o aduce. Sper doar că găleata aceea nu joacă și rol de vas pentru vomitat.

— E greu de găsit pahare pe aici, îmi zice când ridic din sprâncene. Bombele, adaugă.

O spune de parcă ar fi la băcănie și ar fi vorba despre grepfrut, de parcă ar fi cel mai obișnuit lucru din lume. Se așază la loc, învârtind absentă pe degetele lungi și maronii o șuviță de

păr. Duc la buze cutia. Marginile îi sunt zimțate și trebuie să beau cu grijă.

— O să înveți să te descurci aici, zice Raven cu un soi de mândrie. Facem diverse din nimic, din resturi, din gunoi, din oase. O să vezi.

Mă uit la farfuria din poala mea. Mi-e foame, dar cuvintele gunoi și oase îmi taie pofta. Probabil că Raven își dă seama la ce mă gândesc, pentru că râde.

— Nu-ți face griji, nu e nimic grețos. Niște nuci, un pic de făină și niște ulei. Nu e cel mai bun lucru pe care l-ai mâncat în viața ta, dar te va ajuta să te refaci. Proviziile se împuținează; nu am primit nimic de câteva săptămâni. Evadarea chiar ne-a dat peste cap, știi.

— Evadarea mea?

Aprobă.

— În ultima săptămână, au pus alerte la granițe, în toate orașele, pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri, și au dublat paza la garduri.

Deschid gura, să îmi cer scuze, dar mă oprește.

— E în regulă. Fac asta de câte ori apare o breșă. Întotdeauna se tem că va izbucni vreo revoltă, iar oamenii vor fugi în Sălbăticie. În câteva zile, o să o lase mai moale din nou, iar noi ne vom primi proviziile. Iar între timp…

Face semn cu bărbia spre farfurie.

— Nuci.

Iau o bucățică din clătită. Nu e rea, de fapt: călduță și crocantă și doar un pic grasă, îmi rămâne o urmă de ulei pe deget. E mult mai bună decât zeama și îi spun asta. Îmi zâmbește.

— Mda, Roach e bucătarul. El poate să gătească ceva bun din orice. Mă rog, poate să facă ceva comestibil din nimic.

— Roach? E numele lui real?

Raven termină de împletit o codiță, o aruncă peste umăr și începe alta.

— La fel de real ca orice nume. Roach e în Sălbăticie de când se știe. A venit de la un adăpost din sud, din apropiere de Delaware. Cineva de acolo trebuie să-i fi dat numele. Pe când a ajuns aici, era deja Roach.

— Dar Blue?

Reușesc să termin prima clătită fără să mi se facă rău, apoi pun farfuria jos, lângă pat. Nu vreau să-mi forțez norocul. Raven ezită o fracțiune de secundă.

— Ea s-a născut aici, pe proprietate.

— Deci ați botezat-o așa după culoarea ochilor.

Raven se ridică brusc și se întoarce, înainte să zică:

— Îhâm.

Se duce la rafturile de lângă chiuvetă și oprește una dintre lanternele cu baterii, astfel că în jur se face și mai întuneric.

— Dar tu?

Arată spre părul ei.

— Negru.

Zâmbește.

— Nu e cel mai original nume.

— Nu, voiam să zic dacă te-ai născut aici. În Sălbăticie.

Zâmbetul dispare rapid, cum ai sufla într-o lumânare.

Pentru o clipă, pare aproape furioasă.

— Nu, zice repede. Am venit aici când aveam cincisprezece ani.

Știu că nu ar trebui, dar nu mă pot abține și insist.

— Singură?

— Da.

Ia și a doua lanternă, care încă emite o lumină albăstruie slabă, și se duce spre ușă.

— Și care era numele tău înainte? întreb, iar ea împietrește, cu spatele la mine. Înainte să vii în Sălbăticie, vreau să spun.

Pentru o clipă, rămâne acolo. Apoi, se întoarce. Ține lanterna în jos, astfel că fața ei nu e luminată. Ochii îi sunt doar niște sclipiri slabe, ca pietrele negre în lumina lunii.

— Ai putea foarte bine să te obișnuiești, de acum, zice, cu un calm intens. Tot ce ai fost, viața pe care ai avut-o, oamenii pe care îi cunoșteai… totul s-a dus.

Scutură din cap și continuă, un pic mai ferm.

— Nu există niciun înainte. Există doar prezentul și ceea ce urmează.

Apoi, pornește spre hol, cu tot cu lanternă, și mă lasă într-un întuneric complet, cu inima bătându-mi foarte repede.

În dimineața următoare, mă trezesc moartă de foame. Farfuria e tot acolo, cu cealaltă clătită pe ea, și mă rostogolesc pe jumătate din pat, când mă întind după ea, apoi cad în

genunchi, pe podeaua rece din piatră. Un gândac explorează suprafața clătitei... în mod normal, înainte, mi s-ar fi făcut greață, dar acum sunt prea flămândă să-mi pese. Îi dau un bobârnac, îl privesc cum se precipită spre un colț și apuc lacom clătita, cu ambele mâini, lingându-mă pe degete. Îmi potolește doar o fărâmă din foame.

Mă ridic încet, sprijinită de pat. E prima dată când stau în picioare, după câteva zile, prima dată când fac mai mult decât să mă târăsc spre vasul metalic din colț – pus acolo de Raven –, când am nevoie la baie. Ghemuită în beznă, cu capul aplecat, cu picioarele tremurând, sunt un animal, nu mai sunt om.

Sunt atât de slabă, încât abia reușesc să ajung la ușă, înainte să fiu nevoită să fac o pauză, sprijinită de tocul ușii. Mă simt ca bâtlanii aceia cu pliscul umflat, cu burtă și cu picioare lungi și subțiri, pe care îi vedeam uneori în golful din Portland, complet disproporționați, dezechilibrați. Camera mea dă într-un hol lung și întunecat, tot fără geamuri, tot din piatră. Aud oameni vorbind și râzând, zgomote făcute de scaune trase și apă curgând: o bucătărie. Mâncare. Holul este îngust și îmi trec mâinile peste pereți, în timp ce înaintez și încep să-mi simt din nou picioarele și trupul. În stânga mea e o deschidere fără ușă, care dă într-o încăpere mare, ticsită pe o parte cu provizii medicale și materiale de curățenie – tifon, multe tuburi de Bacitracin, sute de cutii cu săpun, bandaje –, iar pe cealaltă parte patru saltele înguste întinse direct pe jos, pline cu haine și pături. Un pic mai în față văd o altă cameră, care probabil că e folosită doar pentru somn: acolo sunt întinse saltele din perete în perete și acoperă aproape complet fiecare centimetru de podea, astfel că arată ca o imensă pătură făcută din bucăți.

Simt un pic de vină. Evident, mi s-au oferit cel mai bun pat și cea mai drăguță cameră. Încă mă uimește cât de mult greșisem în toți acei ani, când crezusem zvonurile și minciunile. Crezusem că Invalizii erau niște bestii; crezusem că mă vor sfâșia. Dar oamenii aceștia m-au salvat, și mi-au oferit cel mai confortabil loc de dormit, și m-au făcut bine, și nu au cerut nimic în schimb. Animalele sunt de cealaltă parte a gardului: monștri îmbrăcați în uniforme. Vorbesc încet, și spun minciuni, și zâmbesc în timp ce îți taie gâtul.

Holul face o cotitură bruscă spre stânga, iar vocile se aud mai tare. Acum, simt mirosul de mâncare, iar stomacul meu chiorăie

zgomotos. Trec pe lângă mai multe camere, unele pentru dormit, una aproape goală și căptușită cu rafturi: o jumătate de duzină de conserve de fasole, o pungă de făină pe jumătate goală și, ciudat, o cafetieră prăfuită sunt îngrămădite într-un colț; în altul, găleți, căni de tablă și un mop. Încă o cotitură și holul se termină brusc într-o încăpere mare, mult mai luminată decât celelalte. O chiuvetă din piatră, la fel ca aceea din camera mea, se întinde de-a lungul unui perete întreg. Deasupra ei, pe un raft lung, se află o duzină și jumătate de lanterne cu baterii, care umplu spațiul cu o lumină caldă. În mijlocul camerei sunt două mese mari și înguste, din lemn, pline cu oameni.

Când intru, discuția se oprește brusc. Duzini de ochi se rotesc spre mine și deodată sunt conștientă că sunt îmbrăcată doar cu un tricou mare și murdar, care îmi acoperă coapsele numai pe jumătate. Sunt și bărbați în cameră, stau cot la cot cu femeile – oameni de toate vârstele, nevindecați – și mi se pare foarte ciudat și nelalocul lui, aproape că îmi taie respirația. Sunt împietrită. Deschid gura să vorbesc, dar nu iese nimic. Simt greutatea tăcerii, intensitatea tuturor acelor priviri.

Raven vine și mă salvează.

— Probabil că ți-e foame, zice și se ridică, în timp ce face un semn spre un băiat care stă la capătul mesei.

Are cam treisprezece sau paisprezece ani, e slab, cu urme de coșuri pe față.

— Veveriță, zice ea aspru.

Un alt nume ciudat.

— Ai terminat de mâncat?

Se uită abătut la farfuria goală, de parcă, prin telepatie, putea face să mai apară niște mâncare acolo.

— Mda, zice el încet, privind de la farfuria goală spre mine și înapoi.

Îmi încolăcesc brațele în jurul taliei.

— Atunci ridică-te. Lena are nevoie de un loc unde să stea.

— Dar... începe el să protesteze, însă Raven îl fixează cu privirea.

— Sus, Veveriță. Fă-te util. Du-te și fă o verificare la cuiburile pentru mesaje.

Veveriță îmi aruncă o privire morocănoasă, dar se ridică și duce farfuria la chiuvetă. Îi dă drumul cu zgomot pe piatră, lucru care o face pe Raven, care se așezase din nou, să strige:

— O spargi, o plătești, Veveriță.

Se stârnesc câteva chicoteli, apoi Veveriță urcă treptele din piatră, cu pași teatrali, și se îndreaptă spre celălalt capăt al încăperii.

— Sarah, adu ceva de mâncare pentru Lena.

Raven se întoarce la mâncarea ei: o grămadă de terci gri adunat în mijlocul farfuriei. O fată se ridică înflăcărată, ca o jucărie cu arc. Are ochi imenși și un trup subțire ca o sârmă. De fapt, toți din cameră sunt slabi, mă uit în jur și văd doar coate și umeri, ascuțimi și unghiuri.

— Vino, Lena.

Pare să se desfete rostindu-mi numele, de parcă ar fi un privilegiu.

— O să-ți pregătesc o farfurie.

Arată spre colț: un enorm vas metalic zimțat și o tigaie deformată așteaptă pe un demodat cuptor cu lemne. Lângă el, sunt îngrămădite farfurii desperecheate și niște funduri de bucătărie. Asta înseamnă că trebuie să pășesc în cameră și să trec pe lângă ambele mese. Dacă picioarele mele fuseseră nesigure înainte, acum mă tem că mă vor lăsa în orice clipă. Ciudat, simt diferit privirile bărbaților. Cele ale femeilor sunt tăioase, mă evaluează; ale bărbaților sunt mai aprinse, sufocante, ca o atingere. Respir greu. Mă poticnesc spre cuptor, acolo unde se află Sarah care îmi face semn din cap încurajator, de parcă aș fi un copil, deși ea nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani. Stau cât pot de aproape de chiuvetă, în caz că m-aș clătina, să mă pot apuca repede de ceva. Fețele din cameră sunt un fel de ceață, un amestec de culori, dar câteva ies în evidență: o văd pe Blue că se uită la mine, cu ochii mari; un băiat, probabil de vârsta mea, cu o claie de păr blond, parcă stă să izbucnească în râs în orice clipă; un altul, un pic mai mare, se încruntă; o femeie cu păr castaniu lung, care îi cade pe spate. Pentru o clipă, privirile noastre se întâlnesc, iar inima mea tresare și mă gândesc: *mama*. Până în clipa asta nu mi-am dat seama că mama ar putea fi undeva aici, în Sălbăticie, în vreunul dintre adăposturi sau în vreo tabără sau cum le mai spun ei. Apoi, femeia se întoarce ușor, îi văd fața și îmi dau seama că nu, sigur că nu este ea. E mult prea tânără, probabil că are vârsta mamei mele când am văzut-o ultima dată, acum doisprezece ani. Nici nu sunt sigură că aș recunoaște-o pe

mama, dacă aș revedea-o; amintirile mele despre ea sunt foarte neclare, deformate de straturi de timp și de vise.

— Lături, zice Sarah, imediat ce ajung la cuptor.

Traversarea camerei m-a extenuat. Nu pot să cred că acesta este același corp care obișnuia să alerge lejer câte zece kilometri, să urce și să coboare Munjoy Hill, de parcă ar fi fost un mizilic.

— Cum?

— Lături.

Săltă capacul vasului din tablă.

— Așa le spunem. Asta mâncăm atunci când proviziile se împuținează. Ovăz, orez, uneori niște pâine, orice fel de cereale mai avem. Le fierbem și gata. Lături.

Mă surprinde să aud un astfel de cuvânt din gura ei. Sarah ia o farfurie din plastic – pe care abia se mai văd, fantomatic, niște urme de desene cu animale, o farfurie de copil – și pune în mijlocul ei o grămadă mare de lături. În spatele meu, la mese, oamenii încep să vorbească din nou. Încăperea se umple de rumoarea discuțiilor, iar eu încep să mă simt un pic mai bine; cel puțin o parte a atenției nu mai este îndreptată asupra mea.

— Vestea bună, continuă Sarah veselă, este că Roach a adus un cadou seara trecută.

— Ce vrei să spui?

Mă străduiesc să asimilez jargonul.

— A adus provizii?

— Și mai bine.

Zâmbește spre mine și dă la o parte capacul celei de-a doua tigăi. În ea e un fel de mâncare maroniu-aurie, prăjită, crocantă: un miros care aproape face să îmi dea lacrimile.

— Iepure.

Niciodată n-am mai mâncat iepure – niciodată nu m-am gândit la ei ca la ceva ce ai putea mânca, mai ales, nu la micul dejun –, dar accept recunoscătoare farfuria de la ea și abia mă abțin să încep să sfâșii carnea chiar acolo, stând în picioare. De fapt, prefer să stau în picioare. Orice e mai bine decât să mă așez printre toți acești străini. Probabil că Sarah îmi simte neliniștea.

— Haide. Poți să stai lângă mine.

Se întinde, mă ia de cot și mă conduce spre masă. Și asta este surprinzător. În Portland, în comunitățile îngrădite, toți sunt

foarte precauți în privința atingerilor. Până și eu cu Hana ne îmbrățișam foarte rar sau ne puneam brațele una în jurul celeilalte, iar ea era cea mai bună prietenă a mea.

Prin corpul meu trec niște crampe și mă chircesc, aproape că scap farfuria.

— Ușor.

Vizavi este băiatul cu păr blond, cel care mai devreme părea că abia se abținea să râdă. Ridică din sprâncene; sunt la fel de blonde ca părul, practic, invizibile. Observ că și el, la fel ca Raven, are un semn chirurgical în spatele urechii stângi, care probabil că e fals. În Sălbăticie trăiesc doar cei nevindecați; doar oamenii care au ales sau au fost forțați să părăsească orașele îngrădite.

— Te simți bine?

Nu răspund. Nu pot. O viață de teamă și de avertismente trece prin mine, iar cuvintele clipesc rapid în mintea mea: *ilegal, greșit, partizan, boală*. Trag aer în piept, încerc să ignor sentimentul neplăcut. Acelea sunt cuvinte din Portland, cuvinte vechi; ele, la fel ca vechea eu, au fost lăsate în urmă, în spatele gardului.

— E în regulă, intervine Sarah. Doar îi e foame.

— Sunt bine, răspund și eu, cincisprezece secunde prea târziu.

Băiatul zâmbește din nou. Sarah se lasă pe bancă și bate cu palma locul gol de lângă ea, cel pe care îl eliberase Veveriță. Măcar suntem chiar la capătul mesei și nu trebuie să-mi fac griji că sunt înghesuită lângă altcineva. Mă așez, cu privirea ațintită în farfurie. Din nou, simt că toată lumea mă privește. Cel puțin discuțiile continuă, o pătură confortabilă de zgomot.

— Dă-i drumul, mă privește Sarah încurajator.

— Nu am furculiță, zic încet.

Acum, băiatul blond râde tare și cu poftă. La fel face și Sarah.

— Fără furculițe, zice ea. Fără linguri. Fără nimic. Doar mănâncă.

Risc și ridic privirea și văd că cei din jurul meu se uită la mine zâmbind, aparent amuzați. Unul dintre ei, un bărbat cu părul grizonant, care trebuie să aibă cel puțin șaptezeci de ani, aprobă din cap spre mine, iar eu cobor repede privirea. Normal că în Sălbăticie nu le pasă de argintărie și de alte lucruri de acest fel. Iau cu mâinile bucata de iepure și rup o bucățică de

carne de pe os. Apoi, îmi dau seama că s-ar putea chiar să plâng. Niciodată nu am simțit un gust atât de bun.

— Bun, hm? zice Sarah, dar nu pot decât să aprob din cap.

Brusc, uit de încăperea plină de străini și de toți oamenii care mă privesc. Rup din iepure ca un animal. Iau un pic de terci cu degetele și bag în gură. Până și terciul îmi pare că are gust bun. Categoric, mătușa Carol ar înnebuni să mă vadă. Când eram mică, nu voiam să mănânc mazărea dacă se atingea de carnea de pui; obișnuiam să le separ pe farfurie. Mult prea repede, farfuria mea se golește, rămân doar câteva oase. Îmi trec dosul palmei peste gură. Simt un val de greață și închid ochii, să o alung.

— Bun, zice Raven și se ridică brusc. E timpul să ne facem turele.

Se iscă agitație: oamenii se ridică, se aud discuții pe care nu le pot urmări („am pus capcane ieri, e rândul tău să vezi ce face bunica”), lumea trece prin spatele meu și își lasă farfuriile cu zgomot în chiuvetă, apoi urcă repede scările din stânga mea, chiar pe lângă cuptor. Le simt trupurile și mirosurile: un râu cald, uman. Țin ochii închiși și, pe măsură ce camera se golește, cumva, greața se retrage.

— Cum te simți?

Deschid ochii: Raven stă în fața mea, pe partea cealaltă, cu mâinile sprijinite pe masă. Sarah încă e lângă mine. Și-a ridicat un genunchi la piept, pe bancă. În poziția aceasta, chiar își arată vârsta.

— Mai bine, zic, lucru care e adevărat.

— Poți să o ajuți pe Sarah cu vasele, dacă te simți în stare.

— Bine, zic și aprob din cap.

— Bun. Apoi, Sarah, poți să o duci sus. De asemenea, poți să îți faci o idee despre cum funcționează lucrurile aici, Lena. Dar nu forța. Nu vreau să fiu nevoită să te scot din nou din pădure.

— Bine, repet, iar ea zâmbește satisfăcută.

Evident, e obișnuită să dea ordine. Mă întreb câți ani are. Vorbește atât de ușor pe un ton poruncitor, deși trebuie să fie mai tânără decât jumătate dintre Invalizii de aici. Lui Hana i-ar plăcea de ea, mă gândesc, iar durerea revine, mă înțeapă chiar sub coaste.

— Și, Sarah – Raven se îndreaptă spre scări –, dă-i niște pantaloni din magazie, da? Să nu trebuiască să umble pe aici pe jumătate dezbrăcată.

Simt că mă înroșesc din nou și, fără să vreau, încep să mă joc cu tivul cămășii, să îl trag mai în jos peste coapse. Raven mă vede și râde.

— Nu-ți face griji, nu e ceva ce nu am mai văzut.

Apoi, urcă scările câte două o dată și dispare.

•

În casa mătușii Carol, spălam vasele în fiecare seară și mă obișnuisem. Dar să speli vasele în Sălbăticie e altă poveste. În primul rând, apa. Sarah mă conduce înapoi pe hol, spre una dintre camerele pe lângă care trecusem în drum spre bucătărie.

— Asta e încăperea cu proviziile, zice și, pentru o clipă, se încruntă spre rafturile goale și spre sacoșa aproape goală de pe podea. Se cam împuținează, îmi explică, de parcă eu nu văd.

Simt un fior de tristețe, pentru ea, pentru Blue, pentru toți cei de aici, pentru toți aceia care sunt piele și os.

— Aici ținem apa. O scoatem dimineața, nu eu, eu sunt încă prea mică.

Stă în colț, lângă găleți, care sunt pline. Ridică una, de mânere, mormăind. E enormă, aproape la fel de mare ca trunchiul ei.

— Încă una ar trebui să fie de ajuns. Una mică.

Iese împleticindu-se, cu găleata în față. Spre rușinea mea, constat că abia pot să ridic una dintre gălețile mai mici. Mânerele metalice îmi intră dureros în palme – care încă sunt pline de cruste și bășici, din perioada petrecută singură în Sălbăticie – și încă înainte să ajung pe hol sunt nevoită să pun găleata jos și să mă sprijin de perete.

— Te simți bine? strigă Sarah.

— Da! răspund un pic prea tare.

Nu am de gând să o las să vină să mă salveze. Ridic din nou găleata, înaintez câțiva pași împleticiți, o pun jos și mă odihnesc. Ridic, mă împleticesc, pun jos, mă odihnesc. Ridic, mă împleticesc, pun jos, mă odihnesc. Până să ajung în bucătărie, abia mai respir și transpir; sarea îmi înțeapă ochii. Din fericire, Sarah nu observă. Ea privește spre sobă, unde zgândărește focul cu un băț cu capătul ars.

— Dimineața, fierbem apa, să o dezinfectăm. Trebuie, altfel ne căcăm pe noi, de dimineață până seara.

În ultimele cuvinte, recunosc vocea lui Raven; asta trebuie să fie una dintre mantrele ei.

— De unde e apa? întreb, recunoscătoare că e cu spatele la mine și pot să mă odihnesc o clipă pe una dintre cele mai apropiate bănci.

— Râul Cocheco. Nu e departe. Un kilometru și jumătate, doi.

Imposibil: nu pot să-mi închipui cum e să cari gălețile acelea pline pe asemenea distanță.

— Tot de la râu avem și proviziile, continuă Sarah. Prieteni din interior ni le trimit pe râu. Cocheco traversează Rochester, apoi se întoarce.

Chicotește.

— Raven zice că într-o bună zi vor reuși să completeze un formular referitor la Scopul călătoriei.

Bagă lemne în foc, dintr-o grămadă aflată în colț. Apoi se ridică și dă din cap.

— Doar o să încălzim apa un pic. Curăță mai bine când e caldă.

Pe unul dintre rafturile de deasupra chiuvetei se află un imens vas din tablă, suficient de mare să îmbăiezi în el un copil. Înainte să apuc să-i ofer ajutorul meu, Sarah sare în chiuvetă, balansându-se cu grijă pe marginea ei, ca o gimnastă, după care se ridică în picioare și ia oala de pe raft. Apoi sare jos și aterizează fără un sunet.

— Bun.

Își dă la o parte părul de pe față; îi ieșise din coada de cal.

— Acum, apa se pune în vas, iar vasul pe sobă.

În Sălbăticie, totul este programat, cu pași mici. Totul necesită timp. În timp ce așteptăm ca apa din oală să se încălzească, Sarah îmi înșiră oamenii din casă, un amestec de nume pe care nu le țin minte: Bunicul, cel mai bătrân; Lu, prescurtarea pentru Lucky, care a pierdut un deget din cauza unei infecții, dar a reușit să scape cu viață și cu restul membrelor intacte; Bram, de la Bramble, care a apărut în mod miraculos în Sălbăticie, în mijlocul unei încâlceli de rugi și spini, de parcă ar fi fost lăsat acolo de lupi. Fiecare nume are o poveste, chiar și al lui Sarah. Când a venit pentru prima dată în Sălbăticie, cu șapte ani în urmă, cu sora ei mai mare, i-a

implorat pe coloniști să-i dea un nume nou și grozav. Se strâmbă, amintindu-și, își dorea ceva dur, cum ar fi Cuțit sau Fier, dar Raven a râs, i-a pus o mână pe cap și i-a spus: „Mie îmi pare că arăți ca o Sarah.” Și Sarah a rămas.

— Care e sora ta?

Îmi amintesc de sora mea, Rachel – nu de Rachel cea pe care am lăsat-o în urmă, cea operată, goală, din spatele unei perdele, ci de Rachel cea pe care mi-o amintesc din copilărie –, apoi las imaginea să dispară.

— Nu mai e aici. A părăsit adăpostul astă-vară; s-a alăturat R. Se va întoarce după mine, îndată ce voi fi suficient de mare să ajut.

Se simte o notă de mândrie în vocea ei, deși habar n-am ce înseamnă R.

Alte nume: Hunter, băiatul blonduț care stătea vizavi de mine la masă. („Acela e numele lui dinainte”, zice Sarah, pronunțând cuvântul *dinainte* oarecum șoptit, ca pe un cuvânt urât; de fapt, nu poate vâna nimic.) Tack, care a venit din nord, acum câțiva ani.

— Toată lumea spune că se poartă urât, zice ea și din nou aud ecoul vocii lui Raven în cuvintele ei.

— Dar eu nu cred. Cu mine a fost mereu drăguț.

Din descrierea ei, cred că Tack e tipul cu păr negru care se încrunta la mine când am intrat în bucătărie. Dacă aceea e privirea lui obișnuită, înțeleg de ce oamenii consideră că se poartă urât.

— De ce i se spune Tack?

Chicotește.

— Pentru că e ironic. Bunicul i-a dat numele.

Hotărăsc să stau departe de Tack, asta în cazul în care voi rămâne aici. Nu prea cred că am de ales, dar simt că locul meu nu e aici, iar o parte din mine își dorește ca Raven să mă fi lăsat unde m-a găsit. Acolo eram mai aproape de Alex. El era de partea cealaltă a tunelului lung și întunecat. Aș fi putut trece prin întunecimea lui; aș fi putut să-l regăsesc.

— Apa e gata, anunță Sarah, în sfârșit.

Pregătiri agonizant de lente: umplem unul dintre bazine cu apa caldă, iar Sarah porționează săpunul, încet, să nu scape nicio picătură. Încă un lucru pe care îl observ aici: totul este folosit, refolosit, raționalizat, măsurat.

— Și Raven? întreb în timp ce îmi cufund brațele în apa caldă.

— Ce e cu ea?

Fața lui Sarah se luminează. Îi place de Raven, sunt sigură.

— Care e povestea ei? De unde a venit?

Nu știu de ce insist. Sunt doar curioasă, cred, curioasă să aflu cum devii ca ea: încrezătoare, puternică, un conducător.

Fața lui Sarah se umbrește.

— Nu există înainte, zice abrupt, apoi tace, pentru prima dată într-o oră.

Spălăm vasele fără să scoatem o vorbă.

•

Sarah redevine vorbăreață după ce terminăm vasele și e timpul să îmi dea haine. Mă conduce spre o cameră mică, pe care o confundasem cu unul dintre dormitoare. Sunt haine împrăștiate peste tot, grămezi de haine, pe podea și pe rafturi.

— Aceasta e debaraua, zice chicotind ușor și gesticulând teatral cu o mână.

— De unde sunt toate hainele astea?

Intru încet în cameră, pășind pe cămăși și șosete. Fiecare centimetru de podea e acoperit cu textile.

— Le găsim, zice ea vag.

Apoi, brusc, devine agresivă.

— Bombardamentul nu a fost cum zic ei, să știi. Zombii mint, la fel cum mint în orice privință.

— Zombii?

Zâmbește.

— Așa le spunem celor vindecați, după ce sunt supuși operației. Raven zice că ar putea foarte bine să fie zombi. Că operația îi transformă pe oameni în tâmpiți.

— Nu e adevărat, spun instinctiv și aproape că o corectez: pasiunile te fac tâmpit, ca un animal. Dacă ești eliberat de dragoste, ești aproape de Dumnezeu.

E un citat din *Cartea tăcerii*. Operația e menită să ne elibereze de emoțiile extreme, să ne ofere claritate în gândire și în simțire. Dar când îmi vin în minte ochii sticloși ai mătușii Carol și fața lipsită de expresie a surorii mele, îmi dau seama că expresia zombi este, de fapt, mai potrivită. Și e adevărat că toate cărțile de istorie, toți profesorii noștri mint în legătură cu atacul; Sălbăticia urma să fie complet distrusă în timpul

bombardamentele. Se consideră că Invalizii – sau Coloniștii – nici nu există.

Sarah ridică din umeri.

— Dacă ești deșteaptă, îți pasă. Iar dacă îți pasă, iubești.

— Tot Raven ți-a spus și asta?

Zâmbește din nou.

— Raven e foarte deșteaptă.

Îmi ia ceva timp să caut, dar, în final, găsesc o pereche de pantaloni verde-armată și un tricou din bumbac, cu mâneci lungi. Îmi pare foarte ciudat să port lenjeria intimă veche a altcuiva, așa că păstrez chiloții pe care îi am pe mine. Sarah vrea să fac pe modelul cu noile mele haine – îi place la nebunie asta – și mă tot roagă să încerc diverse. Pentru prima dată, se poartă ca un copil normal. Iar când îi cer să se întoarcă, să mă pot schimba, se holbează la mine de parcă aș fi nebună. În Sălbăticie, cred că nu există prea multă intimitate. Într-un final, ridică din umeri și se răsucește cu fața la perete. E plăcut să dau jos tricoul lung pe care îl port de câteva zile. Știu că miros urât și simt o nevoie disperată să fac un duș, dar momentan sunt recunoscătoare că am niște haine relativ curate. Pantalonii îmi vin bine și nici măcar nu cad prea în jos, după ce îi răsucesc la talie de câteva ori. Tricoul e moale și plăcut.

— Nu e rău, zice Sarah când se întoarce spre mine. Arăți aproape ca un om.

— Mulțumesc.

— Am zis aproape.

Chicotește din nou.

— Atunci, aproape mulțumesc.

Cu pantofii e mai greu. Cei mai mulți oameni din Sălbăticie umblă desculți vara, iar Sarah îmi arată mândră picioarele, care îi sunt maronii și întărite de bătături. Dar, până la urmă, găsim o pereche de adidași, care îmi sunt doar un picuț mari; cu șosete mi se potrivesc. Când mă las în jos, să îmi leg șireturile, simt din nou o înțepătură. Am făcut asta de atâtea ori, înainte de crosuri, în vestiare, lângă Hana, înconjurată de trupuri, glumind unii cu alții despre cine e alergător mai bun, și întotdeauna mi s-a părut cumva firesc. Pentru prima dată îmi vine în minte un gând – *aș vrea să nu fi participat la alergări* –, dar îl alung imediat, încerc să îl îngrop. E fapt consumat acum, iar Alex a murit pentru asta. Nu are rost să privesc în urmă. Nu pot să privesc în urmă.

— Ești pregătită să vezi și restul proprietății?

Până și dezbrăcatul și îmbrăcatul m-au extenuat. Dar simt o nevoie disperată de aer, de spațiu.

— Arată-mi.

Ne întoarcem prin bucătărie și urcăm din nou scările înguste de lângă sobă. Sarah țâșnește în fața mea și dispare, când scările cotesc brusc.

— Aproape am ajuns! îmi strigă.

O ultimă cotitură și, deodată, scările se termină: pășesc într-o lumină puternică, iar sub pantofi simt ceva moale. Mă împleticesc, confuză și orbită. Pentru o clipă, mă simt de parcă aș fi pășit într-un vis și rămân pe loc, clipesc și încerc să înțeleg acea lume. Sarah stă la câțiva metri de mine, râzând. Își ridică brațele, care îi sunt scăldate de soare.

— Bine ai venit la adăpost, îmi zice și face câțiva pași de dans pe iarbă.

Locul unde am dormit se află la subsol – lucru pe care ar fi trebuit să îl ghicesc, după lipsa ferestrelor și după umezeală –, iar scările ne-au dus în sus, deasupra pământului, apoi s-au terminat brusc. Unde trebuia să fie o casă, o suprastructură, e doar o întindere mare de iarbă acoperită cu lemne arse și bucăți mari de pietre. Nu fusesem pregătită să simt soarele sau mirosul de viață. Peste tot în jur sunt copaci uriași, frunze doar ușor îngălbenite, de parcă ar lua foc încet, din exterior, acoperind alternativ pământul cu lumini și umbre. Pentru o clipă, ceva profund și vechi urcă în mine și aș putea să mă așez pe jos și să plâng de bucurie sau să îmi deschid brațele și să mă învârt. După ce am fost închisă atât timp, îmi vine să mă îmbăt cu tot acel spațiu, cu tot aerul luminos care mă pătrunde din toate părțile.

— Asta era cândva o biserică, îmi explică Sarah.

Arată în spatele meu, spre pietrele despicate și spre lemnele înnegrite.

— Bombele nu au atins beciul, totuși. Sunt o grămadă de subsoluri unde bombele nu au ajuns. O să vezi.

— O biserică?

Asta mă surprinde. În Portland, bisericile noastre sunt făcute din oțel și sticlă, iar pereții sunt din ipsos alb transparent. Sunt spații dezinfectate, locuri unde miracolul vieții și știința lui

Dumnezeu sunt celebrate și demonstrate cu microscoape și centrifuge.

— Una dintre vechile biserici, zice Sarah. Și din astea sunt multe. În partea de vest a Rochester este una întreagă, încă în picioare. O să ți-o arăt într-o zi, dacă vrei.

Apoi, se întinde în față, mă apucă de marginea tricoului și mă trage.

— Haide. Avem multe de văzut.

Singura dată când am mai fost în Sălbăticie eram cu Alex. Ne-am strecurat odată peste graniță, astfel încât mi-a arătat unde trăia. Adăpostul lui, la fel ca acesta, se afla într-un luminiș mare, un spațiu locuit cândva, o zonă pe care copacii și iarba încă nu o acoperiseră. Dar acest luminiș este imens, plin cu arcade din piatră pe jumătate prăbușite, cu pereți parțial în picioare și – într-un singur loc – niște trepte din piatră, în spirală, care urcă și nu duc nicăieri. Pe ultima treaptă și-au făcut cuib niște păsări.

Abia pot să respir, în timp ce ne croim drum încet prin iarbă, care este umedă și, pe alocuri, ne ajunge până la genunchi. E o lume de ruine, un loc fără logică. Uși care se deschid spre nicăieri; un camion ruginit, fără roți, în mijlocul unei întinderi de iarbă verde-deschis, cu un copac crescut chiar prin mijlocul lui; bucăți de metal contorsionat lucesc peste tot, topite și îndoite în forme de nerecunoscut. Sarah merge lângă mine, practic, țopăie, plină de entuziasm, acum, că suntem afară. Evită cu ușurință pietrele și rămășițele metalice risipite prin iarbă, în timp ce eu trebuie să mă uit mereu pe unde calc. Un mers lent și obositor.

— Aici era un oraș. Probabil că asta era strada principală. Copacii sunt încă tineri, în multe locuri, dar din clădiri abia dacă a mai rămas câte ceva. Așa îți dai seama unde erau casele. Lemnul arde mult mai ușor. Evident.

Coboară tonul și face ochii mari.

— Și nu bombele au făcut cel mai mult rău, să știi. Ci incendiile care au urmat.

Reușesc să aprob din cap.

— Asta a fost o școală.

Arată spre o altă zonă întinsă, acoperită cu iarbă joasă, în formă de dreptunghi. Copacii din jurul ei sunt marcați de foc: albiți și fără frunze, îmi amintesc de niște stafii înalte și subțiri.

— Unele dintre dulapuri rămăseseră acolo deschise. În unele erau haine și alte lucruri.

Pentru o clipă, se simte vinovată, apoi îmi dau seama: hainele din magazie, pantalonii și tricoul de pe mine, toate acele haine trebuiau să provină de undeva, fuseseră recuperate.

— Stai o clipă.

Simt că nu mai pot respira și ne oprim pentru un moment în fața fostei școli, să mă odihnesc. Stăm în bătaia soarelui și sunt recunoscătoare pentru căldură. Păsările ciripesc și zboară deasupra noastră, umbre mici și rapide pe cer. În depărtare, se aud strigăte și râsete plăcute, Invalizi umblând prin pădure. Aerul e plin de frunze aurii care plutesc. O veveriță stă și ronțăie rapid o alună pe care o ține între gheare, pe ultima treaptă a ceea ce trebuie să fi fost intrarea în școală. Acum, scările se termină în pământul moale acoperit cu flori de câmp. Mă gândesc la toate picioarele care trebuie să fi trecut pe aici, exact pe unde stă veverița. La toate mâinile mici care deschideau dulapurile, la toate vocile, la zarva și la pălăvrăgeala lor. Mă gândesc la cum trebuie să fi fost în timpul atacului, panica, țipetele, fuga, focul.

La școală, mereu am învățat că atacul și purificarea s-au petrecut repede. Am văzut filmări cu piloții care făceau cu mâna din carlingă, în timp ce bombele cădeau pe un covor verde, cu copaci atât de mici că păreau niște jucării, dâre subțiri de fum, care se ridicau ca niște fulgi. Fără mizerie, fără durere, fără țipete. Doar o întreagă populație – cei care s-au opus și au rămas, care au refuzat să se mute în zonele îngrădite și legiferate, cei care nu credeau și cei contaminați – ștearsă de pe fața pământului într-o clipă, rapid, ca atingerea unei clape, o lume devenită amintire.

Dar evident că nu a avut cum să fie așa. Dulapurile sunt încă pline. Copiii nu au avut timp decât să se lupte să iasă. Unii dintre ei – foarte puțini – poate că au scăpat și s-au stabilit în Sălbăticie, dar cei mai mulți au murit. Profesorii noștri ne-au spus adevărul cel puțin în privința aceasta.

Închid ochii și simt cum mă clatin.

— Te simți bine? întreabă Sarah.

Își pune o mână pe spatele meu.

— Putem să ne întoarcem.

— Sunt bine.

Deschid ochii. Am parcurs doar câteva sute de metri. Multe dintre vechile străzi principale se întind în fața noastră și sunt hotărâtă să le văd pe toate. Acum, mergem și mai încet, în timp ce Sarah îmi arată spre locurile goale și spre ruinele fundațiilor, unde cândva trebuie să fi fost clădiri: un restaurant („o pizzerie – de acolo avem cuptorul”); un magazin de delicatese („încă se zărește firma, vezi?”); o băcănie. Vederea acesteia din urmă pare să o deprime pe Sarah. Aici, pământul e ridicat, iarba e mai proaspătă decât oriunde; locul unde s-a tot săpat, ani la rând.

— Mult timp, am tot găsit de mâncare, lucruri îngropate pe aici. Conserve, știi, și chiar niște alimente preambalate, care au scăpat de foc.

Oftează tristă.

— Dar acum nu mai e nimic.

Mergem mai departe. Un alt restaurant, se vede după uriașa tejghea metalică și cele două scaune cu spătar metalic așezate unul lângă altul, într-un pătrat scăldat de lumina soarelui; un magazin de hardware („ne-a salvat viețile de multe ori”). Lângă el, o bancă: și aici sunt scări care dispar în subsol, o gură căscată în pământ. Băiatul cu păr negru tocmai iese de acolo. Are o carabină atârnată pe umăr.

— Hei, Tack, zice Sarah timid.

El îi ciufulește părul, în trecere.

— Numai pentru băieți, îi zice. Știi doar.

— Știu, știu. Îi arătam locurile. Aici dorm băieții, îmi explică Sarah.

Așadar, nici măcar Invalizii nu au renunțat la segregare. Această bucățică de normalitate – sau familiaritate – este o ușurare. Privirea lui Tack se îndreaptă spre mine și se încruntă.

— Bună.

Vocea mea pare un scâncet. Încerc, fără succes, să zâmbesc. E foarte înalt și, la fel ca toți din Sălbăticie, slab; dar brațele lui sunt acoperite de mușchi, iar bărbia îi este pătrată și puternică. Și el are un semn chirurgical, o cicatrice triunghiulară, în spatele urechii stângi. Mă întreb dacă este falsă, cum era a lui Alex; sau dacă nu cumva vindecarea nu a funcționat la el.

— Doar feriți-vă de cavouri.

Cuvintele îi sunt adresate lui Sarah, dar privirea îi rămâne lipită de mine. E rece, evaluatoare.

— Așa o să facem, zice Sarah. În timp ce el pleacă, îmi șoptește: Așa e cu toată lumea.

— Înțeleg ce vrea să spună Raven cu o problemă de atitudine.

— Nu-ți face griji, totuși. Adică, nu trebuie să o iei personal.

— Nu o iau, îi răspund, dar adevărul este că scurta întâlnire cu el m-a afectat.

Totul e greșit aici, cu susul în jos: ușile care se deschid în gol, structuri invizibile – clădiri, indicatoare, străzi care încă aruncă umbra trecutului peste tot. Le simt, aud zgomotul sutelor de picioare, aud râsetele: un loc făcut din amintiri și ecouri. Brusc, mă simt epuizată. Am parcurs doar jumătate din fosta stradă, dar hotărârea mea de mai devreme, de a vedea toată zona, pare acum absurdă. Strălucirea soarelui, aerul și spațiul din jurul meu – totul mi se pare derutant. Mă întorc – prea repede, cu stângăcie – și mă împiedic de o dală de piatră stropită cu găinaț de păsări; pentru o clipă, sunt în cădere liberă, apoi aterizez și mă lovesc tare cu fața de pământ.

— Lena!

Sarah ajunge lângă mine într-o clipă și mă ajută să mă ridic. Mi-am mușcat limba și simt gust de metal în gură.

— Ești bine?

— Doar lasă-mă o clipă, zic gâfâind ușor.

Mă așez pe dală. Îmi dau seama: nici măcar nu știu ce zi este, ce lună.

— Ce dată e azi?

— 27 august, răspunde Sarah, care încă mă privește îngrijorată.

Dar păstrează distanța.

27 august. Am plecat din Portland pe 21 august. Am pierdut aproape o săptămână în Sălbăticie, în acest loc cu susul în jos. Aceasta nu e lumea mea. Lumea mea e la kilometri distanță: o lume cu uși care dau în camere și cu pereți albi curați, cu zumzăitul ușor al frigiderelor, o lume cu străzi îngrijite și cu pavaje nefisurate. În mai puțin de o lună, Hana va fi operată. Alex a fost cel care a înțeles lucrurile de aici. El ar fi refăcut pentru mine aceste străzi prăbușite, ar fi transformat acest loc într-unul ordonat și cu logică. Urma să mă conducă prin necunoscut. Cu el, m-aș fi descurcat.

— Pot să-ți aduc ceva?

Vocea lui Sarah e nesigură.

— O să fiu bine.

Abia reușesc să rostesc cuvintele, de durere.

— E de la mâncare. Nu sunt obișnuită cu ea.

Mi se face rău din nou. Îmi las capul între genunchi și tușesc, să reprim suspinul care mă cutremură. Sarah își dă seama, totuși, pentru că spune, cu cea mai liniștită voce:

— Te obișnuiești, după o vreme.

Am impresia că se referă la mai mult decât la micul dejun.

Nu ne rămâne decât să ne întoarcem: din nou pe drumul bombardat, printre resturile metalice care lucesc în iarba înaltă, ca niște șerpi gata să atace.

•

Suferința e ca o scufundare, parcă ai fi îngropat. Sunt într-o apă maroniu-roșiatică, murdară. Fiecare respirație mă îneacă. Nu există nimic de care să mă agăț, de care să mă țin și să mă ridic. Nu pot face nimic. Doar să renunț.

Să renunț. Simt greutate peste tot în jur, simt cum plămânii se sufocă, o presiune lentă. Să te lași mai adânc. Nu există decât străfundul. Nu există decât gustul metalic, și ecoul vieții dinainte, și zile întunecate.

ACUM

Așa eram atunci: nesigură, scufundată, pierdută în lumină și spațiu. Trecutul meu fusese șters, transformat într-un alb imaculat. Dar poți construi un viitor din nimic. Din resturi, dintr-un licăr. Din dorința de a merge mai departe, pas cu pas. Poți construi un oraș ideal din ruine.

Asta sunt acum: genunchii strânși, mâinile pe coapse. Bluza din mătase strânsă pe gât, fusta cu un cordon din lână, ținuta standard, cu coronița liceului de fete Quincy Edwards. Mă irită. Aș vrea să mă pot scărpina, dar nu o fac. Ea ar interpreta asta ca pe un semn de nervozitate, iar eu nu sunt nervoasă, nu voi mai fi niciodată nervoasă. Ea clipește. Eu nu. Ea este doamna Tulle, directoarea, cu fața ca a unui pește lipit de acvariu; cu ochi atât de mari că par deformați.

— Totul e în regulă acasă, Magdalena?

E ciudat să o aud spunându-mi numele întreg. Toată lumea îmi spune Lena.

— Da.

Foșnește hârtiile de pe birou. Totul pe biroul ei este ordonat, toate marginile sunt aliniate perfect. Până și paharul cu apă este perfect centrat pe suport. Celor vindecați le-a plăcut mereu ordinea: aranjarea, alinierea, ajustările. *Omul curat e plăcut lui Dumnezeu, iar Ordinea înseamnă Înălțare*. Îi ține ocupați, cred, le dă ceva cu care să își umple orele lungi și goale.

— Locuiești cu sora ta și cu soțul ei, nu-i așa?

Aprob din cap și repet povestea noii mele vieți:

— Mama și tata au fost omorâți în unul dintre Incidente.

Cel puțin asta nu e chiar o minciună. Și vechea Lena era orfană; mai mult sau mai puțin, oricum. Nu trebuie să detaliez referirea la Incidente. Toată lumea a auzit despre ele: toamna trecută, Rezistența a lansat primele atacuri ample, violente, la vedere. În câteva orașe, membrii ei – ajutați de simpatizanți și, în unele cazuri, de tineri nevindecați – au provocat explozii simultane, în principalele clădiri municipale. În Portland, au ales să arunce în aer o parte a Criptelor. În haosul iscat, au fost ucise două duzini de civili. Polițiștii și agenții de patrulare au reușit să

restabilească ordinea, dar nu înainte ca sute de prizonieri să evadeze. E ironic. Mama a petrecut zece ani săpând un tunel prin care să evadeze, când ar fi putut aștepta câteva luni și să iasă lejer.

Doamna Tulle oftează.

— Da, am văzut în dosarul tău.

În spatele ei, un umidificator zumzăie încet. Totuși, aerul e uscat. Biroul ei miroase a hârtie și, vag, a fixativ de păr. Broboane de sudoare mi se preling pe spate.

— Suntem îngrijorați, pentru că pari să ai probleme de adaptare, zice ea privindu-mă cu ochii aceia de pește. Ai mâncat prânzul singură.

E o acuzație. Până și noua Lena se simte ușor jenată; singurul lucru mai rău decât să nu ai prieteni este să ți se plângă de milă că nu ai prieteni.

— Sincer, am unele probleme cu fetele, zice noua Lena. Mi se par un pic… imature.

În timp ce vorbesc, înclin ușor capul, astfel încât să poată vedea cicatricea triunghiulară din spatele urechii mele: semnul operației, semnul vindecării. Într-o clipă, expresia ei se îmblânzește.

— Ei bine, da, desigur. Multe dintre ele sunt mai tinere decât tine, la urma urmei. Încă nu au optsprezece ani și nu sunt vindecate.

Dau din mâini, de parcă aș spune: *desigur*. Dar doamna Tulle nu a terminat cu mine, chiar dacă tonul ei e mai blând.

— Doamna Fierstein spune că ești din nou somnoroasă la ore. Suntem îngrijorați, Lena. Ți se pare că temele sunt prea multe pentru tine? Ai probleme cu somnul?

— Am fost un pic stresată, recunosc. Toată povestea cu AFD.

Doamna Tulle ridică din sprâncene.

— Nu știam că ești în AFD.

— Divizia A. Avem o demonstrație importantă vinerea viitoare. De fapt, este programată o întâlnire astăzi după-amiază, în Manhattan. Nu vreau să întârzii.

— Desigur, desigur. Știu totul despre adunare.

Doamna Tulle își ia hârtiile, le bate de masă, să se asigure că toate marginile sunt aliniate, și le dă drumul într-un sertar. Pot spune că am scăpat. AFD e ca un cuvânt magic: America Fără *Deliria.* Sesam, deschide-te. Acum, e numai bunătate.

— E impresionant că încerci să-ți completezi munca de la școală cu activități extrașcolare, Lena. Iar noi susținem ceea ce face AFD. Doar asigură-te că găsești un echilibru. Nu vreau ca notele tale să aibă de suferit din cauza activității sociale, oricât de importantă ar fi.

— Am înțeles.

Las capul în jos, să par ascultătoare. Noua Lena e o actriță bună. Doamna Tulle îmi zâmbește.

— Acum, du-te. Nu vrem să întârzii la întâlnire.

Mă ridic, îmi pun geanta pe umăr.

— Mulțumesc.

Arată cu capul spre ușă, semn că pot pleca. Pășesc pe linoleumul curat de pe hol: pereți mai albi, liniște mai multă. Toți elevii au plecat deja acasă. Apoi, ies pe ușile duble, în spațiul orbitor de alb: o neașteptată zăpadă de martie, lumină strălucitoare, copaci acoperiți cu straturi groase de gheață. Strâng geaca pe mine și pornesc spre porțile metalice, apoi ies pe Eighth Avenue. Asta e fata care sunt acum. Viitorul meu e aici, în acest oraș plin de țurțuri, care atârnă ca niște pumnale gata să cadă.

•

În orașele înfrățite este mai mult trafic decât am văzut în toată viața mea. În Portland, foarte puțini aveau mașini de serviciu; în New York, oamenii sunt mai bogați și își pot permite benzina. Când am venit prima dată în Brooklyn, m-am dus să mă plimb prin Times Square doar să le privesc, uneori, erau și douăsprezece o dată, una după alta.

Autobuzul meu se blochează pe 31st Street, în spatele unei mașini de gunoi, care s-a înțepenit într-un nămete gri și, până să ajung la Javis Center, întâlnirea AFD a început deja. Scările sunt pustii, la fel și holul imens de la intrare și aud sunetele răsunătoare ale unui microfon, aplauzele care răsună ca un muget. Mă grăbesc spre detectorul de metale și îmi golesc geanta, apoi ridic brațele și depărtez picioarele, în timp ce un bărbat trece impasibil o baghetă peste pieptul meu și printre picioare. A trecut mult timp de când aceste proceduri nu mă mai stânjenesc. Apoi, mă îndrept spre masa pusă chiar în fața a două uși imense, în spatele cărora aud un alt val de aplauze și alte voci la microfon, amplificate, răsunătoare, entuziaste. Cuvintele sunt imperceptibile.

— Cardul de identitate, vă rog, mârâie femeia din spatele mesei, o voluntară.

Aștept să îmi scaneze cardul; apoi îmi face semn cu brațul să trec. Amfiteatrul este imens. Cred că încap două mii de oameni aici și este, ca de obicei, aproape plin. Sunt câteva locuri libere, în marginea din stânga, aproape de podium, și ocolesc încăperea, încercând să mă așez pe un scaun, cât de discret pot. Nu trebuie să îmi fac griji. Toți sunt cu ochii ațintiți pe bărbatul din spatele podiumului. Aerul e electrizat; am senzația că mii de picături stau suspendate, gata să cadă.

— … nu este suficient să ne asigure securitatea, zice bărbatul.

Vocea lui tună în încăpere. Sub luminile strălucitoare, părul lui lucește, e de un negru sclipitor, ca o cască. Este Thomas Fineman, fondatorul AFD.

— Ei ne vorbesc despre risc și distrugere, despre pericol și efecte secundare. Dar care vor fi riscurile pentru noi ca națiune, ca societate, dacă nu acționăm? Dacă nu insistăm să protejăm întregul, ce rost are sănătatea unei bucăți?

Câteva aplauze. Thomas își slăbește manșetele, se apleacă mai mult spre microfon.

— Acesta trebuie să fie singurul nostru scop. Acesta este rostul demonstrației noastre. Le cerem guvernanților, oamenilor de știință, instituțiilor noastre să ne protejeze. Le cerem să aibă încredere în oamenii lor, în Dumnezeu și în Ordinea lui. Oare Dumnezeu nu a respins, de-a lungul anilor, milioane de specii care erau, în vreun fel, imperfecte sau slabe, în drumul său spre o creație perfectă? Nu am învățat că uneori este necesar să înlăturăm slăbiciunea și boala pentru a evolua și a deveni o societate mai bună?

Aplauzele se înmulțesc, explodează. Aplaud și eu. Lena Morgen Jones aplaudă. Aceasta este misiunea mea, sarcina ce mi-a fost dată de Raven: să supraveghez AFD. Să observ. Să mă infiltrez. Nu mi-au spus nimic altceva.

— În sfârșit, cerem guvernului să-și țină promisiunea din *Cartea tăcerii*: să asigure Siguranța, Sănătatea și Fericirea orașelor și a oamenilor noștri.

Observ:

Șiruri de lumini.

Șiruri de fețe pe jumătate luminate, palide, umflate, temătoare și recunoscătoare – fețele celor vindecați.

Covor gri, frecat de pașii atâtor picioare.

Un bărbat gras în dreapta mea respiră greu, cu pantalonii trași mult în sus peste burtă.

O zonă mică încercuită cu un cordon, imediat lângă podium, trei scaune, doar unul ocupat.

Un băiat.

Dintre toate lucrurile pe care le văd, băiatul e cel mai interesant. Celelalte – covorul, fețele – sunt la fel, la fiecare întâlnire AFD. Chiar și grasul. Uneori e gras, alteori e slab, uneori e o femeie în locul lui. Dar totul e la fel, toți sunt mereu la fel.

Ochii băiatului sunt de un albastru-închis, o culoare furtunoasă. Părul lui e de un blond-caramel și ondulat, îi atârnă până la jumătatea bărbiei. Poartă un tricou polo roșu cu mâneci scurte, în ciuda vremii, și blugi de culoare închisă. Mocasinii lui sunt noi, iar la încheietură are un ceas argintiu. Totul la el spune că e bogat. Are mâinile împreunate în poală. Totul la el e cum trebuie. Până și expresia impasibilă în timp ce își privește tatăl aflat pe podium emană perfecțiune și exercițiu, întruchiparea detașării controlate a celor vindecați.

Bineînțeles că nu e vindecat, nu încă. El este Julian Fineman, fiul lui Thomas Fineman, și, cu toate că are optsprezece ani, încă nu a fost operat. Oamenii de știință au refuzat deocamdată să îl trateze. Vinerea viitoare, în aceeași zi în care este planificat marele raid AFD în Times Square, acest lucru se va schimba. Va fi supus operației și va fi vindecat.

Posibil. La fel de posibil e să moară sau se poate ca activitatea cerebrală să îi fie atât de grav afectată, încât va fi ca mort. Dar va fi supus operației. Tatăl său insistă. Julian insistă.

Până acum, nu l-am mai văzut în realitate, doar fața pe postere sau la finalul broșurilor. Julian este faimos. El este un martir al cauzei, un erou pentru AFD și președintele diviziei de tineret a organizației. E mai înalt decât credeam. Și mai chipeș. Fotografiile nu îi scot în evidență bărbia și nici lățimea umerilor: are corp de înotător.

Pe podium, Thomas Fineman își încheie discursul.

— Nu negăm pericolele posibile dacă procedura este efectuată mai devreme, dar credem că pericolele amânării ei sunt și mai mari. Suntem dispuși să acceptăm consecințele. Suntem suficient de curajoși să sacrificăm câțiva pentru binele tuturor.

Se oprește, în timp ce amfiteatrul se umple de aplauze, înclină capul recunoscător, până când vuietul se potolește. Ceasul lui sclipește în lumină: el și fiul lui au același model.

— Acum, aș vrea să vă prezint pe cineva care întruchipează toate valorile AFD. Acest tânăr înțelege mai bine ca oricine importanța vindecării, chiar și pentru cei tineri, chiar și pentru cei care ar putea fi puși în pericol prin operație. El înțelege că, pentru prosperitatea Statelor Unite, pentru ca toți să trăim fericiți și în siguranță, este necesar ca uneori să sacrificăm nevoile individuale. Sacrificiul înseamnă siguranță, iar sănătatea stă doar în întreg. Membri ai AFD, vă rog, urați-i bun venit pe scenă fiului meu, Julian Fineman.

Lena aplaudă împreună cu restul mulțimii. Thomas părăsește podiumul, iar Julian îi ia locul. Trec unul pe lângă altul pe scări și se salută scurt din cap. Nu se ating. Julian are notițe, pe care le pune pe podium, în fața lui. Pentru o clipă, în amfiteatru se aude sunetul amplificat al hârtiilor foșnite. Ochii lui Julian scrutează mulțimea și, timp de o secundă, se opresc asupra mea. Deschide gura pe jumătate, iar inima mea se oprește: parcă m-ar recunoaște. Apoi, ochii lui continuă să se plimbe prin sală, iar inima mea își revine. Sunt paranoică, asta e tot.

Julian umblă la microfon, să îi potrivească înălțimea. E chiar mai înalt decât tatăl lui. E ciudat că arată atât de diferit: Thomas, înalt și brunet, aprig, un șoim; fiul său, înalt, solid și atrăgător, cu ochii aceia ireal de albaștri. Doar linia dură a bărbiei e la fel. Își trece o mână prin păr și mă întreb dacă are emoții. Dar când începe să vorbească vocea lui e fermă.

— Aveam nouă ani când mi s-a spus că sunt pe moarte, zice simplu și, din nou, simt acea așteptare atârnată în aer, picături pâlpâind, de parcă toată lumea s-ar fi aplecat înainte cu o fracțiune de centimetru. Atunci au început crizele. Prima a fost atât de rea, încât aproape că mi-am mușcat limba; în timpul celei de-a doua, m-am lovit cu capul de șemineu. Părinții mei erau îngrijorați.

Ceva mi se răsucește în stomac, adânc în mine, sub straturile pe care le-am construit în ultimele șase luni, dincolo de falsa Lena, și de cardul ei de identitate, și de cicatricea din spatele urechii. Aceasta este lumea în care trăim, o lume a siguranței, a fericirii și a ordinii, o lume fără dragoste. O lume în care copiii se lovesc cu capul de șeminee și aproape că își mușcă limba, iar

părinții sunt îngrijorați. Nu cu inima frântă, nu înnebuniți, nu disperați. Îngrijorați, ca atunci când pici un test la matematică sau ca atunci când întârzie cu plata taxelor.

— Medicii mi-au spus că pe creierul meu crește o tumoră care provoacă acele crize. Operația de îndepărtare a ei era periculoasă. Se îndoiau că aș supraviețui. Dar, dacă nu mă operau, dacă lăsau tumora să crească și să se extindă, nu aveam nicio șansă.

Julian se oprește și mi se pare că îl văd aruncând o privire scurtă spre tatăl său. Thomas Fineman s-a așezat pe locul lăsat gol de fiul său și stă cu picioarele încrucișate și cu fața lipsită de expresie.

— Nicio șansă, repetă Julian. Astfel că acea chestie bolnavă, care creștea, a trebuit eliminată. A trebuit luată de pe țesutul sănătos. Altfel, s-ar fi extins și ar fi îmbolnăvit și restul țesuturilor.

Julian își răsfoiește hârtiile și își ține privirea pe ele, în timp ce citește:

— Prima operație a fost un succes și, pentru o vreme, crizele au încetat. Apoi, la doisprezece ani, au început din nou. Cancerul revenise, de data asta la baza trunchiului cerebral.

Mâinile lui strâng marginile podiumului, apoi îi dau drumul. Pentru o clipă, se face liniște. Cineva din public tușește. Picături, picături: cu toții suntem picături identice de oameni, planând, așteptând să fim ghidați, așteptând ca cineva să ne arate drumul, să ne îndrume pe o cale.

Julian ridică privirea. În spatele lui e un ecran pe care este proiectată imaginea, iar fața îi e adusă în prim-plan. Ochii lui sunt un amestec de albastru, și verde, și auriu, precum suprafața oceanului într-o zi cu soare, iar în spatele calmului neclintit, exersat, mi se pare că sclipește ceva, o expresie care dispare înainte să apuc s-o denumesc.

— Am mai făcut trei operații, după prima. Au îndepărtat tumora de patru ori și de trei ori a crescut la loc, la fel cum boala se întoarce dacă nu va fi îndepărtată rapid și complet.

Se oprește, pentru a lăsa ca semnificația celor spuse să fie asimilată.

— Acum, am scăpat de cancer, de doi ani.

Izbucnește un ropot de aplauze. Julian ridică o mână, iar încăperea devine din nou tăcută. Zâmbește, iar Julian cel uriaș din spatele lui zâmbește și el: o versiune pixelată, neclară.

— Medicii mi-au spus că următoarele operații îmi pot pune viața în pericol. Deja a fost îndepărtat prea mult țesut, au fost făcute prea multe excizii; dacă voi fi operat, s-ar putea să-mi pierd abilitatea de a-mi regla emoțiile. Aș putea să-mi pierd abilitatea de a vorbi, de a vedea, de a mă mișca.

Își schimbă poziția.

— E posibil ca întreg creierul meu să nu mai funcționeze.

Nu mă pot abține; îmi țin și eu respirația, împreună cu ceilalți. Doar Thomas Fineman pare relaxat; mă întreb de câte ori a auzit acest discurs. Julian se apleacă încă un pic spre microfon și, brusc, parcă s-ar adresa fiecăruia dintre noi în parte. Vocea lui este joasă și imperioasă, o șoaptă secretă în urechile noastre.

— Din acest motiv, au refuzat să mă opereze. De mai bine de un an ne luptăm să obținem programarea pentru procedură și, în sfârșit, am reușit. Pe 23 martie, ziua adunării noastre, voi fi operat.

Un alt ropot de aplauze, dar Julian nu se oprește. Încă nu a terminat.

— Va fi o zi istorică, chiar dacă ar putea fi ultima pentru mine. Să nu credeți că nu înțeleg riscurile, pentru că le înțeleg.

Se îndreaptă, iar vocea lui devine mai puternică, tunătoare. Acum, ochii de pe ecran sclipesc orbitor, plini de lumină.

— Dar nu există alternativă, la fel cum nu exista când aveam nouă ani. Trebuie să extirpăm boala. Trebuie să o stopăm, indiferent de riscuri. Altfel, se va agrava. Se va răspândi asemenea celui mai rău cancer și ne va pune în pericol pe toți, pe fiecare om născut în această mare și minunată țară. Așa că, iată ce vă spun: vom stopa boala, trebuie, indiferent unde se află. Vă mulțumesc.

Gata; asta e. Ne-a convins, ne-a scos din așteptarea nesigură, iar acum mergem spre el, pe un val de sunete, de strigăte și de aplauze. Lena aplaudă împreună cu ceilalți, până când palmele o ustură; continuă să aplaude, până când îi amorțesc. Jumătate din public s-a ridicat în picioare, ovaționând. Cineva începe să strige:

— AFD! AFD!

În scurt timp, strigăm cu toții. E asurzitor, un vuiet foarte puternic. La un moment dat, Thomas i se alătură fiului său, pe podium, și stau unul lângă altul, solemn – unul blond, unul brunet, precum cele două fețe ale lunii –, privindu-ne, în timp ce continuăm să aplaudăm, să scandăm, să ne strigăm aprobarea. Ei sunt luna; noi suntem o maree, mareea lor, și mergând spre ei vom scăpa de toată boala și năpasta lumii.

ATUNCI

În Sălbăticie, cineva e mereu bolnav. Îndată ce sunt suficient de puternică să părăsesc camera bolnavilor, Veveriță se mută acolo; iar după el, e rândul Bunicului. Noaptea, în casă, se aud ecourile tusei, ale gemetelor, ale pălăvrăgelii febrile: sunete ale bolii, care trec prin pereți și ne umplu pe toți de teamă. Problema o constituie spațiul și înghesuiala. Locuim unii peste alții, respirăm și strănutăm unii pe alții, împărțim totul. Și nimeni și nimic nu este cu adevărat curat.

Foamea mușcă din noi și ne face să ne pierdem calmul. După prima mea explorare, m-am retras în subteran, ca un animal care se târăște înapoi în siguranța vizuinii lui. A trecut o zi, apoi două. Proviziile nu au sosit încă. În fiecare dimineață, câte unul se duce să vadă dacă nu e vreun mesaj; deduc că au găsit o modalitate de a lua legătura cu simpatizanții și cu cei din Rezistență, aflați pe partea cealaltă. Asta e tot ce pot să fac: să ascult, să privesc, să stau cuminte. După-amiaza dorm, iar când nu pot să dorm închid ochii și îmi închipui că sunt din nou în casa abandonată de pe 37 Brooks, cu Alex întins lângă mine. Încerc să-mi croiesc drum prin ceață; îmi imaginez că, dacă aș putea să dau cumva la o parte zilele care au trecut de la evadare, aș putea șterge acea ruptură din timp, iar el ar fi din nou cu mine. Dar de câte ori redeschid ochii sunt tot aici, pe o saltea de pe jos, tot flămândă.

După alte patru zile, toți se mișcă încet, de parcă ne-am afla sub apă. Îmi e imposibil să ridic oalele. Când încerc să mă salt în picioare prea repede amețesc. Trebuie să stau mai mult timp în pat, iar când nu sunt în pat am impresia că toți se uită la mine, simt mai puternic resentimentul Invalizilor, ca un zid. Poate că doar mi se pare, dar, la urma urmei, e vina mea.

Și vânatul e slab. Roach prinde câțiva iepuri și e mare bucurie; dar carnea e tare și plină de zgârciuri, iar când mâncarea e gata abia dacă ne ajunge tuturor.

Apoi, într-o bună zi, sunt în magazie, mătur – Raven insistă să ne mișcăm, insistă să păstrăm totul curat când aud strigăte de deasupra, râsete și alergături. Zgomot de pași pe scări. Hunter

intră în bucătărie vesel, urmat de o femeie mai în vârstă, Miyako. Nu i-am mai văzut – pe niciunul dintre ei – atât de energici de multe zile.

— Unde e Raven? întreabă Hunter cu sufletul la gură.

Ridic din umeri.

— Nu știu.

Miyako scoate un sunet de exasperare și amândoi se răsucesc pe călcâie, pregătiți să o ia înapoi pe scări în sus.

— Ce se întâmplă?

— Am primit un mesaj de pe partea cealaltă, zice Hunter.

Așa numesc cei de aici comunitățile îngrădite când se simt generoși: partea cealaltă. Țara zombilor, când nu sunt generoși.

— Azi vin proviziile. Avem nevoie de ajutor.

— Poți să ne ajuți? întreabă Miyako, cântărindu-mă din priviri.

Este lată în umeri și foarte înaltă: dacă ar avea suficientă mâncare, ar fi o amazoană. Acum, e doar mușchi și tendoane. Scutur din cap.

— Eu… nu mi-am revenit încă.

Hunter și Miyako se uită unul la altul.

— Ne vor ajuta ceilalți, zice Hunter încet.

Apoi, fug în sus pe scări și mă lasă singură. Mai târziu se întorc, zece dintre ei, cu saci de gunoi grei. Sacii fuseseră lăsați în lăzi din lemn pe jumătate pline, pe râul Cocheco, la graniță, iar lăzile plutiseră în jos spre noi. Nici măcar Raven nu poate să mențină ordinea sau să-și controleze bucuria. Toată lumea sfâșie sacii, strigând și chiuind de bucurie, în timp ce proviziile se rostogolesc pe jos: cutii cu fasole, ton, pui, supă; pungi cu orez, făină, linte și alte legume; pastramă, saci cu nuci și cereale; ouă fierte tari, ascunse printre prosoape; plasturi, vaselină, tuburi cu ChapStick, provizii medicale; chiar și un set nou de chiloți, o grămadă de haine, sticle cu săpun și șampon. Sarah strânge la piept pastrama, iar Raven își bagă nasul într-un pachet cu săpun, inhalând. E ca o petrecere de zi de naștere, dar mai bună: pentru o clipă, simt senzația de fericire. Doar în clipa asta, simt că locul meu e aici.

Norocul nostru s-a întors. Câteva ore mai târziu, Tack doboară un cerb. În seara asta avem parte de prima masă cum se cuvine, de când am ajuns. Mâncăm porții uriașe de orez brun, cu carne fiartă, cu roșii pasate și ierburi aromate. E atât de bun, încât aș putea să plâng, iar Sarah chiar plânge și suspină în fața

farfuriei. Miyako își pune brațele în jurul ei și îi murmură în păr. Gestul ei mă face să mă gândesc la mama; cu câteva zile în urmă, am întrebat-o pe Raven dacă a auzit ceva despre ea, dar fără succes. *Cum arăta*? m-a întrebat ea și a trebuit să recunosc că nu știu. Când eram mai mică, avea păr lung și moale, blond-castaniu, și o față rotundă. Dar după mai bine de zece ani în închisoarea din Portland, în Cripte, unde ea și-a petrecut toată viața mea, iar eu am crezut-o moartă, mă îndoiesc că mai seamănă cu femeia din amintirile vagi ale copilăriei mele. „Numele ei este Annabel”, i-am spus, dar Raven scutura deja din cap.

— Mănâncă, mănâncă, o îndeamnă Miyako pe Sarah, care o ascultă.

Cu toții mâncăm: luăm orez cu mâinile, ridicăm farfuriile și le lingem. Cineva de pe partea cealaltă s-a gândit chiar să ne trimită o sticlă de whisky, învelită cu grijă într-un hanorac, și toată lumea toastează când și acesta este împărțit. Am băut alcool o dată sau de două ori, când locuiam în Portland, și niciodată nu am înțeles plăcerea pentru el, dar iau o înghițitură din sticlă, atunci când ajunge la mine. Mă arde pe gât și încep să tușesc. Hunter zâmbește și mă bate pe spate. Tack aproape că îmi smulge sticla din mâini și zice abrupt:

— Nu bea, dacă doar o să-l scuipi.

— Te obișnuiești, se apleacă Hunter și îmi șoptește, replică aproape identică cu a lui Sarah, de acum o săptămână.

Nu sunt sigură dacă se referă la whisky sau la atitudinea lui Tack. Dar deja simt un val de căldură prin stomac. Când sticla ajunge din nou la mine, iau o înghițitură un pic mai mare, încă una, apoi căldura îmi ajunge la cap.

Mai târziu, văd totul fracționat, ca un șir de fotografii amestecate la întâmplare. Miyako și Lu în colț, cu brațele împreunate, dansează, în timp ce restul lumii aplaudă; Blue doarme ghemuită pe o bancă, apoi e condusă afară de Veveriță, tot dormind; Raven e cocoțată pe una dintre bănci și ține un discurs despre libertate. Și ea râde, cu părul negru sclipind ca o perdea, apoi Tack o ajută să coboare: mâinile maronii în jurul taliei ei, un moment de suspensie, când se oprește în aer, în brațele lui. Îmi vin în minte păsări și zborul. Mă gândesc la Alex.

•

Într-o zi, Raven se întoarce spre mine și zice, brusc:

— Dacă vrei să rămâi, trebuie să muncești.

— Muncesc.

— Să faci curățenie. Să fierbi apa. Noi cărăm apa, căutăm mâncare, urmărim mesajele. Până și Bunica aduce apă, doi kilometri, cu găleți grele. Iar ea are șaizeci de ani.

— Eu...

Bineînțeles că are dreptate și știu. Vina mă însoțește zilnic, la fel de grea ca densitatea aerului. L-am auzit pe Tack spunându-i lui Raven că irosesc un pat bun. După aceea, am stat ghemuită în magazie aproape o jumătate de oră, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor, până m-am oprit din tremurat. Hunter e singurul din casă care e drăguț cu mine, dar el e drăguț cu toată lumea.

— Nu sunt pregătită. Nu sunt suficient de puternică.

Mă privește o clipă și lasă tăcerea să se întindă stânjenitor între noi, astfel că percep absurditatea cuvintelor. Dacă nu sunt încă suficient de puternică, e și vina mea.

— Ne mutăm în curând. Relocarea începe în câteva săptămâni. O să avem nevoie de orice ajutor.

— Ne mutăm?

— Spre sud.

Se întoarce și pornește spre hol.

— Închidem adăpostul pe timp de iarnă. Iar dacă vrei să vii, o să ne ajuți.

Apoi, se oprește.

— Ești bine venită aici, desigur, zice și se întoarce ridicând o sprânceană. Deși iernile sunt mortale. Când râul îngheață, nu primim provizii. Dar poate că asta vrei?

Nu spun nimic.

— Ai timp să alegi până mâine.

•

În dimineața următoare, Raven mă trezește dintr-un coșmar. Mă ridic gâfâind. Îmi amintesc o cădere în gol și o grămadă de păsări negre. Toate celelalte fete încă dorm, iar camera e plină de respirațiile lor ritmice. Probabil că e o lumânare aprinsă pe hol, care aruncă un pic de lumină până aici. Pot doar să întrevăd silueta lui Raven, care stă ghemuită în fața mea, și observ că deja e îmbrăcată.

— Ce ai hotărât? mă întreabă șoptit.

— Vreau să muncesc, șoptesc și eu, pentru că e singurul lucru pe care îl pot spune.

Inima mea încă bate puternic. Nu pot să îi văd zâmbetul, dar am senzația că îl aud: buzele care i se întredeschid, o respirație ușoară, care ar putea fi un râs.

— Bravo. Ridică o găleată ciobită. E vremea să mergem după apă.

Raven se retrage, iar eu bâjbâi după haine, pe întuneric. Când am sosit aici, dormitorul mi s-a părut un haos, o explozie de haine și diverse lucruri. În timp, mi-am dat seama că nu e chiar așa. Fiecare are o mică zonă a lui, un spațiu pentru lucrurile personale. Am desenat cercuri invizibile în jurul paturilor, al păturilor, al saltelelor și fiecare își păzește cu înverșunare acel spațiu, la fel cum câinii își marchează teritoriul. Trebuie să ții tot ce îți aparține în interiorul micului tău cerc. Odată ce un obiect iese de acolo, nu mai e al tău. Hainele pe care le-am luat de la magazie sunt împăturite la capătul păturii mele.

Ies din cameră, pe bâjbâite, și pornesc pe hol. O găsesc pe Raven lângă bucătărie, înconjurată de găleți goale. Ațâță focul de cu seară, cu vârful ars al unui băț. Nici aici nu a pornit lanternele. Ar fi o irosire a bateriilor. Mirosul de lemn ars, umbrele mici, care sclipesc, umerii lui Raven atinși de o sclipire portocalie: totul îmi dă impresia că nu m-am trezit din vis.

— Gata?

Se îndreaptă, când mă aude, și ia câte o găleată pe fiecare braț. Aprob, iar ea face semn cu capul spre gălețile rămase. Gonim pe scări, apoi ne trezim parcă aruncate în lumea de afară: eliberarea de interior, de aer și de înghesuială e la fel de surprinzătoare și de abruptă ca prima dată când am explorat zona cu Sarah. Primul lucru care mă izbește e frigul. Vântul e tăios, trece prin tricoul meu și, fără să vreau, scot un icnet.

— Ce e? întreabă Raven pe un ton normal, acum, că suntem afară.

— Frig.

Aerul miroase deja a iarnă, deși copacii încă au frunze. La orizont, dincolo de linia zdrențuită a arborilor, se vede o sclipire slabă, acolo unde soarele își termină urcușul pe cer. Lumea e doar gri și purpuriu. Animalele și păsările încep să se trezească.

— Mai puțin de o săptămână până în octombrie, zice Raven, ridicând din umeri.

Apoi, când mă împiedic de o bucată de metal răsucit, pe jumătate îngropat în pământ:

— Ai grijă pe unde calci.

În clipa aceea înțeleg: urmez ritmul zilelor, țin mental socoteala datei. Dar, de fapt, mă păcălesc și îmi închipui că restul lumii rămâne pe loc, în timp ce eu sunt îngropată în subsol.

— Spune-mi dacă merg prea repede.

— E în regulă.

Vocea mea sună ciudat, în aerul gol al acestei lumi de toamnă. O luăm în jos, pe strada principală. Raven merge ușor, evitând aproape instinctiv bucățile de ciment crăpate și resturile metalice răsucite, la fel cum făcuse și Sarah. La intrarea în fosta bancă, unde dorm băieții, ne așteaptă Bram. Are păr negru și piele cafenie. E unul dintre băieții mai liniștiți, unul dintre puținii care nu mă sperie. El și Hunter sunt mereu împreună; în zombieland, i-am fi numit Anormali, dar aici relația lor pare normală, firească. Când îi văd, îmi amintesc de imaginile cu mine și cu Hana: una brunetă, una blondă. Raven îi dă fără o vorbă câteva găleți, iar el ni se alătură tăcut. Dar îmi zâmbește, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Chiar dacă aerul e rece, în scurt timp transpir, iar inima mea bate cu putere. A trecut mai bine de o lună de când am mers pe jos mai mult de douăzeci de metri o dată. Mușchii mei sunt slăbiți și mă dor inclusiv umerii când duc gălețile goale, după numai câteva minute. Tot mișc mânerele în palme; refuz să mă plâng sau să-i cer ajutorul lui Raven, deși probabil că vede cum mă chinui să țin pasul. Nici nu vreau să mă gândesc cât de mult și de încet va fi drumul înapoi cu gălețile pline.

Am lăsat în urmă adăpostul și vechea stradă principală și am cotit printre copaci. Peste tot în jur frunzele au diverse nuanțe de auriu, roșu și maro. Parcă întreaga pădure arde, un minunat foc mocnit. Simt spațiul din jur, nelimitat și neîngrădit, spațiu deschis.

— Aproape am ajuns, strigă Raven. Te descurci bine, Lena.

— Mulțumesc, zic gâfâind.

Transpirația îmi picură în ochi și nu-mi vine să cred că mi-a fost frig. Nu mă obosesc să dau la o parte ramurile din calea mea. După ce Bram trece de ele în fața mea, ele revin la loc și mă lovesc tare peste brațe și peste picioare, lăsându-mi urme

subțiri și usturătoare pe piele. Sunt prea obosită să îmi pese. Mă simt de parcă aș merge pe jos de mai multe ore, dar e imposibil. Sarah mi-a spus că râul e la distanță de doi kilometri. În plus, soarele abia a răsărit. Mai înaintăm un pic și îl auzim, peste ciripitul păsărilor și adierea vântului prin copaci: sunetul slab și bolborosit al apei care curge. Apoi, copacii se despart, pământul devine pietros, iar noi ajungem pe malul unui râu lat. Soarele se reflectă în apă de parcă sub suprafață se află monede. La aproape douăzeci de metri în stânga noastră e o cascadă în miniatură, unde râul trece învolburat peste un șir de stânci mici, negre, acoperite de licheni. Brusc, trebuie să mă lupt cu pornirea de a plânge. Acest loc există dintotdeauna: în timp ce orașele au fost bombardate și ruinate, în timp ce zidurile au căzut, râul e tot aici, curge peste stânci, cu râsul lui secret. Noi suntem niște lucruri atât de mici și de stupide. Mare parte din viața mea m-am gândit la natură ca la ceva ridicol: natura era oarbă, animalică, distructivă. Noi, oamenii, eram curați, deștepți, dețineam controlul; ne-am luptat cu restul lumii și am supus-o, am învins-o, am pus-o sub microscop și am închis-o în *Cartea tăcerii*.

Raven și Bram sunt deja la râu, umplu gălețile.

— Haide, zice Raven. Ceilalți se vor trezi.

Amândoi s-au descălțat; mă aplec, să îmi dezleg șireturile. Degetele îmi sunt umflate de la frig, deși nu îl mai simt. Căldura îmi umple corpul. Mă chinui cu șireturile și, până să ajung pe margine, aproape de râu, Raven și Bram au gălețile pline, aliniate pe mal. Bucăți de iarbă și insecte moarte plutesc la suprafață; le vom scoate mai târziu și vom fierbe apa, să o sterilizăm. La primul meu pas în apă, aproape că mă prăbușesc. Chiar și aproape de mal, curentul e mult mai puternic decât pare. Mă echilibrez cu brațele în aer și scap una dintre găleți. Bram, care așteaptă pe mal, începe să râdă. Râsul lui e puternic și surprinzător de plăcut.

— Bravo.

Raven îl înghiontește.

— Gata cu spectacolul. Ne vedem acasă.

El își duce două degete la tâmplă, ascultător.

— Ne vedem mai târziu, Lena, îmi zice și îmi dau seama că e prima dată când cineva, în afară de Raven, Sarah și Hunter, îmi vorbește, în decurs de o săptămână.

— Bine.

Albia e plină de mici pietre alunecoase, care mă jenează la picioare. Recuperez găleata căzută și mă las în jos, așa cum făcuseră Raven și Bram, să o umplu. Să o târăsc înapoi pe mal e mai greu. Brațele mele sunt slăbite, iar mânerele din metal îmi intră dureros în palme.

— Încă una, zice Raven privindu-mă.

Mă urmărește, cu brațele încrucișate. Următoarea e un pic mai mare decât prima și mai dificil de manevrat plină. Trebuie să o car cu ambele mâini, aplecată, lăsând găleata să mi se lovească de fluierul piciorului. Ies din apă și o pun jos, cu un oftat de ușurare. Habar n-am cum o să reușesc să car ambele găleți până acasă. E imposibil. O să-mi ia ore.

— Gata de plecare? întreabă Raven.

— Lasă-mă doar o clipă, îi zic și îmi pun mâinile pe genunchi.

Brațele mele deja tremură. Aș vrea să stau aici cât mai mult, în soarele care pătrunde printre copaci, cu susurul izvorului în fundal, un vechi limbaj, și cu păsările zburând înainte și înapoi, umbre întunecate. Lui Alex i-ar plăcea aici, îmi spun fără să vreau. Am încercat atât de mult să nu-mi mai amintesc numele lui, să nu mă mai gândesc la el.

În depărtare, pe mal, e o pasăre mică, cu pene de un albastru-închis, care se spală, pe marginea apei; brusc, îmi dau seama că niciodată nu mi-am dorit mai mult ca acum să mă dezbrac și să înot, să spăl toată mizeria, și transpirația, și jegul pe care nu am putut să le îndepărtez la adăpost.

— Vrei să te întorci? o întreb pe Raven.

Își dă ochii peste cap, amuzată, dar se conformează. Îmi dau jos pantalonii și chiloții, apoi tricoul și îl arunc pe iarbă, întoarcerea în apă e în egală măsură durere și plăcere; apa e foarte rece, o senzație puternică, ce îmi trece prin tot corpul. Pe măsură ce înaintez spre mijlocul râului, pietrele de sub picioarele mele sunt tot mai mari și mai plate, iar curentul îmi împinge picioarele mai puternic. Chiar dacă râul nu e foarte lat, în spatele cascadei există un loc întunecos, unde albia iese la suprafață. Stau tremurând, cu apa curgându-mi în jurul genunchilor și, în ultima clipă, renunț: e prea rece. Apa pare foarte întunecată, și neagră, și adâncă.

— Nu o să te aștept la infinit, strigă Raven, cu spatele la mine.

— Cinci minute, răspund și întind brațele, apoi mă cufund în apă.

Parcă sunt izbită – frigul e un zid impenetrabil și îmi pătrunde în fiecare nerv al corpului –, am un țiuit în urechi și simt un iureș în jurul meu, peste tot e un iureș. Mi se taie respirația și revin la suprafață gâfâind, în timp ce deasupra mea soarele urcă, iar cerul se adâncește, devine solid, să îl susțină. Și exact în clipa asta frigul dispare. Bag din nou capul sub apă și las curentul să mă tragă. Cu capul sub apă, aproape că îi înțeleg limbajul, bolboroseala, clipocitul. Cu capul sub apă, aud numele pe care am încercat din răsputeri să îl uit – *Alex, Alex, Alex* – și aud cum apa îl duce cu ea. Ies la suprafață tremurând și râzând, mă îmbrac, cu dinții clănțănind și cu degetele vinete de frig.

— Nu te-am mai auzit râzând, zice Raven, după ce mă îmbrac.

Așa e. Nu am mai râs de când am ajuns în Sălbăticie. Mă simt stupid de bine.

— Gata.

În această primă zi trebuie să car gălețile pe rând, să le ridic cu ambele mâini, astfel că stropesc cu apă pe unde trec, transpirând și înjurând. Mă mișc greu; pun găleata jos, mă întorc și o aduc pe cealaltă. Înaintez câțiva metri. Apoi, mă opresc, îmi trag sufletul, gâfâi. Raven merge în fața mea. Din când în când, se oprește, pune jos gălețile și rupe scoarță de copaci, pe care o împrăștie pe cărare, astfel încât să pot găsi drumul chiar și după ce o pierd din vedere. Se întoarce după o jumătate de oră și aduce o cană metalică plină cu apă dezinfectată, pe care mi-o dă să beau, și o bucată de pânză în care pusese niște migdale și stafide, să le mănânc. Acum, soarele e sus și strălucește, iar lumina taie ca o lamă printre copaci. Raven rămâne cu mine, deși nu se oferă să mă ajute, iar eu nu îi cer asta. Mă privește impasibilă, cu brațele încrucișate, în timp ce eu îmi croiesc drum prin pădure, lent și agonizant.

Finiș: două ore. Trei bășici în palme, una de mărimea unei cireșe. Brațele îmi tremură atât de tare, încât abia pot să le duc la față când încerc să mă spăl de transpirație. O rană la o mână, unde metalul mânerului a îndepărtat pielea. La cină, Tack îmi dă cea mai mare porție de orez și fasole și, chiar dacă Veveriță a ars orezul, astfel că e maroniu, mi se pare cea mai bună mâncare de care am parte de când am ajuns în Sălbăticie.

După cină, sunt atât de obosită, că adorm cu hainele pe mine, aproape în clipa în care pun capul pe o pernă, astfel că uit să îi cer lui Dumnezeu, în rugăciunile mele, să nu mă mai trezească. Abia a doua zi dimineață îmi dau seama ce zi este: 26 septembrie.

Hana a fost operată ieri.

Hana nu mai e.

Nu am mai plâns de la moartea lui Alex.

•

Alex trăiește.

Asta devine mantra mea, povestea pe care mi-o spun în fiecare zi, când mă trezesc în zorii negri și cețoși, apoi, încet, cu minuțiozitate, o iau de la capăt. Dacă pot să alerg până la vechea bancă – cu plămânii umflați și cu picioarele tremurând –, atunci, Alex trăiește. Întâi, zece metri, apoi douăzeci, apoi două minute, apoi patru. Dacă reușesc să ajung la copacul acela, Alex se va întoarce. Alex e chiar după dealul acela; dacă reușesc să ajung în vârf fără să mă opresc, va fi acolo. La început, mă împiedic și aproape că îmi sucesc glezna de vreo șase ori. Nu cunosc terenul și abia văd în lumina slabă și obscură din zori. Dar ochii mei se obișnuiesc, picioarele mele învață drumul, iar după câteva săptămâni corpul meu se obișnuiește cu zonele plane și cu denivelările, și cu geometria acelor străzi distruse și a clădirilor ruinate, după care pot să alerg pe toată lungimea străzii principale, fără măcar să mă uit pe unde calc.

Apoi, merg mai departe și mai repede.

Alex trăiește. Încă un pic, încă un sprint și o să-l văd.

Când eu și Hana eram împreună în echipa de cros, obișnuiam să jucăm unele jocuri mentale ca acesta pentru a ne menține motivate. Alergarea este un sport mental, mai mult decât orice altceva. Ești atât de bun pe cât te pregătești, iar pregătirea e atât de bună pe cât îți este rațiunea. Dacă parcurgi cei cincisprezece kilometri fără să mergi la pas, vei obține cel mai bun punctaj avut vreodată. Lucruri de genul acesta obișnuiam să ni le spunem. Uneori, funcționa, alteori nu. Uneori, renunțam, râzând, pe la ultimul kilometru și spuneam: *Oops*! *Gata cu cel mai bun punctaj al nostru*!

Nu prea ne păsa. O lume fără dragoste e o lume fără motivații.

Alex trăiește. Hai, hai, hai. Alerg până când picioarele mi se umflă, până când degetele de la picioare îmi sângerează și mi se umplu de bășici. Raven strigă la mine, în timp ce îmi pregătește găleți cu apă rece pentru picioare, îmi spune să am grijă, mă avertizează cu privire la pericolul infecțiilor. Antibioticele nu ajung ușor aici.

În dimineața următoare, îmi înfășor degetele mari de la picioare în niște cârpe, îmi îndes picioarele în pantofi și alerg din nou. Dacă poți... doar un pic mai departe... un picuț mai repede... o să vezi, o să vezi, o să vezi. Alex trăiește.

Nu sunt nebună. Știu că nu trăiește, nu cu adevărat. Îndată ce termin cu alergările și șchiopătez înapoi spre subsolul bisericii, realizez stupiditatea situației, inutilitatea. Alex nu mai e și oricât aș alerga și m-aș forța sau aș sângera nu va învia. Știu. Dar uite ce e: când alerg, există întotdeauna o fracțiune de secundă în care durerea mă sfâșie și abia mai pot să respir, și tot ce văd este o ceață colorată – iar în acea fracțiune de secundă, exact când durerea atinge apogeul și devine prea mult și mă simt complet golită, văd ceva în stânga mea, o sclipire de culoare (păr castaniu, o coroană de frunze) și știu că, dacă întorc capul, e acolo, râde, mă privește, întinde brațele spre mine.

Bineînțeles că niciodată nu întorc capul să mă uit. Dar într-o bună zi o să o fac. Într-o bună zi o să mă uit, iar el va fi acolo și totul va fi în regulă.

Dar până atunci alerg.

ACUM

După întâlnirea AFD, urmez mulțimea, în lumina spălăcită a primăverii timpurii. Energia e încă prezentă, pulsează în noi, iar în lumina soarelui și în aerul rece pare mai puternică, mai dură: impulsul de a distruge.

Câteva autobuze așteaptă la curbă și deja cozile se întind până pe scările de la Javits Center. Aștept de o jumătate de oră și am văzut trei rânduri de autobuze, când îmi dau seama că mi-am lăsat în amfiteatru una dintre mănuși. Mă abțin să înjur. Sunt prinsă printre vindecați, înconjurată de ei, și nu vreau să atrag atenția. Mai am doar douăzeci de persoane în față și, pentru o clipă, mă gândesc să renunț la mănușă. Dar ultimele șase luni m-au învățat foarte multe despre lipsuri: în Sălbăticie, practic, este un păcat să irosești și, categoric, aduce ghinion. Irosești azi, duci lipsă mâine – o altă mantră favorită a lui Raven.

Mă strecor din rând, atrag o grămadă de priviri și de încruntări, apoi mă îndrept înapoi spre scările ce duc la ușile lucioase din sticlă. Bărbatul cu detectorul de metale nu mai e, deși a lăsat pornită o stație radio și o cană cu cafea pe jumătate goală, cu capacul pus lângă ea. Femeia care mi-a verificat actele de identitate a dispărut și ea, iar măsuța pliabilă a fost golită de broșurile AFD. Luminile au fost stinse, iar încăperile par mai mari decât în mod normal.

Deschid ușile amfiteatrului și, pe moment, sunt dezorientată. Brusc, mă trezesc în fața unui imens vârf muntos acoperit de zăpadă, parcă picat de deasupra. Imaginea este proiectată, uriașă, pe ecranul unde fusese mărită mai devreme fața lui Julian Fineman. Dar altfel încăperea este cufundată în întuneric, iar imaginea este clară și intensă. Pot distinge inelul dens de copaci, ca o blană neagră, la baza lui, și piscurile ascuțite, ca lamele, încoronate de tichii albe dantelate. Respirația mi se oprește un pic. E minunat.

Apoi, imaginea se schimbă. De data aceasta, văd o plajă nisipoasă și oceanul albastru-verzui. Înaintez câțiva pași și îmi reprim un țipăt. Nu am mai văzut oceanul de când am plecat din Portland. Imaginea se schimbă din nou. Acum, ecranul e plin cu

niște copaci imenși, care se înalță spre cerul care se vede doar printre crengile dese. Lumina cade perpendicular pe trunchiurile roșietice și peste tufișurile de ferigi și flori. Continui să înaintez – extaziată, constrânsă – și mă lovesc de unul dintre scaunele metalice pliabile. Într-o clipă, cineva sare din primul rând și umbra unei siluete plutește pe ecran, acoperind o parte din pădure. Apoi, ecranul se face alb și se aprind luminile, iar silueta se dovedește a fi Julian Fineman. Ține în mână o telecomandă.

— Ce faci aici?

Evident, l-am luat prin surprindere. Fără să aștepte răspunsul meu, zice:

— Întâlnirea s-a terminat.

Dincolo de agresivitate, simt altceva: jenă. Și sunt sigură că acesta este secretul lui Julian Fineman: stă pe întuneric și se imaginează în alte locuri. Se uită la fotografii minunate. Sunt atât de surprinsă, încât abia bâlbâi un răspuns.

— Eu… mi-am pierdut mănușa.

Julian își ia privirea de la mine. Îi văd degetele strânse pe telecomandă. Dar când privirea lui se întoarce la mine, deja și-a recăpătat siguranța, politețea.

— Unde ai stat? Pot să te ajut să o cauți.

— Nu, izbucnesc eu.

Încă sunt șocată. Aerul dintre noi e încărcat și nesigur, ca în timpul întâlnirii. Ceva în adâncul meu doare, imaginile acelea, oceanul întins pe ecranul uriaș, mă fac să mă simt de parcă aș putea să cad în spațiu, prin pădurea aceea, de parcă aș putea să ling zăpada de pe vârful muntelui, ca frișca de pe o linguriță. Aș vrea să îi pot cere să stingă luminile, să mi le mai arate. Dar el este Julian Fineman și reprezintă tot ce urăsc și nu îi voi cere nimic.

Mă îndrept repede spre locul unde am stat. Julian mă urmărește, fără să se miște, rămâne pe loc, complet nemișcat, în fața ecranului acum alb. Doar ochii i se mișcă, vii. Îi simt privirea pe gâtul meu, pe spate, în păr. Îmi găsesc ușor mănușa și o iau de pe jos, apoi o ridic, să o vadă.

— Am găsit-o, zic, evitându-i intenționat privirea.

Pornesc rapid spre ușă. Mă oprește cu o întrebare.

— Cât timp ai stat acolo?

— Cum?

Mă întorc din nou, să îl privesc. Fața lui e acum lipsită de expresie, greu de citit.
— De cât timp erai acolo? Câte imagini ai văzut?
Ezit, întrebându-mă dacă e un fel de test.
— Am văzut muntele, zic, în cele din urmă.
Își lasă privirea în jos, apoi se uită din nou la mine. Chiar și de la distanță, sunt impresionată de limpezimea ochilor lui.
— Căutăm bastioane, zice și își ridică bărbia, de parcă s-ar aștepta să îl contrazic. Tabere ale Invalizilor. Folosim diverse tehnici de supraveghere.
Așadar, încă ceva: Julian Fineman e un mincinos.
În același timp, e un semn de progres faptul că cineva ca el folosește acel cuvânt. Cu un an în urmă, Invalizii nici măcar n-ar fi trebuit să existe. Se presupunea că am fost exterminați de explozie. Eram subiectul unor mituri, ca unicornii și vârcolacii. Asta era înainte de Incidente, înainte ca Rezistența să înceapă să se manifeste mai puternic, după care am devenit imposibil de ignorat.
Mă forțez să zâmbesc.
— Sper să îi găsiți. Sper să îi găsiți pe toți.
Julian aprobă din cap. În timp ce mă întorc, adaug:
— Înainte să vă găsească ei.
Vocea lui se aude puternic.
— Ce ai spus?
Îi arunc o privire peste umăr.
— Înainte să ne găsească ei, zic și ies pe uși, lăsându-le să se balanseze în urma mea.

•

Până să ajung înapoi în Brooklyn, soarele a apus. Apartamentul e rece. S-a întunecat, o singură lumină se întrevede la intrare. Dulapul de pe hol e plin cu o grămadă de plicuri. NIMENI NU E ÎN SIGURANȚĂ, PÂNĂ CÂND NU E VINDECAT – scrie pe primul, deasupra adresei noastre. Apoi, dedesubt: VĂ RUGĂM SUSȚINEȚI AFD.
Lângă ele, e o micuță tavă argintie, pentru actele de identitate. Două cărți de identitate sunt puse una lângă alta:
Rebecca Ann Sherman și Thomas Clive Sherman; niciunul nu zâmbește în poze, doar privesc drept înainte. Rebecca are păr negru-cărbune, cu o cărare perfectă, și ochi căprui. Părul lui Thomas e tuns atât de scurt, încât este dificil să îți dai seama ce

culoare ar putea avea. Ochii lui au pleoapele lăsate, de parcă e gata să adoarmă.

Sub cărțile lor de identitate sunt actele lor, prinse laolaltă, ordonat. Dacă le răsfoiești, poți afla toate lucrurile relevante despre Rebecca și Thomas: data și locul nașterii, părinții și bunicii, salariile, notele de la școală, actele de nesupunere, evaluările și notele primite, data și locul nunții, toate adresele anterioare.

Desigur, Rebecca și Thomas nu există cu adevărat, nu mai mult decât Lena Morgan Jones: o fată trasă la față, tot cu o poză în care nu zâmbește. Cartea mea de identitate e lângă cea a Rebeccăi. Nu se știe niciodată când poate avea loc un raid sau un recensământ. E mai bine să nu fii nevoit să sapi după documente. De fapt, cel mai bine e ca nimeni să nu sape vreodată pe aici.

Abia când m-am mutat în New York am înțeles obsesia lui Raven pentru ordine: la suprafață, totul trebuie să arate cum se cuvine. Trebuie să fie neted. Să nu existe rămășițe. În felul acesta, nu lași urme.

Draperiile sunt trase în sufragerie. Astfel, căldura rămâne înăuntru, iar privirile afară – ale vecinilor, ale inspectorilor, ale patrulelor aflate în trecere. În zombieland, cineva te privește mereu. Oamenii nu au altceva de făcut. Nu gândesc. Nu simt pasiune, nu simt ură, nu simt tristețe; simt doar frica și dorința de control. Așa că privesc și sunt indiscreți. În spate, e bucătăria. Deasupra mesei, sunt atârnate fotografiile lui Thomas Fineman și Cormac T. Holmes, cercetătorul despre care se spune că a efectuat prima operație de vindecare reușită. Dincolo de aragaz e o mică debara. Are rafturi înguste, pline cu alimente. Amintirea unei foamete îndelungi e dificil de alungat și cu toții – cei care știm – punem deoparte, în secret. Ținem în genți batoane de cereale și ne îndesăm în buzunare pliculețe cu zahăr. Nu știi niciodată când se poate întoarce foamea. În realitate, unul dintre pereții debaralei este o ușă mascată. O deschid și se ivesc niște scări din lemn. La subsol, se vede o lumină slabă și aud ritm sacadat de voci. Raven și Tack se ceartă – nimic nou – și îl aud pe Tack spunând întristat:

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu putem fi sinceri unul cu altul. Se presupune că suntem de aceeași parte.

Raven îi răspunde tăios:

— Știi că nu e realist, Tack. Așa e cel mai bine. Crede-mă.

— Tu ești cea care nu are încredere…

Vocea lui se oprește brusc, în clipa în care închid ușa în urma mea, un pic mai tare ca de obicei, să știe că am venit. Urăsc să îi aud cum se ceartă – niciodată nu am auzit adulți certându-se, până când am fugit în Sălbăticie –, deși m-am mai obișnuit. Parcă mereu au câte un motiv de harță.

Cobor scările. Tack se întoarce și își trece o mână peste ochi. Raven zice tăios:

— Ai întârziat. Întâlnirea s-a încheiat acum câteva ore. Ce s-a întâmplat?

— Am pierdut prima tură de autobuze.

Înainte ca Raven să își înceapă predica, adaug:

— Mi-am uitat o mănușă și a trebuit să mă întorc după ea. Am vorbit cu Julian Fineman.

— Ce ai făcut? izbucnește Raven, iar Tack oftează și își freacă fruntea.

— Doar un minut.

Aproape că le spun despre poze, dar în ultima clipă decid să nu o fac.

— E în regulă, nu s-a întâmplat nimic.

— Nu e în regulă, Lena, zice Tack. Ce ți-am cerut? Să nu atragi atenția.

Uneori, parcă Raven și Tack își iau rolurile de Thomas și Rachel – gardieni severi – un pic prea în serios și trebuie să mă lupt cu pornirea de a-mi da ochii peste cap.

— Nu a fost mare lucru, insist.

— Orice e mare lucru. Nu înțelegi? Noi…

Raven îl întrerupe.

— A înțeles. A auzit asta de mii de ori. Mai scutește-o, da?

Tack o privește tăcut o clipă, iar gura lui e doar o linie subțire. Raven se uită ferm în ochii lui. Știu că sunt furioși din alte cauze – că nu e vorba doar despre mine dar oricum simt un val de vină. Nu fac decât să înrăutățesc lucrurile.

— Ești incredibilă, zice Tack.

Nu cred că voia să aud eu. Apoi, trece pe lângă mine și o ia în sus, pe scări.

— Unde pleci? întreabă Raven și, pentru un moment, văd o sclipire în ochii ei, tristețe sau teamă.

Dar dispare înainte să o pot identifica.

— Afară, zice Tack, fără să se oprească. Aici nu e aer. Abia mai pot să respir.

După care, intră în debara, ușile se închid în capătul scărilor, iar eu și Raven rămânem singure. O clipă, nu spunem nimic. Apoi, Raven izbucnește în râs.

— Nu te supăra pe el, îl știi pe Tack.

— Mda, zic, cu o senzație ciudată.

Cearta a umplut aerul; Tack are dreptate. Subsolul pare apăsător, irespirabil. De obicei, e locul meu preferat din casă acest spațiu secret. La fel e și pentru Raven și Tack. E singurul loc unde ne putem debarasa de pielea falsă, de numele false, de trecuturile false. Cel puțin această încăpere pare locuită. Partea de sus pare o casă normală, miroase ca o casă normală și e plină cu lucruri dintr-o casă normală, dar e cumva pustie, de parcă ar fi fost deplasată cu câțiva centimetri de pe fundația ei. În contrast cu restul apartamentului, subsolul e un dezastru. Raven nu poate curăța atât de repede pe cât poate Tack să adune și să împrăștie. Cărțile – cărți adevărate, cărți interzise, cărți vechi – sunt stivuite peste tot. Tack le colecționează. Nu, mai mult decât atât. Le stochează, la fel cum noi, ceilalți, stocăm mâncare. Am încercat să citesc câteva dintre ele, doar ca să aflu cum era înainte de vindecare și înainte de toate îngrădirile, dar m-a durut să-mi imaginez: toată acea libertate, toate sentimentele și trăirile. E mai bine, mult mai bine să nu te gândești prea mult la așa ceva. Alex iubea cărțile. El a fost cel care mi-a arătat ce înseamnă poezia. Acesta este încă un motiv pentru care nu mai pot să citesc.

Raven oftează și începe să adune hârtiile aflate pe masa de lemn șubredă din mijlocul încăperii.

— Afurisita asta de adunare e de vină. Pe toți îi face nervoși.

— Ce s-a întâmplat?

— Ca de obicei, îmi răspunde gesticulând. Zvonuri despre o revoltă. Unii spun că o să-și facă apariția Gunoierii, vor încerca să facă o grozăvie. Dar nu e nimic confirmat.

Vocea lui Raven devine tăioasă. Mie nici măcar nu-mi place să pronunț cuvântul Gunoier. Îmi lasă un gust amar în gură, ca de ceva putred, ca de cenușă. Toți – Invalizii, Rezistența – îi urâm. Ne strică imaginea. Toată lumea e de acord că ne vor ruina, că deja au stricat foarte mult din ce am obținut. Sunt Invalizi, ca și noi, dar nu ne reprezintă. Noi vrem să dărâmăm zidurile și să

scăpăm de operație. Ei vor să dea jos tot, să ardă tot. Să fure, să măcelărească și să dea foc lumii. Odată, am dat peste un grup de Gunoieri și încă mai am coșmaruri cu ei.

— Nu vor reuși, zic eu și încerc să par sigură pe mine. Nu sunt organizați.

Raven ridică din umeri.

— Sper.

Așază cărțile una peste alta, asigurându-se că sunt perfect aliniate. Pentru o clipă, simt o undă de tristețe pentru ea: stă în mizeria aceea, stivuind cărți, de parcă ar însemna ceva, de parcă ar ajuta la ceva.

— Pot să fac ceva?

— Nu-ți face griji. Îmi zâmbește slab. Asta e treaba mea, da?

Încă unul dintre sloganurile ei. La fel ca ideea potrivit căreia trecutul ar fi mort. A devenit un fel de mantră: *Eu sunt cea care își face griji*; *tu fă ce îți spun eu*. Cu toții avem nevoie de mantre, cred, de povești pe care să ni le spunem, pentru a putea continua.

— Bine.

Pentru o clipă, rămânem pe loc. E ciudat. În anumite privințe, Raven parcă e familia mea – e cea mai apropiată de ideea aceasta, oricum –, dar alteori mi se pare că nu o cunosc mai bine decât în august, când m-a găsit. Încă nu știu prea multe despre cine era înainte să vină în Sălbăticie. A încuiat acea parte a ei, a ascuns-o într-un loc unde nu poate fi găsită.

— Haide, face semn cu capul spre scări, e târziu. Ar trebui să mănânci ceva.

În timp ce urc scările, îmi mai trec o dată degetele peste plăcuța pe care am pus-o pe perete. Am găsit-o în Sălbăticie, pe jumătate îngropată în noroi și zloată, în timpul mutării; în acel moment, toți eram aproape morți, extenuați și flămânzi, bolnavi și înghețați. Bram a văzut-o; în timp ce o ridica, soarele a ieșit prin perdeaua de nori, iar metalul a sclipit în lumină, era de un alb puternic, aproape că m-a orbit și abia am reușit să citesc ce scria sub cifre. Cuvinte vechi; cuvinte care aproape că m-au îngenuncheat.

Trăiește liber sau mori.

Patru cuvinte. Douăzeci de litere. Ridicate, proeminente, vibrează sub degetele mele.

O altă poveste. Ne agățăm de ea, iar credințele noastre devin realitate.

ATUNCI

Ziua se face mai frig. Dimineața, iarba e acoperită de brumă. Aerul îmi înțeapă plămânii când alerg; malurile râului sunt acoperite de o gheață subțire, care se sparge în jurul gleznelor noastre când intrăm în apă cu gălețile. Soarele e leneș și se prăbușește după linia orizontului tot mai devreme, după ce plutește apos peste cer.

Eu sunt mai puternică. Sunt o piatră excavată de trecerea lentă a apei; sunt lemn ars de foc. Mușchii mei sunt frânghii, picioarele mele sunt din lemn. Palmele mele sunt bătătorite, tălpile mele la fel, aspre și tocite, ca o piatră. Niciodată nu sar peste o alergare. Mă ofer voluntar să aduc apă în fiecare zi, chiar dacă ar trebui să mergem prin rotație. În scurt timp, pot să duc două găleți singură, tot drumul înapoi spre tabără, fără să mă opresc măcar o dată. Alex merge alături de mine, apare și dispare dintre umbre, croindu-și drum printre copacii roșietici și gălbui. În vară, era mai vizibil: îi vedeam ochii, părul, o sclipire a cotului. Pe măsură ce frunzele încep să plutească spre pământ și tot mai mulți copaci sunt dezgoliți, e o umbră neagră, ce clipește în vederea mea periferică.

Și învăț. Hunter îmi arată cum ne sunt transmise mesajele: cum ne anunță simpatizanții de pe partea cealaltă când sosește un transport.

— Haide, îmi zice într-o dimineață, după micul dejun.

Eu și Blue suntem în bucătărie, frecăm vasele. Blue nu s-a deschis niciodată cu adevărat în fața mea. Îmi răspunde doar cu mișcări din cap. Statura ei mică, timiditatea ei, fragilitatea oaselor ei: când sunt cu Blue, nu pot să nu mă gândesc la Grace. De asta o evit cât de mult posibil.

— Unde?

Zâmbește.

— Știi să te cațeri?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

— Mă descurc, zic și, brusc, îmi amintesc cum mă cățăram pe gard cu Alex.

Înlocuiesc repede imaginea cu alta: mă cațăr pe crengile stufoase ale unuia dintre arțarii mari din Deering Oaks Park. Părul blond al Hannei lucește sub straturi de verde; ea se învârte pe lângă trunchi, râzând și strigându-mi să urc. Dar trebuie să mi-o scot din memorie. Am învățat să fac asta aici, în Sălbăticie. În mintea mea, o îndepărtez pe Hana – vocea ei, coroana lucioasă a capului ei – și las doar senzația pe care o aveam la înălțime, frunzele care se unduiau, iarba verde de sub mine.

— Atunci, e timpul să-ți arăt cuiburile, zice Hunter.

Nu sunt nerăbdătoare să ies. Noaptea trecută a fost un frig aprig. Vântul a șuierat printre copaci, a vâjâit pe scări și a umplut toate crăpăturile și toate fisurile adăpostului cu degete lungi de gheață. Azi-dimineață, am venit de la alergare pe jumătate înghețată, cu degetele amorțite, umflate și inutile. Dar sunt curioasă în legătură cu acele cuiburi – i-am auzit pe ceilalți vorbind despre ele – și abia aștept să scap de Blue.

— Poți să termini tu aici? o întreb pe Blue, iar ea aprobă din cap, mușcându-și buza de jos.

Și Grace obișnuia să facă asta când era iritată. Simt un pic de vină. Nu e vina lui Blue că îmi amintește de Grace. Nu e vina lui Blue că am lăsat-o în urmă pe Grace.

— Mulțumesc, Blue, zic și îi pun o mână pe umăr.

O simt cum tremură ușor sub degetele mele. Frigul e ca un zid, ca o forță fizică. Am reușit să găsesc un hanorac impermeabil vechi, dar e mult prea mare și nu împiedică vântul să mă muște de gât și de degete, să se strecoare pe sub guler și să-mi înghețe inima în piept. Pământul e înghețat, iar iarba acoperită de gheață scârțâie sub picioarele noastre. Mergem repede, să ne încălzim; respirația noastră produce aburi.

— De ce nu îți place Blue? întreabă Hunter abrupt.

— Îmi place, zic repede. Adică, nu prea vorbește cu mine, dar… E atât de evident?

Râde.

— Deci, nu-ți place de ea.

— Pur și simplu, îmi amintește de cineva, asta e tot, zic repede, iar Hunter redevine serios.

— Dinainte?

Aprob din cap, iar el se întinde și mă atinge o dată, ușor, pe cot, să îmi arate că înțelege. Eu și Hunter vorbim despre orice,

mai puțin despre cum era înainte. Dintre toți cei de aici, el este cel pe care îl simt cel mai apropiat. La cină, stăm unul lângă altul; iar uneori rămânem treji și după aceea și vorbim până când camera se umple de fum, de la focul mocnit. Hunter mă face să râd, deși mult timp am crezut că nu voi mai râde vreodată. Nu mi-a fost ușor să mă simt confortabil în preajma lui. Mi-a fost greu să uit toate lecțiile învățate de partea cealaltă, în Portland, avertismente vârâte în mintea mea de toți cei pe care i-am admirat și în care am avut încredere. Boala, m-au învățat ei, se dezvoltă în spațiul dintre bărbați și femei, băieți și fete; se răspândește de la unul la altul prin priviri, și prin zâmbete, și prin atingeri și prinde rădăcini în interiorul lor, ca mucegaiul care descompune un copac pe dinăuntru. Apoi, am aflat că Hunter e un Nefiresc, ceva ce dintotdeauna am fost învățată să insult.

Acum, Hunter e Hunter și mi-e prieten, atât.

Ne îndreptăm spre nord, departe de adăpost. E devreme, iar pădurea e tăcută, se aud doar pantofii noștri scrâșnind pe straturile groase de frunze moarte. Nu a plouat de câteva săptămâni. Copacii tânjesc după apă. E ciudat cum am învățat să simt copacii, să îi înțeleg: stările și crizele lor, explozia lor de bucurie și culoare. Sunt atât de diferiți de cei din parcuri și din spațiile verzi din Portland. Locurile acelea sunt ca grădinile zoologice pentru animale: copacii sunt captivi și, cumva, aplatizați. În Sălbăticie, sunt vii și temperamentali, și frumoși. În ciuda vitregiei de aici, învăț să îi iubesc.

— Aproape am ajuns, zice Hunter și face semn cu capul spre stânga noastră.

Dincolo de crengile golașe, văd un gard din sârmă ghimpată și simt o străfulgerare de teamă, căldură și surprindere. Nu mi-am dat seama că vom ajunge atât de aproape de graniță. Probabil că eram la periferia Rochesterului.

— Nu-ți face griji.

Hunter se întinde și mă strânge de umăr.

— Partea asta de graniță e nepăzită.

Sunt în Sălbăticie de o lună și jumătate și aproape că am uitat de garduri. E uimitor cât de aproape am fost în tot acest timp de vechea mea viață. Totuși, distanța care mă desparte de ea e imensă.

Schimbăm direcția și ne îndepărtăm din nou de gard. În curând, ajungem la o zonă cu copaci imenși, cu crengi rare și deformate, ca niște degete artritice. Trebuie să fi trecut ani de când nu au mai înverzit; par morți de mult timp. Dar când îi spun asta lui Hunter el doar râde și scutură din cap.

— Nu sunt morți.

Lovește unul cu degetul, în trecere.

— Doar își așteaptă timpul. Înmagazinează energie. Și-au ascuns toată viața în interior, pe timpul iernii. Când se va încălzi, vor înverzi din nou. O să vezi.

Vorbele lui mă liniștesc. O *să vezi* înseamnă *o să ne întoarcem aici*. Înseamnă *ești una de-a noastră*. Îmi trec degetele peste un copac și simt coaja uscată sub degete. E imposibil să-ți imaginezi ceva viu sub asprimea aceea, ceva care să curgă sau să se miște.

Hunter se oprește atât de brusc, încât aproape că dau peste el.

— Am ajuns, zice zâmbind. Cuiburile.

Arată în sus. Printre crengi, văd uriașe încrengături de cuiburi de păsări: crenguțe, bucăți de mușchi, plante agățătoare, toate întrețesute astfel încât pare că pomii sunt încoronați cu păr. Și mai ciudat: crengile sunt pictate. Picături de verde și galben pe coaja copacilor; delicate urme bifurcate, colorate și ele, dansează de-a lungul cuiburilor.

— Ce…

Văd o pasăre mare, cam cât o cioară, cum dă din aripi spre un cuib aflat chiar deasupra capetelor noastre. Se oprește, se uită la noi. E complet neagră, cu excepția picioarelor, care sunt într-o nuanță vie de verde. Are ceva în gură. După o clipă, se lasă în cuib și începe un cor de ciripituri.

— Verde, zice Hunter mulțumit. E semn bun. Proviziile vor sosi azi.

— Nu înțeleg.

Patrulez pe sub rețeaua de cuiburi. Trebuie să fie sute. Unele sunt, de fapt, atârnate între crengile mai multor copaci, formând un acoperiș dens. Aici, e și mai frig; soarele abia pătrunde printre ele.

— Haide, o să-ți arăt.

Hunter sare în cel mai apropiat copac și se cațără ușor pe trunchiul lui, folosindu-se de crengile numeroase și de

protuberanțe. Îl urmez cu stângăcie, imitându-i mișcările. A trecut ceva timp de când nu m-am mai cățărat într-un copac și îmi amintesc din copilărie că nu era greu: mă prindeam de crengi fără să stau pe gânduri și găseam rapid ascunzători. Acum, e dureros și dificil.

În cele din urmă, ajung la una dintre crengile mai groase, de mai jos. Hunter stă călare pe ea și mă așteaptă. Mă ghemuiesc în spatele lui. Picioarele îmi tremură ușor, iar el se întinde și își pune brațele în jurul gleznelor mele, să mă susțină. Cuiburile sunt pline cu păsări: grămezi de pene negre și lucioase și de ochi negri care clipesc. Țopăie și ciugulesc din mormanele de semințe mici și maronii adunate pentru iarnă. Câteva, deranjate de venirea noastră, zboară croncănind spre cer. Cuiburile sunt căptușite cu aceeași vopsea verde viu, o rețea de urme de gheare făcute de păsările care se agită de la un cuib la altul.

— Tot nu înțeleg. De unde e culoarea?

— De pe partea cealaltă, zice Hunter și simt mândria din vocea lui. Din zombieland. Vara, sunt tufe de afine care cresc pe partea cealaltă a gardului. Păsările caută mâncare acolo. De-a lungul anilor, cei din interior le-au hrănit cu granule și cu semințe, să acumuleze grăsime pentru iarnă. Au pus jgheaburi de diverse culori, când au avut mesaje pentru noi: jumătate semințe, jumătate vopsea. Păsările mănâncă, apoi se întorc aici, să depoziteze semințe pentru mai târziu. Cuiburile se colorează, iar noi primim mesajele. Verde, galben sau roșu. Verde dacă totul este în regulă, dacă putem aștepta un transport. Galben, dacă există vreo problemă sau vreo întârziere.

— Culorile nu se amestecă?

Hunter se răsucește, să mă privească, iar ochii îi sclipesc.

— Asta e partea genială, zice el și face semn cu capul spre cuiburi. Păsărilor nu le place culoarea. Atrage prădătorii. Așa că ele își refac mereu cuiburile.

Și chiar atunci pasărea din cel mai apropiat cuib alege rămurelele pătate cu verde și le dă la o parte cu ciocul, ca o femeie care plivește în grădină. Cuibul e transformat în fața ochilor mei, redevenind simplu și maroniu.

— E uimitor.

— Natura.

Vocea lui Hunter redevine serioasă.

— Păsările se hrănesc; apoi, clocesc. Poți să le pictezi cu ce culoare vrei, trimite-le la jumătate de lume distanță, ele tot vor găsi drumul înapoi. Și, în cele din urmă, vor avea din nou culoarea lor naturală. Asta fac animalele.

În timp ce vorbește, mă gândesc la raidurile de vara trecută: când gardienii în uniformele lor rigide au năvălit la o petrecere ilegală, au lovit cu bâte de baseball și cu bastoane de poliție și au asmuțit în mulțime niște bull mastiffi. Îmi amintesc arcul de sânge de pe perete; sunetul craniilor crăpate. Dincolo de insignele și de privirile lor goale, cei vindecați sunt plini de o ură care e mai puternică și mai înfricoșătoare. Nu au pasiuni, dar nici simpatie. Sub culorile lor, sunt și ei animale. Nu am putut să rămân acolo; nu o să mă întorc niciodată. Nu voi deveni un zombi.

Abia când suntem din nou jos și ne îndreptăm spre adăpost îmi amintesc ce a mai spus Hunter.

— Ce înseamnă roșu?

Mă privește surprins. Tăcusem o vreme, pierduți în gânduri.

— Cum?

— Verde e pentru provizii. Galben când e o întârziere. Ce înseamnă roșu?

Pentru o clipă, văd teama sclipind în ochii lui Hunter și, brusc, mi se face din nou frig.

— Roșu înseamnă fugiți.

•

Mutarea va începe în curând, la modul serios. Ne vom muta cu toții, întregul adăpost, spre sud. E un proiect uriaș, iar Raven și Tack petrec ore în șir plănuind, dezbătând, certându-se. Nu e prima dată când organizează o mutare, dar înțeleg că mutările au fost dificile și periculoase, iar Raven le consideră pe ambele un eșec. Dar să petreci iarna în nord e și mai dificil și s-a dovedit chiar mai rău, așa că vom pleca. Raven insistă că, de data aceasta, nu va muri nimeni. Toți cei care părăsesc adăpostul vor ajunge în siguranță la destinație.

— Nu poți garanta asta, îl aud pe Tack spunându-i, într-o noapte.

E târziu și am fost trezită de sunete de vomitat venite din camera bolnavilor. E rândul lui Lu. M-am dat jos din pat și am pornit spre bucătărie, după apă, când mi-am dat seama că Tack

și Raven sunt încă acolo, la lumina slabă a focului mocnit. Bucătăria e întunecată, plină de fum. Mă opresc pe hol.

— Toată lumea rămâne în viață, zice Raven cu încăpățânare, iar vocea îi tremură un pic.

Tack oftează. Pare obosit și nu numai. Blând. Îngrijorat. M-am obișnuit să îl văd pe Tack ca pe un câine: să muște și să mârâie. Fără blândețe.

— Nu poți salva pe toată lumea, Rae.

— Pot să încerc.

Mă întorc în cameră fără apă și îmi trag păturile până sub bărbie. Aerul e plin de umbre care se schimbă în forme de neidentificat. Vor fi două probleme principale, odată ce părăsim casa: mâncarea și adăpostul. Există și alte tabere, alte grupuri de Invalizi, mai spre sud, dar așezări sunt puține și separate de porțiuni mari de câmp deschis. Ținuturile nordice din Sălbăticie sunt neiertătoare toamna și iarna: aspre și aride, pline de animale flămânde. De-a lungul anilor, Invalizii au întocmit o rută, au marcat copacii, printr-un sistem de crestături făcute cu dălțile, indicând astfel cel mai ușor drum spre sud.

Săptămâna viitoare, grupuri de cercetași vor pleca în expediții preliminare. Șase vor căuta următorul loc de campare, care e la cincisprezece kilometri spre sud, și vor duce cu ei mâncare și alte provizii, în rucsacuri. Când vor ajunge acolo, vor îngropa jumătate din alimente, să nu fie mâncate de animale, și vor însemna locul cu o grămadă de pietre. Doi se vor întoarce aici; ceilalți patru vor merge mai departe, încă zece kilometri, unde vor îngropa celelalte provizii. Doi dintre cei patru se vor întoarce aici. Unul dintre cercetași va aștepta acolo, în timp ce altul va parcurge ultimii zece kilometri cu cele rămase. Se vor întoarce aici împreună cu ce hrană mai pot aduna. Până atunci, noi vom face toate pregătirile și vom termina de împachetat. Când am întrebat-o pe Raven de ce taberele sunt tot mai apropiate pe măsură ce înaintezi spre sud, abia dacă și-a ridicat privirea.

— O să vezi, mi-a zis vag.

Părul ei e împletit în multe codițe – opera lui Blue –, iar la capetele lor și-a pus frunze aurii și bobițe roșii uscate, care sunt otrăvitoare.

— Nu e mai bine să mergem în fiecare zi cât de mult putem? insist eu.

Chiar și a treia tabără e la o sută cincizeci de kilometri de destinația noastră finală, cu toate că, mergând spre sud, vom găsi alte adăposturi și oameni care să împartă mâncarea și acoperișul cu noi. Raven oftează.

— Vom fi slăbiți deja, zice într-un final și se îndreaptă, să mă privească. Frig. Foame. Probabil că va ninge. Sălbăticia te lasă fără energie, îți spun eu. Nu e ca una dintre micile tale alergări de dimineață. Nu poți să tot forțezi. Am văzut...

Se oprește și scutură din cap, parcă pentru a alunga o amintire.

— Trebuie să avem mare grijă, termină ea.

Sunt atât de supărată, că nu pot vorbi, pentru o clipă. Raven a numit alergările mele mici, de parcă ar fi un fel de joacă. Dar eu am lăsat bucăți din mine acolo – piele, sânge, transpirație și vomă –, bucăți din Lena Haloway, care se exfolia în straturi, se împrăștia în întuneric.

Raven își dă seama că m-a supărat.

— Ajută-mă cu astea, vrei?

Face pachete mici pentru urgențe, câte unul pentru fiecare om. Pune în ele Advil, plasturi, șervețele dezinfectante. Pune proviziile în mijlocul unor bucăți de material tăiate din vechi cearșafuri, apoi le strânge și le leagă cu sârmă.

— Degetele mele sunt atât de groase, că le tot încurc.

Nu e adevărat, degetele lui Raven sunt subțiri, așa cum e tot corpul ei, iar eu știu că încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

— Da, sigur.

Raven cere ajutor foarte rar și atunci când o face, i-l oferi.

Cercetașii vor fi extenuați. Chiar dacă vor fi cocoșați de alimentele cărate, ele vor fi pentru stocare, nu pentru consum și pot căra doar un pic pentru ei. Ultimul cercetaș, cel care va parcurge toți cei trei sute de kilometri, trebuie să fie cel mai puternic. Fără discuții, toată lumea știe că acela va fi Tack. În seara asta o să-mi fac curaj să îl abordez. E într-o dispoziție bună, cum rar se întâmplă. Bram a adus patru iepuri, din capcane, și avem cu toții mâncare pe săturate. După cină, Tack stă lângă foc, răsucind o țigară. Nu își ridică privirea, când mă apropii.

— Ce e? întreabă el abrupt, ca de obicei, dar vocea nu îi e aspră.

Trag aer în piept și spun direct:

— Vreau să fiu unul dintre cercetași.

Toată săptămâna m-am chinuit gândindu-mă ce să îi spun lui Tack – am scris întreg discursul în minte –, dar în ultima clipă aceste șase cuvinte au fost tot ce am reușit să rostesc.

— Nu, zice scurt.

Și, pur și simplu, toate grijile mele, toate planurile, toată strategia s-au dus pe apa sâmbetei. Nu știu dacă să fiu dezamăgită sau furioasă.

— Sunt rapidă. Sunt puternică.

— Nu suficient de puternică.

— Vreau să ajut, insist, conștientă de scâncetul din vocea mea, conștientă de faptul că semăn cu Blue, când are una dintre rarele ei crize de plâns.

Tack își trece limba de-a lungul hârtiei, apoi răsucește țigara cu câteva mișcări de expert. După care se uită la mine și în clipa aceea îmi dau seama că Tack se uită foarte rar la mine. Privirea lui e ageră, evaluatoare, plină de mesaje pe care nu le înțeleg.

— Mai târziu, îmi zice și cu asta se ridică, trece pe lângă mine și o ia în sus pe scări.

ACUM

Dimineața adunării e neobișnuit de caldă. Zăpada puțină care a rămas pe jos și pe acoperișuri se scurge prin jgheaburi și picură de pe felinarele stradale și de pe crengile copacilor. E un soare orbitor. Bălțile de pe străzi parcă ar fi din metal lustruit. Raven și Tuck mă însoțesc la demonstrație, deși mi-au spus că, de fapt, nu vor sta cu mine. Treaba mea e să stau aproape de scenă. Trebuie să îl urmăresc pe Julian, înainte să pornească spre Columbia Memorial, unde va fi operat.

— Să nu-ți iei ochii de pe el, orice ar fi, m-a instruit Raven. Orice ar fi, da?

— De ce? întreb, știind că nu voi primi niciun răspuns. În ciuda faptului că fac parte oficial din Rezistență, abia dacă știu cum funcționează și ce ar trebui să facem.

— Pentru că așa zic eu.

Mimez ultimele ei cuvinte, cu spatele la ea, să nu mă vadă. În mod neobișnuit, sunt cozi în stațiile de autobuz. Doi agenți de patrulare distribuie numere pasagerilor care așteaptă; Raven, Tack și cu mine vom fi în autobuzul numărul 5, când va sosi. Orașul și-a mărit de cinci ori numărul de autobuze pentru azi. Douăzeci și cinci de mii de oameni sunt așteptați la demonstrație; cam cinci mii de membri ai AFD și mii de spectatori și de curioși. Multe dintre grupurile care se opun AFD și ideii de operație timpurie vor fi și ele acolo. Printre ele și multe dintre comunitățile științifice. Operația nu este sigură încă pentru copii, spun oamenii de știință, și va duce la imense probleme sociale: o națiune de idioți și de ciudați. AFD susține că opoziția este excesiv de precaută. Beneficiile, spun ei, sunt mult mai mari decât riscurile. Și, dacă va fi nevoie, vom face închisori mai mari și îi vom băga acolo pe cei afectați, să nu fie văzuți.

— Sus, sus.

Agentul aflat în fața șirului ne îndrumă spre autobuz. Înaintăm și ne prezentăm actele de identitate, apoi le mai validăm o dată după ce urcăm, situația amintindu-mi de o turmă de animale cu capetele plecate.

Raven și Tack n-au scos o vorbă; probabil că s-au certat din nou. Simt o electricitate între ei, iar asta nu face bine neliniștii mele. Raven găsește două locuri libere în spate, dar Tuck, surprinzător, se așază pe locul de lângă mine.

— Ce faci? întreabă Raven, aplecându-se în față.

Trebuie să aibă grijă să vorbească mai încet. Cei vindecați nu se ceartă. E unul dintre beneficiile operației.

— Vreau să mă asigur că Lena e în regulă, mormăie Tack. Mă prinde de mână. O femeie care stă vizavi ne privește curioasă.

— Te simți bine?

— Da, răspund, dar vocea mea pare strangulată.

Nu am fost deloc agitată toată dimineața. Tack și Raven mă fac să tresar. Evident, sunt îngrijorați de ceva și cred că știu ce e: probabil, se gândesc la zvonurile despre Gunoieri. Probabil, ei cred că Gunoierii vor înscena ceva, vor încerca să perturbe cumva demonstrația. Nici măcar traversarea Podului Brooklyn nu are obișnuitul efect liniștitor. Pentru prima dată, podul e blocat de trafic: mașini particulare și autobuze care duc oamenii la demonstrație. În timp ce ne apropiem de Times Square, neliniștea mea crește. Niciodată nu am văzut atât de mulți oameni. Trebuie să coborâm pe 34th Street, pentru că autobuzele nu mai pot înainta. Străzile sunt invadate de oameni: o ceață imensă de fețe, un râu de culori. Sunt și gardieni – voluntari și oficiali – îmbrăcați în uniforme impecabile; apoi, sunt membrii gărzii armate, care stau rigizi în rând, privind fix în față, ca soldații de jucărie aliniați, gata de marș. Doar că aceștia au arme uriașe, ale căror țevi lucesc în lumina soarelui.

Îndată ce cobor în mulțime, sunt împinsă și înghiontită din toate părțile și, cu toate că Raven și Tack sunt în spatele meu, reușesc să mă pierd de ei, de câteva ori. Acum, înțeleg de ce mi-au dat instrucțiuni mai devreme. Nu voi putea să mă țin de ei. E o gălăgie tulburătoare. Gardienii suflă în fluiere, dirijând traficul, iar în depărtare aud bătăi de tobe și scandări. Demonstrația nu începe oficial decât peste vreo două ore, dar deja aud ritmul imnului AFD: *În cei mulți e siguranță și pentru nimic nu*...

Mergem încet spre nord, înconjurați din toate părțile, prin spațiul gol dintre clădiri. Oamenii s-au adunat în unele dintre balcoane, să se uite. Văd sute și sute de bannere albe fluturând,

semne de susținere pentru AFD, și doar câteva de culoarea smaraldului, ale opoziției.

— Lena!

Mă întorc. Tack își croiește drum spre mine prin mulțime și îmi pune o umbrelă în mână.

— O să plouă mai târziu.

Cerul e de un albastru senin perfect și presărat cu norișori ca niște cârlionți.

— Nu cred… încep să zic, dar mă întrerupe.

— Ia-o! Crede-mă!

— Mulțumesc.

Încerc să par recunoscătoare. Se întâmplă rar ca el să fie atât de grijuliu. Ezită, mușcându-și colțul buzei. Am văzut că făcea asta când se chinuia cu un puzzle în apartament și nu reușea să potrivească bine piesele. Cred că vrea să mai spună ceva – să îmi dea vreun sfat –, dar în ultima clipă zice doar:

— Trebuie să o ajung pe Rebecca.

Se bâlbâie, abia sesizabil, când rostește numele oficial al lui Raven.

— Bine.

Deja am pierdut-o din vedere. Încerc să vâr umbrela în rucsac – primesc priviri încruntate din partea celor din jur, pentru că abia e loc să respiri, nu să manevrezi un rucsac –, când, brusc, îmi dau seama că nu am făcut niciun plan pentru după demonstrație. Nu știu unde ar trebui să mă întâlnesc cu Raven și cu Tack.

— Hei…

Ridic privirea, dar Tack a dispărut deja. Toate fețele din jur îmi sunt necunoscute; sunt complet înconjurată de străini. Mă rotesc și simt o împunsătură ascuțită în coaste. Un gardian mă împinge în față cu un baston.

— Îi ții pe loc pe toți, zice pe un ton impasibil. Mișcă!

Pieptul meu zvâcnește. Îmi spun să respir. Nu am de ce să îmi fac griji. E ca atunci când merg la o întâlnire AFD, doar că e mai mare.

Pe 38th Street, trecem de baricade, unde trebuie să așteptăm aliniați să fim percheziționați de ofițerii de poliție. Ne verifică și gâturile – cei nevindecați vor sta într-o zonă separată – și ne scanează documentele de identitate; din fericire, nu ne introduc numele în Sistemul de Validare Sigură. Chiar și așa, îmi ia o oră

să trec. Dincolo de baricadele de securitate, voluntarii distribuie șervețele dezinfectante: mici pachete cu logo-ul AFD: *Omul curat e plăcut lui Dumnezeu, iar Ordinea înseamnă Înălțare*.

Îi dau voie unei femei cu părul argintiu să îmi pună un pachet în mână. Apoi, în sfârșit, ajungem. Tobele se aud enervant de tare aici, iar scandările sunt un val constant, precum sunetul valurilor care se lovesc de țărm. Odată, am văzut o poză cu Times Square: înainte de vindecare, înainte ca toate granițele să fie închise. Tack a găsit-o în apropiere de Salvage, o proprietate din New Jersey, peste râu de New York. Ne-am adăpostit acolo, când ne așteptam documentele contrafăcute. Într-o zi, Tack a găsit un album foto întreg, intact, îngropat sub o grămadă de pietre și de scânduri carbonizate. Seara, mă uitam prin el și mă prefăceam că fotografiile acelea – viețile prietenilor și ale iubiților, instantaneele râzând în soare – erau ale mele.

Acum, Times Square arată foarte diferit. În timp ce înaintez prin mulțime, simt cum respirația mi se oprește în gât. La un capăt al imensei piețe deschise a fost ridicată o platformă, un podium, sub un panou mai mare decât orice panou văzut de mine vreodată. E tapetat cu însemne ale AFD: pătrate roșii și albe, care flutură în vânt.

Biserica Unită a Religiei și Științei a ocupat unul dintre panouri și l-a marcat cu simbolul ei principal: o mână uriașă care ține o moleculă de hidrogen. Celelalte semne – și sunt o grămadă, pereți uriași decolorați – abia se mai văd, așa că e imposibil de spus la ce făceau reclamă cândva. Pe unul dintre ele mi se pare că întrezăresc imaginea vagă a unui zâmbet.

Și, desigur, toate luminile sunt stinse.

Poza pe care am văzut-o, cea cu Times Squares, fusese făcută noaptea, dar se putea să fi fost și în amiaza mare: niciodată nu am văzut atâtea lumini, nici măcar nu mi le-aș fi putut imagina. Lumini intense, sclipind, în culori nebunești, care m-au făcut să mă gândesc la punctele care îți acoperă pupilele după ce te uiți întâmplător direct spre soare.

Becurile sunt tot aici, dar sunt stinse. Pe multe dintre ele se așază porumbeii și chiar se adăpostesc printre ele. New Yorkul și orașele lui înfrățite sunt strict controlate în privința electricității, la fel cum era și Portlandul – și, cu toate că sunt multe mașini și autobuze, stingerile sunt mai stricte și mai dese. Pur și simplu,

sunt prea mulți oameni și nu e suficientă putere electrică pentru toți.

Podiumul e întesat de microfoane și de scaune; în spate e un ecran imens, ca acela folosit de AFD la întâlniri. Oameni în uniforme fac ultimele ajustări. Acolo va sta Julian; cumva, o să trebuiască să ajung mai aproape. Încep să înaintez prin mulțime încet, cu mare atenție. Trebuie să dau din coate și să mă scuz de fiecare dată când încerc să împing pe cineva. Chiar dacă sunt scundă, nu mi-e de ajutor. Pur și simplu, nu e suficient spațiu între trupuri, nu există loc liber prin care să te strecori.

Și încep să intru în panică. Dacă Gunoierii vor veni – sau dacă ceva nu merge cum trebuie – nu vom avea pe unde să fugim. Vom fi prinși aici, ca animalele într-un țarc. Oamenii se vor călca în picioare, încercând să scape. O ambuscadă. Dar nu vor veni. Nu vor îndrăzni. E prea periculos. Prea multă poliție, prea mulți gardieni, prea multe arme.

Îmi croiesc drum pe lângă un șir de scaune goale delimitate cu un cordon, unde vor sta membrii Gărzii de Tineret a AFD: băieți și fete, pe rânduri separate, desigur, atenți să nu se privească unii pe alții. În sfârșit, reușesc să ajung la baza podiumului. Platforma trebuie să aibă trei sau patru metri înălțime. Niște scări din lemn îl duc pe orator acolo. La capătul scărilor, s-a adunat un grup de oameni. Îi văd pe Thomas și pe Julian Fineman în spatele câtorva gărzi de corp și ofițeri de poliție. Sunt îmbrăcați la fel. Părul lui Julian e lucios, pieptănat pe spate și dat după urechi. Se bâțâie de pe un picior pe altul, evident, încercând să-și ascundă nervozitatea.

Mă întreb ce e atât de important la el, de ce Tack și Raven mi-au spus să stau cu ochii pe el. A devenit simbolul AFD, desigur, sacrificat în numele siguranței publice, dar oare să reprezinte și un alt fel de pericol? îmi amintesc ce a spus la întâlnire: *Aveam nouă ani când mi s-a spus că sunt pe moarte.*

Mă întreb cum o fi să mori încet.

Mă întreb cum o fi să mori repede.

Îmi înfig unghiile în palme, ca să-mi alung amintirile.

Sunetul de tobe se aude din spatele podiumului, o parte a pieței pe care nu o vedem. Probabil că e o fanfară acolo. Scandările se aud mai tare și toată lumea se apropie, întreaga mulțime se leagănă inconștient după ritmul lor. În depărtare,

aud alt ritm, unul vag, sacadat: *AFD e periculoasă pentru toți*... *Operația ar trebui să protejeze, nu să facă rău*...

Disidenții. Probabil că au fost sechestrați undeva, departe de podium.

Mai tare, mai tare, mai tare. În scurt timp, scandările AFD acoperă orice alte zgomote. Mă alătur și eu, las corpul să simtă ritmul, să simtă vibrațiile miilor de oameni, să-mi pătrundă prin picioare și prin piept. Și chiar dacă nu cred deloc în ce spun, cuvintele, cauza, oamenii din jurul meu, totul mă uimește, energia pe care o simt în mulțime, electricitatea, senzația de putere.

Periculos.

Exact când scandările ating apogeul, Thomas Fineman iese dintre gărzile de corp și urcă treptele spre podium, câte două odată. Ritmul scandărilor se oprește și izbucnesc aplauze și strigăte. Bannere albe și steaguri apar de peste tot, fluturând în vânt. Unele sunt ale AFD. Alți oameni, pur și simplu, au tăiat fâșii lungi de materiale. Times Square e plină de tentacule albe.

— Mulțumesc, zice Thomas Fineman în microfon.

Vocea lui bubuie peste noi toți; apoi, se aude un scrâșnet ascuțit, iar sistemul de sonorizare scoate din noi un oftat. Fineman se apleacă, pune palmele în jurul microfonului și se lasă în spate, să dea instrucțiuni. Gâtul lui înclinat lasă să se vadă semnul operației. Cicatricea triunghiulară e mărită de ecranul imens. Mă uit spre Julian. Stă cu brațele încrucișate, privindu-și tatăl, în spatele zidului de gărzi de corp. Probabil că îi e frig; e îmbrăcat doar cu un sacou.

— Mulțumesc, încearcă Thomas Fineman din nou și, când vede că sonorizarea e în regulă, adaugă. Mult mai bine. Prieteni…

Atunci se întâmplă.

Poc. *Poc*. *Poc*.

Trei explozii mici, ca artificiile pe care le foloseam noi la bal pe 4 iulie.

Un țipăt puternic și disperat.

Totul devine un zgomot imens.

Siluete în negru apar de nicăieri, de peste tot. Ies din canale, se materializează din pământ, prind formă de după aburii urât mirositori. Coboară în grupuri de pe clădiri, ca păianjenii, atârnați de frânghii lungi și negre. Taie prin mulțime cu niște

cuțite lucioase și ascuțite, apucă poșete, smulg lănțișoare de la gâturile oamenilor și le iau inelele de pe degete. *Poc*. *Poc*.

Gunoierii. Interiorul meu devine fluid. Respirația mi se oprește în gât. Oamenii se înghesuie și se îmbrâncesc, încercând să scape. Gunoierii ne-au înconjurat.

— Jos, jos, jos!

Acum, aerul se umple de zgomotul armelor. Poliția deschide focul. Un Gunoier a ajuns la jumătatea drumului în jos de pe o clădire. Un glonț îi explodează în spate, se zbate o dată, rapid, apoi rămâne atârnat moale de frânghie, legănându-se ușor în vânt. Cumva, unul dintre bannerele AFD i s-a prins de echipament; văd pata de sânge cum se întinde repede pe materialul alb.

Trăiesc un coșmar. M-am întors în trecut. Nu se poate. Cineva mă trage din spate și cad lată. Mă izbesc de ciment și revin la realitate. Oamenii aleargă, se îmbulzesc, iar eu mă rostogolesc rapid din calea unei perechi de bocanci. Trebuie să mă ridic în picioare. Încerc să o fac și sunt dărâmată din nou. De data aceasta, plămânii îmi rămân fără aer și simt greutatea cuiva pe mijlocul spatelui meu. Brusc, teama mă face să fiu atentă. Trebuie să mă ridic.

Una dintre baricadele poliției a fost deja doborâtă, iar în fața mea zace o bucată de lemn spintecată. O apuc și împung cu ea în spate, în mulțimea care mă strivește, și simt cum dau de picioare, de mușchi și de piele. Pentru o fracțiune de secundă, simt cum greutatea se mișcă, un pic de ușurare. Sar în picioare și o iau la fugă spre podium. Julian a dispărut. Eu trebuia să stau cu ochii pe el. Indiferent ce se întâmplă. Țipete asurzitoare. Miros de ars. Apoi, îl văd în stânga mea. E zorit spre una dintre vechile intrări de metrou care este, asemenea celorlalte, acoperită cu placaj. Dar, în timp ce se apropie, una dintre gărzile de corp pășește în față și împinge placajul. Nu e o barieră. E o ușă. Apoi, cei doi dispar, iar bucata de lemn alunecă la loc.

Și mai multe împușcături. Un val de țipete. Un Gunoier a fost împușcat exact când își începea coborârea. Este doborât de pe balcon și se rostogolește jos, în mulțimea aflată dedesubt. Oamenii sunt un val: capete, brațe, fețe schimonosite.

Alerg spre intrarea de metrou unde a dispărut Julian. Deasupra, văd o serie de litere și cifre aproape șterse: N, R, Q, 1, 2, 3, 7. În mijlocul valului de panică și de țipete, e ceva

liniștitor în asta. Un cod al lumii vechi, un semn din altă viață. Mă întreb dacă vechea lume putea fi mai rea decât asta – vremea luminilor sclipitoare și a electricității vibrante, cu oameni care se iubeau pe față –, dacă și ei țipau și se călcau în picioare, dacă își îndreptau armele împotriva vecinilor.

Apoi, aerul explodează din nou și sunt aruncată în spate. Aterizez pe cotul stâng și aud un trosnet. Durerea mă străfulgeră. Un Gunoier se apropie de mine. Mi-e imposibil să spun dacă e bărbat sau femeie. E îmbrăcat complet în negru și are o mască de schi.

— Dă-mi geanta, mormăie el.

Dar vocea nu mă păcălește. E fată. Încearcă să-și îngroașe vocea, dar se aude melodicitatea ei. Nu știu de ce, dar asta mă enervează și mai mult. *Cum îndrăznești*? Îmi vine să o scuip. *Ați stricat totul, pentru toată lumea.* Dar mă ridic, dau jos rucsacul de pe umeri și simt mici explozii de durere, care îmi radiază de la cot spre umăr.

— Haide, haide, grăbește-te!

Se bâțâie de pe un picior pe altul, iar în acest timp pune mâna pe cuțitul lung și ascuțit pe care și-l vârâse la curea. Mental, inventariez toate lucrurile pe care le am în geantă: o sticlă de apă goală, umbrela lui Tack, două batoane de cereale, chei, o ediție cartonată din *Cartea tăcerii.* Tack a insistat să o iau, iar acum mă bucur că am făcut-o. Are aproape șase sute de pagini. Ar trebui să fie suficient de grea. Prind cureaua de umăr cu mâna dreaptă și o strâng.

— Am zis să te miști.

Gunoiera, nerăbdătoare, se apleacă să apuce geanta, iar eu lovesc cu ea, cu toată puterea, în ciuda durerii. Geanta o izbește într-o parte a capului, cu suficientă putere să o dezechilibreze, se clatină într-o parte și se prăbușește la pământ. Sar în picioare. Mă apucă de glezne, dar o lovesc puternic, de două ori, în coaste.

Preoții și oamenii de știință au dreptate într-o privință: în adâncul nostru, în esență, nu suntem mai buni decât animalele. Gunoiera geme, se ghemuiește de durere, iar eu sar peste ea, mă aplec pe lângă baricadele poliției, care sunt dărâmate. Țipetele sunt încă peste tot în jurul meu: s-au transformat într-o imensă tânguire, ca o sirenă gigantică, amplificată.

Reușesc să ajung la vechea intrare de metrou. Pentru o clipă ezit, cu mâna pe placajul din lemn. Textura lui e relaxantă – uzată de vreme, încălzită de soare –, un strop de normalitate, în mijlocul acestei nebunii. Încă o rafală de împușcături: aud un corp cum cade la pământ în spatele meu. Alte țipete.

Mă las în față și apăs. Ușa se deschide și dezvăluie un spațiu întunecat și un miros pătrunzător de mucegai.

Nu privesc înapoi.

Închid ușa și mă opresc o clipă, îmi las ochii să se adapteze la întuneric și încerc să aud sunete de voci sau de pași. Nimic. Aici, înăuntru, mirosul e și mai puternic; miros de moarte, de oase de animale și chestii putrezite. Îmi duc la nas mâneca jachetei. În stânga mea, se aude un picurat regulat. În rest, tăcere. În fața mea sunt scări acoperite cu bucăți de ziar, pahare din plastic, chiștoace, totul slab luminat de o lanternă electrică, la fel ca acelea pe care le foloseam în Sălbăticie. Cineva trebuie să o fi pus aici mai devreme. Mă îndrept repede spre scări. Gărzile de corp ale lui Julian probabil că m-au auzit deschizând ușa. Poate că așteaptă, gata să sară pe mine. Înjur în gând detectoarele de metale și toate aparatele de scanat. Aș da orice pentru un cuțit, o șurubelniță, orice. Apoi, îmi amintesc de cheile mele. Îmi dau jos de pe umeri rucsacul. Când îmi îndoi cotul, durerea mă face să îmi țin respirația. Sunt recunoscătoare că am aterizat pe cotul stâng. Cu brațul drept imobilizat n-aș putea face mai nimic. Găsesc cheile pe fundul rucsacului, cu mișcări agonizant de lente, să nu fac prea mult zgomot. Mi le trec pe degete, cum mi-a arătat Tack. Nu e cine știe ce armă, dar e mai bine decât nimic. Apoi, cobor scările, scrutând umbrele în căutarea oricărei mișcări, a oricărei umbre ce ar putea ieși din întuneric. Nimic. Totul e complet nemișcat și foarte tăcut. La capătul scărilor e o cabină mizeră din sticlă, încă plină de urme de degete. Dincolo de ea sunt înșirate bariere ruginite, multe, ca niște moriști în miniatură, care au rămas neclintite. Sar încet peste una dintre ele și aterizez pe partea cealaltă. De aici, se văd multe tuneluri care se ramifică prin întuneric, fiecare marcat cu alt semn, mai mult litere decât cifre. Julian s-ar putea să o fi luat prin unul dintre ele. Dar toate sunt întunecoase: lanterna nu bate atât de departe. Mă gândesc să mă întorc să o iau, dar n-ar face decât să mă dea de gol.

Din nou, mă opresc și ascult. La început, nimic. Apoi, mi se pare că aud o bufnitură înfundată în tunelul din stânga, îndată ce pornesc după sunet, se face din nou liniște. Acum, sunt sigură că mi s-a părut și ezit, frustrată, neștiind ce să fac. Am dat greș cu misiunea mea, evident. Prima mea misiune reală în Rezistență. Dar Raven și Tack nu mă pot învinui pentru că l-am pierdut pe Julian când au atacat Gunoierii. Nu puteam să prevăd acel haos și nici nu aveam cum să mă pregătesc pentru el. Nimeni nu putea. Cred că cel mai bine ar fi să aștept aici câteva ore, măcar până când poliția restabilește ordinea, lucru pe care nu mă îndoiesc că îl va face. Dacă e necesar, voi rămâne afară peste noapte. Mâine, mă voi întoarce în Brooklyn.

Brusc, o umbră se mișcă în stânga mea. Mă răsucesc, cu pumnul întins, dar nu dau decât de aer. Un șobolan uriaș aleargă prin fața mea, la câțiva centimetri de adidașii mei. Expir ușurată și privesc cum rozătorul o zbughește prin alt tunel, târându-și coada prin mizerie. Întotdeauna am urât șobolanii. În clipa aceea aud, clar, de netăgăduit: două bufnituri și un geamăt lung, o voce tânguită: „Te rog…”

Vocea lui Julian.

Mi se face pielea de găină. Acum, mă cuprinde teama. Vocea vine de undeva din tunel. Mă rezem cu spatele de un zid și mă fac mică, simțind sub degete un strat de mușchi și gresie alunecoasă, în timp ce înaintez încet, atentă să nu fac vreun zgomot, cu urechile ciulite, sperând să mai aud ceva, sperând că Julian va mai spune ceva. Dar singurul lucru pe care îl aud sunt picăturile care cad regulat: *pic, pic, pic*. Probabil că e o scurgere pe undeva.

Atunci îl văd.

Bărbatul e atârnat de un grătar prins de tavan, cu o curea înfășurată în jurul gâtului. Deasupra lui, apa se condensează pe o țeavă metalică și picură. *Pic, pic, pic.* E atât de întuneric, că nu reușesc să-i văd fața – grătarul lasă să pătrundă puțină lumină de deasupra –, dar îl recunosc după lățimea umerilor, ca fiind una dintre gărzile de corp ale lui Julian. La picioarele lui, un altul zace ghemuit. Din spatele lui iese un cuțit cu un mâner lung. Mă împleticesc înapoi și uit să nu fac zgomot. Atunci, aud vocea lui Julian, mai slabă: „Te rog…”

Sunt îngrozită. Nu îmi dau seama din ce direcție vine vocea, nu pot să mă gândesc la nimic, vreau doar să ies, să ies. Mai

degrabă i-aș înfrunta pe Gunoieri afară, decât să fiu prinsă aici, ca un șobolan, în beznă. Nu voi muri sub pământ.

Alerg fără să văd, cu brațele întinse, mă lovesc întâi de un perete, înainte să bâjbâi prin mijlocul tunelului. Panica mă face neîndemânatică.

Pic. Pic. Pic.

Te rog. Te rog scoate-mă de aici.

Inima mea e pe cale să explodeze; nu pot să respir.

Două siluete negre apar deodată pe fiecare parte a mea și, de groază ce mi-este, mi se par niște păsări uriașe, care își întind aripile, să mă acopere.

— Nu atât de repede, zice una dintre ele.

Mă apucă de încheietură. Cheile îmi sunt pe mână. Apoi, simt o durere puternică, o sclipire albă.

Mă cufund în beznă.

ATUNCI

Miyako, care trebuia să fie unul dintre cercetași, este, în schimb, ultima care intră în camera bolnavilor.

— Își va reveni până mâine, zice Raven. O să vezi. E tare ca o piatră.

Dar a doua zi tusea ei e atât de rea, încât o auzim reverberând prin pereți. Respirația îi e greoaie și transpiră. Se simte prin pături, deși strigă că îi e frig, frig, îngheață. Începe să tușească sânge. Când e rândul meu să am grijă de ea, îl văd uscat, la colțurile gurii ei. O tamponez cu un șervețel, dar încă e suficient de puternică să mă dea la o parte. Febra o face să vadă forme și umbre în aer; dă după ele, bombănind. Nu mai poate sta ridicată, nici măcar când eu și Raven încercăm să o ajutăm. Strigă de durere și, într-un final, renunțăm. Dar îi schimbăm cearșafurile când face în pat. Cred că ar trebui să le ardem, dar Raven insistă că nu putem; seara, o văd cum le freacă în baie, furioasă, în timp ce ies aburi din apa fierbinte. Antebrațele ei sunt roșii, parcă ar fi carne crudă.

Apoi, într-o noapte, mă trezesc, iar liniștea e deplină, un bazin rece și întunecos. Pentru o clipă, încă nu pe deplin trează, mă gândesc că Miyako trebuie să-și fi revenit.

Dimineață, va fi ghemuită în bucătărie, să ațâțe focul. O să facem niște ture împreună și o voi privi cum își împletește părul, cu degetele ei subțiri. Când o să mă prindă că mă uit, o să-mi zâmbească.

Dar e prea liniște. Mă ridic, cu un nod de teamă în piept. Podeaua e foarte rece. Raven stă la picioarele patului în care e Miyako, privind în gol. Părul îi e lăsat pe spate, iar licăririle lumânării de lângă ea îi fac ochii să pară două gropi goale.

Ochii lui Miyako sunt închiși și îmi dau seama imediat că e moartă. Pornirea de a râde – isteric și nepotrivit – mi se oprește în gât. Ca să o înăbuș, zic:

— E…?

— Da, zice Raven scurt.

— Când?

— Nu sunt sigură. Am dormit o vreme. Se freacă la ochi. Când m-am trezit, nu mai respira.

Mi se face foarte cald, apoi foarte frig. Nu știu ce să spun, așa că rămân pe loc o vreme, încercând să nu mă uit la trupul lui Miyako: o statuie, o umbră, fața ei slăbită de boală, doar piele și os. Nu pot să mă gândesc decât la mâinile ei, care doar cu câteva zile în urmă se mișcau ca ale unui expert, pe masa din bucătărie, unde băteau un ritm lent, astfel încât Sarah să poată cânta. Erau o plutire, ca aripile de colibri, pline de viață. Am senzația că mi-a rămas ceva în gât.

— Îmi… îmi pare rău.

Pentru un moment, Raven nu zice nimic.

— N-ar fi trebuit să o pun să care apă. Mi-a spus că nu se simte prea bine, ar fi trebuit să o las să se odihnească.

— Nu poți să te învinovățești, zic repede.

— De ce nu?

Raven ridică privirea spre mine. În clipa aceea, pare foarte tânără – sfidătoare, încăpățânată, cum era verișoara mea Jenny când mătușa Carol îi spunea că e timpul să-și facă lecțiile. Trebuie să îmi reamintesc faptul că Raven este tânără; douăzeci și unu de ani, doar cu câțiva mai mult decât mine. Sălbăticia te îmbătrânește. Mă întreb cât voi rezista aici.

— Pentru că nu e vina ta.

Faptul că nu îi văd ochii mă enervează.

— Nu poți… nu poți să dai vina pe tine.

Atunci, Raven se ridică, protejând lumânarea cu o mână.

— Acum, suntem de cealaltă parte a gardului, Lena, zice obosită, în timp ce trece pe lângă mine. Nu înțelegi? Nu poți să îmi spui ce să simt.

•

În ziua următoare ninge. La micul dejun, Sarah plânge tăcut, în timp ce mănâncă ovăz. Era apropiată de Miyako.

Cercetașii au plecat acum cinci zile – Tack, Hunter, Roach, Buck, Lu și Veveriță – și au luat lopata cu ei, să îngroape proviziile. Noi adunăm bucăți de metal și de lemn, orice ne poate ajuta la săpat. Zăpada e moale, din fericire; spre prânz, abia s-a așezat cam de un centimetru. Dar e foarte frig, iar pământul e tare. După ce ne chinuim vreo jumătate de oră, abia reușim să zgâriem pământul, iar eu, Raven și Bram transpirăm.

Sarah, Blue și alți câțiva stau unul lângă altul tremurând, la câțiva metri de noi.

— Nu o să meargă, gâfâie Raven.

Aruncă bucata răsucită de metal, cu care săpase, și îi trage una cu piciorul. Apoi, se întoarce și pornește spre casă.

— Va trebui să o ardem.

— Să o ardem?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

— Nu putem să o ardem. E…

Raven se răsucește, cu privirea scăpărând.

— Da? Ei bine, ce ai vrea să faci? Să o lași în casă?

De obicei, cedez când Raven ridică vocea, dar de data aceasta rămân pe poziție.

— Merită o înmormântare, zic, dorindu-mi ca vocea să nu-mi tremure.

Raven reduce distanța dintre noi din doi pași.

— Îți consumi energia degeaba, șuieră și îmi dau seama cât de furioasă și de disperată e.

Îmi amintesc ce am auzit-o spunându-i lui Tack: „Toată lumea rămâne în viață. Nu ne permitem să pierdem pe nimeni.” Îmi întoarce din nou spatele și anunță cu voce tare, să o audă și ceilalți:

— Trebuie să o ardem.

Îi înfășurăm corpul în cearșafurile pe care le spălase Raven. Poate că în tot acest timp știuse că pentru asta vor fi folosite. Cred că o să mi se facă rău.

— Lena, strigă Raven spre mine, ia-o de picioare.

O ridic. Corpul ei e mai greu decât aș fi crezut. Moartă, devenise grea ca de plumb. Sunt furioasă pe Raven, atât de furioasă, că aș putea scuipa. La asta suntem reduși aici. Asta am devenit în Sălbăticie: ne e foame, murim, ne înfășurăm prietenii în cearșafuri vechi și zdrențuite și le dăm foc. Știu că nu e vina lui Raven, ci a oamenilor de pe cealaltă parte a gardului, e vina lor, a zombilor, a foștilor oameni, dar furia refuză să dispară. Îmi arde gâtlejul.

La patru sute de metri de casă este o vale, pe unde, cândva, trebuie să fi curs un pârâu. O punem acolo, iar Raven o stropește cu gazolină: doar un pic, nu putem face risipă.

Acum, ninge mai tare. La început, nu se aprinde. Blue începe să plângă tare, iar Bunica o trage repede și zice:

— Taci, Blue. Nu ne ești de ajutor așa.

Blue își întoarce fața spre jacheta prea mare a Bunicii, să-și înăbușe suspinele. Sarah tace, albă la față și tremurând. Raven mai udă trupul cu gazolină și, în sfârșit, se aprinde. Îndată, aerul se umple cu un fum înecăcios, cu miros de păr ars; sunetul e și el îngrozitor, un pârâit care te face să te gândești la carnea care se desprinde de oase. Raven nici nu poate rosti tot elogiul, că începe să se înece și-i vine să vomite. Mă întorc, iar lacrimile îmi țâșnesc, de la fum sau de la furie, nu știu.

Brusc, simt pornirea de a săpa, de a îngropa, de a răscoli pământul. Mă întorc la adăpost amorțită, fără să simt nimic, îmi ia ceva timp până să găsesc pantalonii scurți din bumbac și vechiul tricou pe care le purtam când am venit în Sălbăticie. Folosisem tricoul pentru șters vasele. Sunt singurele lucruri rămase dinainte: rămășițele vechii mele vieți.

Acum, toți ceilalți sunt adunați în bucătărie. Bram ațâță focul, încercând să-l reaprindă. Raven fierbe apă într-un vas: pentru cafea, fără îndoială. Sarah își face de lucru cu o cutie deformată și niște cărți de joc cu colțurile îndoite. Ceilalți stau tăcuți.

— Hei, Lena, zice Sarah când trec pe lângă ea.

Am îndesat pantalonii și tricoul sub geacă și îmi țin brațele încrucișate peste abdomen; nu știu de ce, dar nu vreau ca restul să știe ce fac, mai ales Raven.

— Vrei să jucăm Split?

— Nu acum, mârâi eu.

Sălbăticia ne și înrăiește. Ne face răi și duri.

— Putem juca altceva. Putem juca…

— Am zis nu.

Apoi, alerg în sus pe scări, înainte să văd că am supărat-o. Aerul e dens: o ceață albă. Pentru o clipă, frigul mă împietrește și rămân pe loc, clipind confuză. Totul pare să fie acoperit de un strat de zăpadă, niște excrescențe pufoase. Încă simt mirosul trupului arzând. Și probabil că odată cu zăpada e suflată peste noi și cenușa ei. Îmi închipui că ne va acoperi în somn, ne va bloca în adăpost și ne va sufoca acolo, în subteran. Într-o margine a casei e o tufă de ienupăr, acolo unde încep și unde termin alergarea. Sub el, zăpada nu s-a adunat. E doar un strat subțire, pe care îl dau la o parte cu manșeta gecii.

Apoi, sap.

Îmi înfig degetele în pământ. Furia și durerea încă îmi pulsează în spatele ochilor și fac ca privirea să mi se îngusteze, până ajunge doar un tunel. Nici măcar nu simt frigul sau durerea din mâini. Pământul și sângele îmi acoperă unghiile, dar nu îmi pasă. Îngrop acele ultime și zdrențuite părți din mine acolo, sub ienupăr, în zăpadă.

•

La două zile după ce am incinerat-o pe Miyako, ninsoarea tot nu s-a oprit. În fiecare zi, Raven privește neliniștită cerul, înjurând în barbă. E timpul să plecăm. Lu și Veveriță, primii cercetași, s-au întors. Aproape tot e împachetat, deși încă mai adunăm mâncare și ce mai găsim prin râu și încercăm să prindem în capcane și să vânăm tot ce putem. Dar zăpada îngreunează totul. Animalele stau ascunse.

Îndată ce se vor întoarce și ceilalți cercetași, vom pleca. Pot sosi oricând, asta îi spunem cu toții lui Raven, să o liniștim. Zăpada cade încet, constant, și transformă totul într-un troian alb. Am început să verific cuiburile, să văd dacă e vreun mesaj, de două ori pe zi. Cum copacii sunt plini de gheață, e greu să te cațeri în ei. Apoi, când mă întorc la adăpost, degetele mele pulsează dureros, pe măsură ce încep să le simt din nou. De mai multe săptămâni, primim regulat provizii, deși uneori le găsim blocate în amonte, unde apele sunt mai mici și îngheață mai ușor. Trebuie să le deblocăm cu cozi de mătură.

Roach și Buck se întorc extenuați, dar triumfători. Acum, mai trebuie să-i așteptăm doar pe Hunter și pe Tack.

Apoi, într-o zi, cuiburile sunt galbene. În ziua următoare, la fel. În a treia zi de galben, Raven mă trage deoparte.

— Sunt îngrijorată. Ceva nu e în regulă înăuntru.

— Poate că au reluat patrulările. Poate că verifică gardul.

Își mușcă buza și scutură din cap.

— Orice ar fi, trebuie să fie ceva grav. Toți știu că e timpul să plecăm. Avem nevoie de toate proviziile pe care le pot trimite.

— Sunt sigură că e doar ceva de moment. Sunt sigură că mâine va veni un transport.

Raven scutură din nou din cap.

— Nu ne permitem să așteptăm prea mult, zice cu voce strangulată.

Știu că nu se gândește doar la provizii. Se gândește la Hunter și la Tack.

În ziua următoare, cerul e de un albastru spălăcit, soarele e sus și e uimitor de cald, pătrunde printre crengile copacilor și transformă gheața în pârâuri. Zăpada adusese cu ea tăcere, dar acum pădurea e din nou vie, plină de sunete și de ciripituri. Parcă Sălbăticiei i-a fost scoasă botnița. Toți suntem bine dispuși, cu excepția lui Raven, care privește spre cer, ca de obicei, și mormăie:

— Nu va dura mult.

În drumul meu spre cuiburi, hoinărind prin zăpadă, mi-e atât de cald, că trebuie să-mi dau jos geaca și să mi-o leg în jurul taliei. Cuiburile vor fi verzi azi, o simt. Vor fi verzi și vor sosi proviziile, iar cercetașii se vor întoarce și vom pleca împreună spre sud. Lumina e orbitoare, se reflectă din crengile care lucesc și îmi umplu privirea de puncte colorate, sclipiri de roșu și de verde.

Când ajung la cuiburi, îmi dezleg geaca și o atârn de una dintre crengile mai joase. Am devenit bună la cățărat, corpul meu își găsește ușor drumul și simt un fel de bucurie în piept, cum n-am mai simțit de mult timp. Din depărtare, aud un zumzăit vag, o vibrație joasă, care îmi amintește de cântecul greierilor vara. Avem la dispoziție o lume întreagă, un spațiu nelimitat, dincolo de îngrădiri și de reguli. O vom explora liberi. O să ne descurcăm. Aproape că am ajuns la cuiburi. Mă echilibrez, caut puncte de sprijin mai bune și mă trag în sus, spre ultima creangă.

Tocmai atunci, o umbră zumzăie pe lângă mine, atât de brusc și de surprinzător, că aproape alunec. Pentru o clipă, simt groaza căderii în gol, aerul rece de sub mine, dar în ultimul moment reușesc să mă echilibrez. Inima mea galopează, și nu reușesc să scap de senzația aceea de cădere. Apoi, văd că ceea ce mă speriase nu era o umbră, ci o pasăre. O pasăre care se zbătea: o pasăre plină de vopsea, care dădea din aripi în cuib și împrăștia vopsea peste tot.

Roșu. Roșu. Roșu.

Erau multe: pene negre acoperite cu vopsea roșie. Dădeau din aripi printre crengi.

Roșu înseamnă fugi.

Nici nu știu cum cobor din copac. Alunec, toată grația și liniștea din membrele mele au fost alungate de panică. Roșu înseamnă fugi. Sar de la o înălțime de peste un metru și aterizez

rostogolindu-mă prin zăpadă. Frigul îmi pătrunde prin blugi și pulover. Apuc geaca și fug, exact cum mi-a spus Hunter să fac, prin lumea orbitoare de gheață care se topește, în timp ce vederea mi se întunecă. Fiecare pas e o agonie și am senzația că sunt într-unul dintre coșmarurile acelea în care încerci să scapi, dar nu poți să te miști.

Acum, zumzetul de mai devreme se aude mai tare și nu seamănă deloc cu greierii. Parcă ar fi viespi.

Motoare.

Plămânii mei ard, iar pieptul mă doare, în timp ce lacrimile îmi înțeapă ochii. Aș vrea să strig, aș vrea să-mi crească aripi și să zbor. Și, pentru o clipă, mă gândesc: *Poate că totul a fost o greșeală*. *Poate că nu se va întâmpla nimic rău*. Atunci, zumzetul se transformă în huruit, iar deasupra copacilor văd primul avion care taie cerul țipând. Nu. Eu sunt cea care țipă. Eu țip, în timp ce alerg. Eu țip, când cade prima bombă, iar Sălbăticia ia foc în jurul meu.

ACUM

Deschid ochii cu durere. Pentru o clipă, totul e un vârtej colorat și am un moment de panică – *unde sunt*, *ce s-a întâmplat* –, dar apoi apar forme și delimitări. Sunt într-o încăpere fără geamuri, întinsă pe un pat. În confuzia mea, mă gândesc că poate am reușit să ajung la adăpost și sunt în camera bolnavilor.

Dar nu. Această încăpere e mai mică și mai sărăcăcioasă. Nu sunt chiuvete, e doar o găleată într-un colț, iar salteaua pe care sunt întinsă e murdară, subțire și fără cearșafuri.

Revin amintirile: adunarea din New York; intrarea de metrou, imaginea oribilă a gărzilor de corp. Vocea aspră din urechea mea: *Nu atât de repede*. Încerc să mă ridic, dar trebuie să mă întind imediat la loc, copleșită de presiunea din spatele ochilor, ca o apăsare de cuțit.

— Apa ajută.

De data aceasta, chiar mă ridic și mă răsucesc, în ciuda durerii. Julian Fineman stă pe un pat îngust din spatele meu, cu capul rezemat de perete, privindu-mă printre pleoapele grele. Are o cană de tablă, pe care mi-o întinde.

— Au adus-o mai devreme, îmi zice.

Are o tăietură lungă și subțire, de la sprânceană la falcă, acoperită cu sânge uscat, și o julitură pe partea stângă a frunții, imediat unde se termină părul. În cameră e un bec mic, sus, pe tavan, iar în lumina albă părul lui are culoarea spicelor. Privirea mea se îndreaptă imediat spre ușa din spatele lui, iar el scutură din cap.

— Încuiată pe dinafară.

Așa deci. Prizonieri.

— Cine sunt ei? întreb, deși știu.

Gunoierii trebuie să fie cei care ne-au adus aici. Îmi amintesc imaginea aceea infernală din tunel, cu un gardian spânzurat, celălalt cu un cuțit în spate... doar ei puteau să facă așa ceva. Julian scutură din cap. Văd că are vânătăi și în jurul gâtului. Probabil că l-au strâns de gât. Nu mai are sacoul, iar cămașa lui e ruptă; pe nări are sânge, care i-a ajuns și pe cămașă. Dar pare

surprinzător de calm. Mâna care ține cana nu îi tremură. Doar ochii îi sunt energici, privirea aceea vioaie, incredibil de albastră, în alertă.

Mă întind să iau cana, dar în ultima clipă o trage un pic într-o parte.

— Te recunosc. De la întâlnire.

Ceva îi sclipește în privire.

— Ți-ai pierdut mănușa.

— Da.

Mă întind din nou după cană. Apa are gust de mușchi, dar o simt uimitor de plăcut pe gât. Imediat ce iau o înghițitură, îmi dau seama că niciodată nu mi-a fost atât de sete. Nu e suficientă să beau mai multă, să alung senzația; înghit mare parte din ea, înainte să îmi dau seama, vinovată, că și Julian s-ar putea să mai vrea. A rămas cam un centimetru și încerc să i-o înapoiez.

— Poți să o bei pe toată, îmi zice, iar eu nu protestez.

În timp ce beau, îi simt din nou privirea, iar când mă uit la el văd că se holbează la semnul triunghiular de pe gâtul meu. Pare să îl liniștească.

Uimitor, încă mai am rucsacul. Din cine știe ce motiv, Gunoierii mi l-au lăsat. Asta îmi dă speranță. Poate că sunt violenți, dar, evident, nu prea se pricep la răpiri. Iau din rucsac un baton de cereale, apoi mă răzgândesc. Încă nu mor de foame și habar n-am cât timp voi fi ținută în această gaură de șobolani. Am învățat ceva în Sălbăticie: e mai bine să aștepți cât încă mai poți. Până la urmă, vei fi prea disperat să te controlezi.

Restul lucrurilor pe care le-am adus – *Cartea tăcerii,* umbrela stupidă a lui Tack, sticla de apă, pe care am băut-o în autobuz, și un tub de rimel, probabil al lui Raven, ascuns la fund – sunt inutile. Acum înțeleg de ce nu s-au obosit să-mi confiște rucsacul. Totuși, scot toate lucrurile din el, le pun cu grijă pe pat și întorc rucsacul pe dos. Îl scutur bine, de parcă ar putea să apară din el un cuțit, un șperaclu sau altă salvare.

Nimic. Totuși, trebuie să existe o cale de scăpare.

Mă ridic și mă duc la ușă și îmi îndoi brațul stâng. Durerea de la cot s-a estompat și a rămas o pulsație constantă. Nu e fracturat, un alt semn bun. Încerc ușa: încuiată, cum a zis el, și făcută din metal. Imposibil de dărâmat. Există și o ușă mai mică, cam de mărimea unei ieșiri pentru pisici, tăiată în cea mare.

Felul în care sunt făcute balamalele permite să fie deschisă de pe partea cealaltă, nu din interior.

— Pe acolo au băgat apa, zice Julian. Și mâncarea.

— Mâncarea?

Asta mă surprinde.

— Ți-au dat mâncare?

— Un pic de pâine. Și niște nuci. Am mâncat tot. Nu știam cât o să rămâi inconștientă.

Își mută privirea.

— E în regulă.

Mă îndrept și cercetez pereții după crăpături sau fisuri, după vreo ușă ascunsă sau vreun loc pe unde am putea scăpa.

— Aș fi făcut la fel.

Mâncare, apă, o celulă subterană: asta e realitatea. Îmi dau seama că suntem la subsol, după urma de mucegai din partea de sus a pereților – e un gen anume, pe care îl găseam mereu în adăpost. E de la mizeria din jur. În esență, înseamnă că suntem îngropați. Dar, dacă ne-ar fi vrut morți, am fi fost omorâți deja. Și asta e realitate. Totuși, nu e foarte liniștitor. Dacă ne-au ținut în viață până acum, poate fi doar pentru că plănuiesc pentru noi ceva mult mai rău decât moartea.

— Ce îți amintești? îl întreb.

— Poftim?

— Despre atac. Ce îți amintești? Zgomote, mirosuri, ordinea în care s-au petrecut lucrurile.

Când mă uit direct la el, Julian își coboară ochii. Desigur, are ani de antrenament, segregare, metode de evitare, treimea protectoare: distanță, îndepărtare, detașare emoțională. Sunt tentată să îi amintesc că nu e ilegal să ai contact vizual cu un vindecat. Dar mi se pare absurd să avem aici o discuție despre ce e corect și ce nu. Probabil, e în faza de negare. De asta e atât de calm. Oftează, își trece o mână prin păr.

— Nu îmi amintesc nimic.

— Încearcă.

Scutură din cap, de parcă ar încerca să miște amintirile, se lasă pe spate și privește tavanul.

— Când au venit Invalizii, în timpul raidului…

Fără să vreau, tresar când pronunță cuvântul. Trebuie să îmi mușc buza, să mă abțin să-l corectez: Gunoieri. Nu Invalizi. Nu suntem toți la fel.

— Continuă, îl îndemn.

Pipăi pereții în partea de jos și îmi trec mâinile peste beton. Nu știu ce sper să găsesc. Suntem captivi, pur și simplu. Dar pare mai ușor pentru Julian să vorbească atunci când nu mă uit la el.

— Bill și Tony – gărzile de corp ale tatălui meu – m-au apucat și m-au tras spre ieșirea de urgență. Planificasem asta, în caz că ceva nu mergea bine: trebuia să intrăm în tuneluri și să ne întâlnim după aceea, să îl așteptăm pe tata.

Vocea lui se schimbă foarte puțin când spune *tata* și tușește.

— În tuneluri era întuneric. Tony s-a dus să caute lanterne. El le ascunsese, mai devreme. Apoi, am auzit… apoi am auzit o împușcătură și un pocnet. Ca o nucă spartă.

Julian înghite cu dificultate. Pentru o clipă, mi-e milă de el. A văzut multe într-un timp scurt. Dar îmi amintesc că el și tatăl lui sunt motivul pentru care există Gunoierii, motivul pentru care sunt nevoiți să existe. AFD și organizațiile asemenea ei au stors toate sentimentele din lume. Și-au strâns mâinile în jurul unui gheizer, să îl împiedice să explodeze. Dar, în cele din urmă, presiunea crește, iar explozia oricum se produce.

— Apoi, Bill a luat-o înainte, să se asigure că Tony era în regulă. Mi-a spus să rămân pe loc. Am așteptat acolo. După care am simțit că cineva mă strânge de gât pe la spate. Nu puteam să respir. Totul s-a încețoșat. Am văzut pe cineva că se apropie, dar nu am reușit să văd cine era. Apoi, m-a lovit.

Arată spre nas și spre cămașă.

— Am leșinat. Când m-am trezit, eram aici. Cu tine.

Am terminat de verificat celula. Dar sunt plină de energie și de nervozitate, nu-mi găsesc locul. Continui să patrulez, cu ochii în jos.

— Și nu-ți amintești altceva? Niciun alt zgomot sau miros?

— Nu.

— Și nimeni nu a vorbit? Nimeni nu ți-a zis nimic?

Face o pauză înainte să răspundă.

— Nu.

Nu sunt sigură dacă minte sau nu. O senzație de totală extenuare mă copleșește. Durerea revine în forță în capul meu, iar în spatele ochilor îmi explodează mici puncte colorate. Mă trântesc jos și îmi trag genunchii la piept.

— Și acum? întreabă Julian.

În vocea lui e o undă de disperare. Îmi dau seama că nu e în faza de negare. Și nici calm nu e. E speriat. Îmi rezem capul de perete și închid ochii.

— Acum, așteptăm.

•

Nu avem cum să știm cât e ceasul și nici dacă e zi sau noapte. Becul fixat sus pe un perete aruncă o lumină albă în jur. Orele trec. Măcar Julian știe să tacă. Stă pe patul lui și, de câte ori nu mă uit la el, simt cum mă privește. Aceasta este, după toate probabilitățile, prima dată când e singur cu o fată de vârsta lui, o perioadă mai mare de timp, iar ochii lui se plimbă pe părul meu, pe picioare, pe brațe, de parcă aș fi o specie ciudată de la zoo. Mă face să îmi doresc să îmbrac geaca, dar nu o fac. E cald.

— Când ai fost operată? mă întreabă, la un moment dat.

— Noiembrie, răspund automat.

Mintea mea pune aceeași întrebare, din nou și din nou. De ce ne-au adus aici? De ce ne țin în viață? Pe Julian, înțeleg. El valorează ceva. Probabil că vor o răscumpărare. Dar eu nu valorez nimic. Iar asta mă face foarte, foarte agitată.

— A durut?

Ridic privirea spre el. Încă o dată, sunt surprinsă de claritatea ochilor lui: acum, sunt un râu limpede de culoare, presărat cu umbre purpurii și bleumarin.

— Nu foarte, mint.

— Urăsc spitalele, zice el și privește în altă parte. Laboratoarele, cercetătorii, medicii. Toate astea.

Câteva momente de tăcere se lasă între noi.

— Nu te-ai obișnuit? zic, pentru că nu mă pot abține.

Colțul stâng al gurii lui tresare: un zâmbet slab. Mă privește pieziș.

— Cred că există unele lucruri cu care nu te obișnuiești niciodată, zice și, fără niciun motiv, mă gândesc la Alex și simt un nod în stomac.

— Cred că da.

•

Mai târziu, simt o schimbare în tăcere. Am stat întinsă în pat, să-mi păstrez puterea, dar acum mă ridic.

— Ce e? zice Julian și îi fac semn să tacă.

Se aud pași apropiindu-se, de cealaltă parte a ușii. Apoi, un scrâșnet, când balamalele ușiței de jos scârțâie. Instantaneu,

mă las la pământ, încercând să trag cu ochiul afară. Aterizez pe umărul drept, exact când o tavă trece prin deschizătură, iar ușa metalică se trântește la loc.

— La naiba!

Mă ridic, masându-mi umărul. Pe o farfurie sunt două felii mari de pâine și câteva bucăți de pastramă de vită. Ne-au lăsat și un vas metalic plin cu apă. Nu e rău, dacă mă gândesc la unele chestii pe care le mâneam în Sălbăticie.

— Ai văzut ceva?

Scutur din cap.

— Nu ne-ar fi ajutat prea mult, cred.

Ezită o clipă, apoi se dă jos din pat și vine lângă mine.

— Informația întotdeauna ajută, îi spun eu, un pic prea tăios. Asta e încă ceva ce am învățat de la Raven. Desigur, Julian nu ar înțelege. Oamenii ca el nu mai vor să știe, sau să gândească, sau să aleagă; face parte din scop. Ne întindem amândoi după apă, iar mâinile noastre se întâlnesc deasupra tăvii. Julian și-o trage repede înapoi, de parcă s-ar fi ars.

— Ia tu.

— Tu prima.

Iau apa și încep să beau, privindu-l. Rupe bucăți de pâine, îmi dau seama că încearcă să o facă să țină mai mult; probabil că e mort de foame.

— Ia pâinea mea, îi zic.

Nu sunt sigură de ce i-o ofer. Nu e o mișcare inteligentă. O să am nevoie de putere, să scap de aici. Se uită la mine. Ciudat, în ciuda coloritului său – părul blond-caramel, ochii albaștri –, genele îi sunt negre și dese.

— Ești sigură?

— Ia-o, zic și aproape că adaug: *Înainte să mă răzgândesc.* Mănâncă a doua bucată cu lăcomie, cu ambele mâini. Când termină, îi dau sticla cu apă, dar ezită înainte să o ducă la gură.

— Nu poți să o iei de la mine, să știi.

— Ce?

Tresare, de parcă aș fi întrerupt o lungă perioadă de tăcere.

— Boala. *Amor deliria nervosa.* Nu poți să o iei de la mine. Sunt vindecată.

Alex mi-a spus exact același lucru cândva. Alung amintirile cu el, departe, în întuneric.

— În plus, nu poți să o iei împărțind apa și mâncarea cu cineva. Asta e un mit.

— Poți să o iei prin sărut, zice Julian după o pauză.

Ezită, înainte să spună cuvântul *sărut.* Nu e un cuvânt care să mai fie folosit foarte mult; doar în particular.

— Asta e altceva.

— Oricum, nu-mi fac griji pentru asta, zice el hotărât și ia o înghițitură mare de apă, să-mi dovedească.

— Atunci, pentru ce îți faci griji?

Îmi iau bucata de pastramă și mă rezem de perete, apoi încep să o ronțăi. Nu mă privește în ochi.

— Pur și simplu, nu prea am petrecut mult timp cu…

— Fete?

Scutură din cap.

— Cu nimeni. Cu nimeni de vârsta mea.

Apoi, îmi întâlnește privirea pentru o clipă și simt un mic impuls electric. Ochii lui s-au schimbat. Acum, apele de cristal sunt mai adânci și mai întinse, au devenit un ocean de culori: nuanțe de verde, auriu și purpuriu.

Julian pare să simtă că a spus prea mult. Se ridică, se duce spre ușă și se întoarce. E primul semn de agitație pe care îl văd la el. Toată ziua a fost remarcabil de calm.

— De ce crezi că ne țin aici?

— Răscumpărare, probabil.

E singurul lucru logic. Julian își atinge buzele, meditând.

— Tata o să plătească. Sunt valoros pentru mișcare.

Nu spun nimic. Într-o lume fără dragoste, asta sunt oamenii unii pentru alții: valori, beneficii, garanții, cifre și informații. Cântărim, evaluăm, măsurăm, iar sufletul e distrus.

— Totuși, nu o să-i placă să aibă de-a face cu Invalizii, adaugă.

— Nu știi dacă ei sunt responsabili de asta, zic repede, apoi regret.

Chiar și aici, Lena Morgan Jones trebuie să se poarte așa cum se cuvine. Julian se încruntă la mine.

— I-ai văzut la demonstrație, nu?

Vede că nu răspund și continuă.

— Nu știu. Poate că cele întâmplate sunt un lucru bun. Poate că acum oamenii vor înțelege ce încearcă să facă AFD. Vor înțelege de ce e atât de necesar.

Julian folosește vocea lui de discursuri, de parcă s-ar adresa unei mulțimi. Mă întreb de câte ori a auzit aceleași cuvinte, aceleași idei întipărite în mintea lui. Mă întreb dacă se îndoiește vreodată. Brusc, sunt dezgustată de el, de certitudinea lui în privința lumii, de parcă toată viața ar putea fi disecată și etichetată ca un specimen din laborator. Dar nu spun nimic din toate acestea. Lena Morgan Jones își păstrează masca.

— Sper, zic cu înflăcărare, apoi mă duc la patul meu și mă ghemuiesc cu fața la perete, să își dea seama că am terminat de vorbit cu el.

Să mă răzbun, mimez cuvintele, cu fața la zid, cuvinte vechi, interzise, pe care le știu de la Raven, dintr-o religie veche.

> *Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.*
>
> *El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă;*
> *îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.*
> *Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău…*

La un moment dat, adorm. Deschid ochii în întuneric și îmi înăbuș un strigăt. Lumina a fost stinsă și am fost lăsați în beznă. Mi-e cald și rău, dau pătura din lână spre marginea patului și mă bucur de aerul rece pe piele.

— Nu poți să dormi?

Vocea lui Julian mă face să tresar. Nu e în patul lui. Abia îl văd. E o umbră mare în noapte.

— Am dormit. Tu?

— Nu.

Vocea lui e mai blândă acum, mai puțin sigură, de parcă întunericul i-ar fi topit duritatea.

— E o prostie, dar…

— Dar ce?

Imagini de vis încă mi se amestecă prin minte, la marginea treziei. Am visat Sălbăticia. Era acolo Raven; și Hunter.

— Am visat urât. Coșmaruri.

Julian rostește cuvintele grăbit, evident jenat.

— Mereu le am.

Pentru o fracțiune de secundă, simt o mică strângere în piept, de parcă ceva încordat s-ar fi relaxat. Alung senzația. Suntem pe poziții opuse eu și Julian. Nu poate exista simpatie între noi.

— Ei spun că va fi mai bine după operație, zice aproape ca pe o scuză, și mă întreb dacă se gândește la ce e evident: *Dacă voi trece de operație*.

Nu spun nimic, iar el tușește, apoi își drege glasul.

— Dar tu? Ai avut vreodată coșmaruri? Înainte, vreau să spun.

Mă gândesc la sutele de mii de vindecați care dorm fără vise în paturile conjugale, cu mințile învăluite în ceață, un abur dulce și gol.

— Niciodată, zic și mă întorc, apoi îmi trag din nou păturile peste picioare și mă prefac că dorm.

ATUNCI

Nu avem timp să plecăm așa cum am planificat. Luăm ce apucăm și fugim, în timp ce lumea din spatele nostru se transformă în foc nimicitor și în fum. Ținem aproape de râu, în speranța că apa ne va oferi protecție, dacă focul se va extinde. Raven o ține în brațe pe Blue, palidă și îngrozită. Eu o duc de mână pe Sarah. Plânge tăcut, înfășurată în geaca mare a lui Lu. Sarah nu a avut timp să o ia pe a ei. Lu merge fără. Când se lasă frigul, eu și Raven îi dăm lui Lu hainele noastre, pe rând. Frigul ne pătrunde, ne stoarce măruntaiele, ne face să lăcrimăm. Iar în spatele nostru e infernul.

Cincisprezece dintre noi reușim să ne îndepărtăm cu bine de adăpost; Veveriță și Bunica lipsesc. Nimeni nu-și amintește să îi fi văzut, în graba de a părăsi adăpostul. O bombă a dărâmat unul dintre pereții camerei bolnavilor și a aruncat un val de pietre și resturi pe hol. După aceea, totul s-a transformat în haos.

Odată ce avioanele s-au retras, au venit elicopterele. Ore în șir, s-au rotit deasupra noastră, iar aerul e format din bucățele, făcut fâșii de zumzetul nesfârșit. Au umplut Sălbăticia de chimicale. Ne ard gâtlejurile, ne usturǎ ochii, ne îneacă. Ne înfășurăm tricourile și prosoapele de bucătărie peste gâturi și peste guri, să putem înainta prin ceață.

În sfârșit, se face prea întuneric pentru ca atacurile să mai continue. Cerul nopții e plin de fum. Pădurile sunt pline de trosnete îndepărtate, de la copacii doborâți de flăcări, dar cel puțin ne-am îndepărtat suficient de foc. În sfârșit, Raven consideră că suntem în siguranță să ne oprim, să ne odihnim și să evaluăm situația. Avem doar un sfert din alimentele pe care le adunasem și niciun medicament. Bram crede că ar trebui să ne întoarcem după mâncare.

— Nu o să reușim să ajungem în sud cu ce avem, zice el și văd cum Raven tremură chinuindu-se să facă focul.

Abia reușește să aprindă un chibrit. Cred că mâinile îi sunt înghețate. Ale mele sunt amorțite de câteva ore.

— Nu înțelegi? zice ea. Casa nu mai e. Nu putem să ne întoarcem. Azi au încercat să ne termine pe toți. Dacă Lena nu ne-ar fi avertizat, am fi morți.

— Dar Tack și Hunter? zice Bram încăpățânat. Ei ce vor face, când se vor întoarce după noi?

— La naiba, Bram.

Raven ridică vocea un pic, isteric, iar Blue, care în sfârșit adormise ghemuită printre pături, se mișcă spasmodic. Raven se ridică. A reușit să aprindă focul. Se dă înapoi un pas și se uită la flăcările albastre, verzi și roșii.

— Vor trebui să aibă grijă de ei, zice ea mai liniștit.

Chiar dacă și-a recăpătat controlul, simt durerea din spatele vorbelor ei, un crâmpei de teamă și suferință.

— Va trebui să mergem mai departe fără ei.

— La dracu', zice Bram, dar cu jumătate de gură.

Știe că ea are dreptate. Raven rămâne pe loc mult timp, în timp ce unii dintre ceilalți se mișcă tăcut de-a lungul râului, să pregătească tabăra: adună rucsacurile la un loc, să formeze un paravan pentru vânt, împachetează și reîmpachetează mâncarea, întocmind noi rații. Mă duc la Raven și stau lângă ea o vreme. Aș vrea să îmi pun brațele în jurul ei, dar nu pot. Nu faci genul acesta de lucruri cu ea. Și, într-un mod ciudat, înțeleg că are nevoie de duritatea ei mai mult ca niciodată. Totuși, aș vrea să o alin, cumva. Așa că spun încet, să nu audă nimeni:

— Tack va fi bine. Dacă cineva poate supraviețui aici, orice s-ar întâmpla, acela e Tack.

— Oh, știu. Nu îmi fac griji. Se va descurca.

Dar când se uită la mine văd tristețe în ochii ei, de parcă ar fi închis o ușă, undeva în adâncul ei, și știu că nici ea nu crede ce spune.

•

Zorile sunt gri și reci. A început din nou să ningă. Nu mi-a fost atât de frig niciodată. Durează o veșnicie să-mi dezmorțesc picioarele. Am dormit toți afară. Raven s-a gândit că am atrage atenția cu corturile și am deveni ținte ușoare, dacă elicopterele și avioanele s-ar întoarce. Dar cerul e pustiu, iar pădurea tăcută. Bucățele de cenușă se amestecă prin zăpadă, aducând cu ele un miros slab de fum. Ne îndreptăm spre prima tabără, cea pe care au pregătit-o Roach și Buck: e la distanță de o sută douăzeci de kilometri. La început, înaintăm tăcuți, privind din când în când

spre cer, dar după câteva ore începem să ne relaxăm. Zăpada continuă să cadă, îmblânzind peisajul, purificând aerul, până când mirosul de fum dispare cu totul.

Apoi, discutăm un pic mai liniștiți. Cum ne-au găsit? De ce ne-au atacat? De ce acum? Ani la rând, Invalizii s-au bazat pe un aspect esențial: se presupunea că ei nu există. Zeci de ani, guvernul a negat faptul că cineva ar locui în Sălbăticie, astfel că Invalizii fuseseră relativ în siguranță. Orice atac fizic de amploare ar fi echivalat cu recunoașterea unei greșeli. Dar se pare că acest lucru s-a schimbat.

Mult mai târziu, aveam să aflăm de ce: Rezistența a pus cărțile pe masă. S-au săturat de așteptare, de farse minore și de proteste. Prin urmare, incidentele: explozibili puși prin închisori, primării, birouri guvernamentale din toată țara.

Sarah, care alerga în față, se întoarce la mine:

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Tack și cu Hunter? Crezi că vor fi în regulă? Crezi că ne vor găsi?

— Șșșșș.

Raven merge în fața noastră și mă uit spre ea, să văd dacă a auzit.

— Nu-ți bate capul cu asta. Tack și Hunter știu să își poarte de grijă.

— Dar Bunica și Veveriță? Crezi că ei au scăpat?

Îmi amintesc acel uriaș cutremur – pietre și resturi împrăștiate peste tot –, strigătele și fumul. A fost atât de mult zgomot, atâta foc. Încerc să ajung la o amintire cu Veveriță și Bunica, vreo imagine a lor alergând spre pădure, dar nu găsesc decât siluete, țipete și ordine strigate, oameni transformați în fum.

— Pui prea multe întrebări. Ar trebui să-ți păstrezi puterile.

Alergase ca un cățel. Acum, încetinește la pas.

— O să murim? întreabă serios.

— Nu fi prostuță. V-ați mai mutat doar.

— Dar cei din interiorul granițelor…

Își mușcă buza.

— Ei vor să ne omoare, nu-i așa?

Simt un nod în stomac, un spasm de ură profundă. Mă întind și îi pun o mână pe cap.

— Nu ne-au omorât încă, îi spun și îmi imaginez ziua în care voi fi într-un avion deasupra Portlandului, deasupra Rochesterului, deasupra fiecărui oraș îngrădit și le voi

bombarda, le voi bombarda, le voi bombarda și voi privi cum toate clădirile lor se fac praf, iar oamenii vor lua foc, să văd cum se vor simți ei atunci.

Voi luați, luăm și noi. Furați de la noi și vă vom jefui. Când ne veți stoarce, vom ataca.

Așa a ajuns lumea de azi.

•

Ajungem la prima tabără cu puțin înainte de miezul nopții, în a treia zi, după ce în ultima clipă n-am știut dacă să o luăm spre est sau spre vest, la un uriaș copac răsturnat și ars, cu rădăcinile răsucite spre cer, pe care Roach îl marcase cu o bandană roșie. Am pierdut o oră, după ce am luat-o pe un drum greșit și a trebuit să ne întoarcem, dar îndată ce zărim mica piramidă de pietre pe care au construit-o Roach și Buck, pentru a însemna locul unde era îngropată mâncarea, ne bucurăm cu toții. Pe ultimii douăzeci de metri, alergăm strigând spre micul luminiș, plini de energie renăscută.

Planul era să stăm aici o zi, cel mult două, dar Raven crede că ar trebui să instalăm tabăra pentru mai mult timp și să încercăm să prindem în capcane ce putem. Se face mai frig și ne va fi tot mai greu să găsim vânat mic, iar mâncarea pe care o avem nu ne va ajunge pentru tot drumul spre sud. Acum, suntem în siguranță, putem monta corturile. Pentru o vreme, e posibil să uităm că fugim, să uităm că pe unii dintre noi i-am pierdut, să uităm de toate proviziile pe care le-am lăsat în urmă. Aprindem un foc; stăm în lumina lui, ne încălzim mâinile și ne spunem povești care să ne distragă atenția de la frig și foame, de la aerul care miroase a zăpadă.

ACUM

— Spune-mi o poveste.

— Ce?

Vocea lui Julian mă surprinde. A stat tăcut ore în șir. Eu am mai patrulat, cu gândul la Raven și la Tack. Oare scăpaseră? Se vor întreba dacă am fost rănită sau omorâtă? Vor veni să mă caute?

— Am zis să îmi spui o poveste.

Stă pe pat, cu picioarele încrucișate. Am observat că poate sta așa ore în șir, cu ochii pe jumătate închiși, de parcă meditează. Calmul lui începe să mă irite.

— Va face să treacă timpul mai repede, adaugă.

Altă zi, mai multe ore care trec greu. Lumina s-a aprins din nou, iar micul dejun (mai multă pâine, mai multă pastramă, mai multă apă) a fost adus din nou, în această dimineață. Acum m-am lăsat și mai jos, să trag cu ochiul la pantalonii negri și la bocancii grei. O voce masculină răstită mi-a spus să bag prin deschizătură tava, lucru pe care l-am și făcut.

— Nu știu povești.

Julian mă privește liniștit acum, de fapt, prea liniștit. Îi simt privirea, în timp ce mă plimb, ca pe o atingere ușoară pe umăr.

— Atunci, vorbește-mi despre viața ta. Nu trebuie să fie o poveste frumoasă.

Oftez și mă gândesc la viața pe care m-a ajutat Raven să o inventez pentru Lena Morgan Jones.

— M-am născut în Queens. Am fost la Unity, până în clasa a cincea, apoi am fost transferată la Our Lady of the Doctrine. Anul trecut am venit în Brooklyn și m-am înscris la Quincy Edwards, pentru ultimul an.

Julian continuă să mă privească, de parcă așteaptă mai mult. Gesticulez scurt și nerăbdător și adaug:

— Am fost operată în noiembrie, dar îmi voi primi evaluarea mai târziu, în acest semestru, împreună cu ceilalți, încă nu am o pereche.

Nu mai am ce să spun. La fel ca toți cei vindecați, Lena Morgan Jones e cam plictisitoare.

— Astea sunt informații, zice Julian. Nu e o poveste.

— Bine.

Mă așez pe pat, îmi trag picioarele sub mine și mă întorc spre el.

— Dacă ești atât de priceput, de ce nu îmi spui tu o poveste?

Mă aștept să fie tulburat, dar își lasă capul pe spate, se gândește și expiră. Tăietura de pe buza lui arată mai rău azi, vânătă și umflată. Nuanțe de galben și verde au început să îi apară pe bărbie. Nu s-a plâns, totuși, nici de asta, nici de tăietura de pe obraz. În cele din urmă, zice:

— Când eram mic, am văzut doi oameni sărutându-se în public.

— Adică la o ceremonie de căsătorie?

Scutură din cap.

— Nu. Pe stradă. Erau protestatari, știi? Era chiar în fața AFD. Nu știu dacă nu fuseseră vindecați sau dacă procedura nu avusese efect sau așa ceva. Aveam cam șase ani. Ei...

În ultima clipă, ezită.

— Ce?

— Își foloseau limbile.

Se uită la mine o clipă, apoi își mută privirea. Sărutul cu limba e chiar mai mult decât ilegal. E considerat murdar, dezgustător, un simptom al bolii care se agravează.

— Ce ai făcut?

Mă aplec în față fără să vreau. Sunt uimită atât de poveste, cât și de faptul că Julian îmi spune așa ceva.

Zâmbește.

— Vrei să îți spun ceva amuzant? La început, am crezut că el o mănâncă.

Nu mă pot abține: izbucnesc în râs. Și, odată ce încep, nu mă mai pot opri. Toată tensiunea din ultimele patruzeci și opt de ore se risipește și râd atât de tare, încât îmi dau lacrimile. Întreaga lume s-a întors cu susul în jos. Trăim într-o casă de nebuni. Julian începe să râdă și el, apoi geme, atingându-și buza vânătă.

— Au, zice, iar asta mă face să râd și mai tare, ceea ce îl face pe el să râdă și să zică din nou *au*.

În scurt timp, amândoi hohotim. Julian are un râs surprinzător de plăcut, gros și muzical.

— OK, e rândul tău, zice el, într-un final, și trage aer în piept când se oprește din râs.

Eu încă mă chinui să respir.

— Stai, stai. Ce s-a întâmplat apoi?

Julian mă privește încă zâmbind. Are o gropiță în obrazul drept; o linie i-a apărut între sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat cu cei doi? Cei care se sărutau.

Linia dintre sprâncene i se adâncește și scutură din cap nedumerit.

— A venit poliția, zice, de parcă ar fi fost evident. Au fost puși în carantină, la Rikers. Din câte știu, încă mai sunt acolo.

Și, cât ai clipi, râsul meu dispare, de parcă aș fi primit o lovitură în piept. Îmi amintesc faptul că Julian e unul dintre Ei; zombii, inamicii. Cei care l-au luat pe Alex de lângă mine. Brusc, mi se face rău. Tocmai am râs cu el. Am împărțit ceva cu el. Mă privește de parcă am fi prieteni, de parcă am fi la fel. Îmi vine să vomit.

— Deci, e rândul tău acum.

— Eu nu știu povești.

Vocea mea e aspră și dură.

— Toată lumea știe…

Îl întrerup.

— Nu și eu, îi zic și mă dau jos din pat din nou.

Tot corpul mă mănâncă; încerc să scap de senzație.

•

În restul zilei nu schimbăm un cuvânt. De câteva ori, Julian e pe cale să vorbească. În cele din urmă, mă duc în pat, mă întind, închid ochii și mă prefac că dorm. Dar nu dorm. În mintea mea se învârt aceleași cuvinte din nou și din nou. *Trebuie să scap cumva*. *Trebuie să scap cumva*.

Somnul adevărat vine mult mai târziu, după ce lumina se stinge din nou. Somnul real e ca și cum ai aluneca încet, ca și cum te-ai cufunda în ceață. Dar mult prea devreme sunt trează iarăși. Mă ridic, cu inima galopând.

Julian strigă în somn, pe patul de lângă mine, bolborosind cuvinte neinteligibile. Singurul pe care îl înțeleg e *nu*. Aștept un pic, să văd dacă se trezește. Dă din picioare și se zbate. Rama patului metalic zdrăngăne.

— Hei.

Mormăielile lui continuă, iar eu mă ridic și zic un pic mai tare:

— Hei, Julian.

Tot nu răspunde. Mă întind, bâjbâind după brațul lui, în beznă. Pieptul îi e ud de transpirație. Dau de umărul lui și îl scutur ușor.

— Trezește-te, Julian.

În sfârșit, se trezește, gâfâind, și se trage, să se ferească de atingerea mea. Se ridică în fund. Aud foșnetul saltelei când se mișcă. Îi zăresc doar silueta, o umbră neagră, curba spatelui său. Pentru o clipă, rămânem tăcuți. Respiră greu. Din gâtul lui iese un sunet hârșâit. Mă întind din nou și îi ascult respirația, așteptând să se liniștească.

— Alte coșmaruri?

— Da, zice, după o vreme.

Ezit. O parte din mine este tentată să se întoarcă și să doarmă. Dar acum sunt trează, iar întunericul e apăsător.

— Vrei să vorbești despre asta?

Urmează un minut lung de tăcere. Apoi Julian începe să vorbească repede.

— Eram într-un laborator. Iar afară era un gard înalt. Dar erau toate acele... Nu prea pot să explic, nu era un gard adevărat. Era făcut din trupuri. Cadavre. Aerul era înnegrit de muște.

— Continuă, șoptesc, când se oprește din nou.

Înghite greu.

— Când a venit momentul operației mele, m-au legat de o masă și mi-au cerut să deschid gura. Doi medici mi-au prins falca și mi-au deschis gura, iar tata – era și el acolo – a luat un vas uriaș cu ciment și mi-am dat seama că urma să mi-l toarne pe gât. Țipam și încercam să scap, iar el tot spunea că va fi bine, că totul va fi mult mai bine, apoi cimentul a început să îmi umple gura și nu mai puteam respira...

Vocea lui se stinge. Simt o strângere de inimă. Pentru o clipă nebunească, simt nevoia să îl îmbrățișez, dar ar fi groaznic și greșit, oricum aș lua-o. Probabil că și el se simte mai bine, după ce mi-a povestit visul, pentru că se întinde la loc.

— Și eu am coșmaruri, zic, apoi mă corectez repede. Adică, aveam.

Chiar și în beznă, simt că se uită la mine.

— Vrei să vorbești despre asta? îmi întoarce el vorbele.

Îmi amintesc coșmarurile pe care le aveam în legătură cu mama: vise în care priveam neputincioasă cum pășea în gol de

pe o stâncă. Nu am spus nimănui despre ele. Nici măcar lui Alex. Visele au încetat după ce am aflat că în toți acei ani în care o crezusem moartă ea trăise în Cripte. Dar acum coșmarurile mele au căpătat o nouă formă. Acum, sunt pline de flăcări, și de Alex, și de spini care devin lanțuri și mă trag în pământ.

— Aveam coșmaruri cu mama.

Mă înec un pic, când rostesc *mama*, dar sper să nu observe.

— A murit când aveam șase ani.

Și asta ar putea fi adevărat. Nu o voi revedea niciodată. Se aud foșnete dinspre patul lui Julian, iar când vorbește îmi dau seama că s-a întors spre mine.

— Povestește-mi despre ea, zice blând.

Privesc fix în beznă, care mi se pare plină de forme ce se mișcă.

— Îi plăcea că experimenteze în bucătărie, zic încet.

Nu pot să îi spun prea multe. Nu pot să îi spun nimic care să îl facă suspicios. Asta nu mai e povestea Lenei Morgan Jones. Dar să vorbești pe întuneric pare o ușurare, așa că nu mă opresc.

— Obișnuiam să stau pe bufet și să o privesc cum se joacă. Mare parte din ce făcea ajungea la gunoi. Dar mereu era amuzant și mă făcea să râd. Fac o pauză. Îmi amintesc, odată, a făcut clătite cu ardei iute. Nu au fost rele.

Julian tace. Ritmul respirației lui s-a calmat.

— Și obișnuia să se joace cu mine.

— Da?

În vocea lui Julian se simte o urmă de uimire.

— Da. Și jocuri reale, nu doar chestii de dezvoltare cum sunt cele recomandate în *Cartea tăcerii.* Obișnuia să se prefacă…

Mă opresc, îmi mușc buza, îngrijorată că am mers prea departe.

— Ce să se prefacă?

Simt o presiune crescândă în piept și îmi amintesc totul, viața mea reală, vechea mea viață, casa șubredă din Portland, și sunetul apei, și mirosul golfului; pereții înnegriți ai Criptelor și formele de un verde-smarald pe care le făceau razele soarelui când pătrundeau printre copaci, în Sălbăticie; toate aceste identități, adunate una peste alta și îngropate, astfel încât nimeni să nu le găsească vreodată. Și, brusc, simt că trebuie să continui să vorbesc; dacă nu o fac, o să explodez.

— Avea o cheie despre care pretindea că poate să deschidă uși spre alte lumi. Era doar o cheie obișnuită, nu știu de unde o avea, de pe la vreo vânzare de lucruri folosite, probabil, dar o ținea într-o cutie roșie și o scotea doar la ocazii speciale. Iar când o făcea, ne prefăceam că mergem în călătorie prin toate acele dimensiuni. Într-una dintre lumi, animalele îi țineau pe oameni drept animale de companie; în alta, călătoream pe cozi de stele căzătoare. Exista și o lume subacvatică și una unde oamenii dormeau toată ziua și dansau noaptea. Și sora mea se juca.

— Cum o chema?

— Grace.

Simt un nod în gât, pentru că acum combin identități și locuri, combin vieți. Mama a dispărut înainte ca Grace să se nască; în plus, Grace era verișoara mea. Dar, ciudat, pot să îmi imaginez asta: mama ridicând-o pe Grace, rotind-o, în timp ce muzica se aude din difuzoarele vechi; toate trei alergăm pe holurile lungi și ne prefacem că prindem o stea. Deschid gura să mai spun ceva, dar nu reușesc. Îmi vine să plâng și trebuie să înghit în sec, să îmi înfrâng pornirea, deși gâtul meu e cuprins de spasme.

Julian tace aproape un minut. Apoi, zice:

— Și eu obișnuiam să îmi închipui tot felul de lucruri.

— Da?

Îmi bag fața în pernă, să îmi înăbuș tremurul vocii.

— Da. În spitale, de cele mai multe ori, și în laboratoare. Obișnuiam să mă prefac că sunt acasă. Schimbam zgomotele în altceva, știi? De exemplu, sunetul monitoarelor cardiace devenea un fel de *bip-bip-bip* al cafetierei. Iar când auzeam pași îmi închipuiam că erau ai părinților mei, deși ei nu erau acolo niciodată; și îmi închipuiam că mirosul – știi cum miros spitalele, a dezinfectant și un pic a flori? — era determinat de faptul că mama spăla cearșafurile.

Nodul din gâtul meu a dispărut și pot respira mai ușor. Îi sunt recunoscătoare lui Julian: n-a spus că mama avea un comportament ciudat, nu a fost suspicios și nu a pus multe întrebări.

— Și înmormântările miros la fel, zic. A dezinfectant. Și a flori.

— Nu-mi place mirosul acela, spune Julian încet.

Dacă ar fi fost mai puțin pregătit, mai puțin atent, ar fi spus *urăsc.* Dar nu poate spune asta; e prea apropiat de pasiune, iar

pasiunea e prea apropiată de dragoste, iar dragostea înseamnă *amor deliria nervosa,* cea mai periculoasă dintre bolile mortale. Este motivul acestui joc al prefacerilor, al identităților secrete, al nodului din gâtul meu.

— Obișnuiam să mă prefac că sunt explorator. Îmi închipuiam cum ar fi să merg în… alte locuri.

Îmi amintesc cum l-am găsit la întâlnirea AFD: singur în întuneric, uitându-se la acele uimitoare imagini cu munți și păduri.

— De exemplu? întreb, iar inima mea își accelerează ritmul.

Ezită.

— Prin jur, zice, într-un final. În alte orașe din America.

Ceva îmi spune că minte din nou; mă întreb dacă chiar se referă la Sălbăticie sau la alte locuri din lume, locuri neîngrădite, unde dragostea încă există, unde se presupune că i-ar fi contaminat deja pe toți. Poate că Julian simte că nu îl cred, pentru că se grăbește.

— Erau doar copilării. Genul de închipuiri pe care le aveam în nopțile petrecute în laboratoare, când mi se făceau analize, intervenții și altele de felul acesta. Să nu fiu speriat.

În tăcere, simt greutatea pământului deasupra capetelor noastre: straturi și straturi de pământ, dense și grele. Încerc să alung senzația care mă copleșește: vom fi îngropați aici pentru totdeauna.

— Acum ți-e frică?

Face o pauză, o fracțiune de secundă.

— Aș fi mai speriat dacă aș fi singur.

— Și eu.

Din nou, simt un val de simpatie față de el.

— Julian?

— Da?

— Întinde mâna.

Nu știu sigur ce anume mă face să spun asta, poate doar faptul că nu pot să îl văd. Mi se pare mai ușor pe întuneric.

— De ce?

— Doar fă-o, îi zic și îl aud foindu-se.

Deja se mișcă, întinde mâna peste spațiul dintre paturile noastre. Mă întind și dau de mâna lui, care e rece și mare și uscată, iar el tresare ușor, în clipa în care îmi simte pielea.

— Crezi să suntem în siguranță? întreabă cu voce răgușită.

Nu sunt sigură dacă se referă la *deliria* sau la faptul că suntem captivi aici, dar îmi permite să ne înlănțuim degetele. Îmi dau seama că nu s-a mai ținut de mână cu nimeni, niciodată. Îi trebuie o clipă până să înțeleagă cum se face.

— O să fim bine.

Nu știu dacă eu cred ce spun sau nu. Mă strânge ușor de mână, spre surprinderea mea. Cred că unele lucruri se întâmplă natural, chiar dacă nu le-ai mai făcut niciodată. Ne ținem de mâini pe întuneric și, după o vreme, îi aud respirația lentă și adâncă, iar eu închid ochii și mă gândesc la valurile care se lovesc de un țărm. După un timp, adorm și eu și visez că sunt într-un carusel cu Grace, ne uităm râzând la căluții din lemn, care, încet, se desprind de la locurile lor și încep să galopeze prin aer.

ATUNCI

De trei zile, vremea e neschimbată. Pădurea e o simfonie de trosnete, de la copacii și de la râul care se leapădă de gheață. Picături mari, de culoarea bijuteriilor, cad peste capetele noastre, în timp ce umblăm prin pădure după fructe, vizuini de animale și locuri bune de vânat. Simțim o mare ușurare și o senzație de sărbătoare, de parcă primăvara chiar s-ar apropia, deși știm că este doar ceva temporar. Raven e singura care nu pare mai fericită. Acum, trebuie să căutăm mereu mâncare. În a treia dimineață, Raven mă pune să verific capcanele, cu ea. De câte ori găsim una goală, înjură în barbă. Cele mai multe animale s-au ascuns pe sub pământ.

Auzim ceva înainte să ajungem la ultima capcană, iar Raven iuțește pasul. Se aud un râcâit energic pe covorul din frunze și un ciripit panicat. Un iepure mare și-a prins o lăbuță în capcana metalică. Blana îi e pătată cu picături de sânge. Panicat, animalul încearcă să scape și se tot trage în față; obosit, se lasă pe o parte.

Raven se ghemuiește și scoate din rucsac cuțitul cu mâner lung. E ascuțit, dar pătat de rugină și, probabil, de sânge. Dacă lăsăm iepurele aici, se va zbate până când va sângera sau, și mai probabil, va sfârși prin a muri încet de foame. Raven îi va face un bine omorându-l repede. Totuși, nu pot să mă uit. Nu am mai fost de serviciu la capcane. Nu am stomac pentru asta.

Raven ezită. Apoi, brusc, îmi pune cuțitul în mână.

— Uite, fă-o tu.

Știu că nu e o sensibilitate a ei; ea vânează mereu. E un alt test pentru mine. Cuțitul mi se pare surprinzător de greu. Mă uit la iepurele care se zbate.

— Nu... nu pot. Nu am mai omorât nimic până acum.

Privirea lui Raven e dură.

— Ei bine, e timpul să înveți.

Își pune mâinile pe iepurele care scâncește, una pe cap, alta pe burtă și îl imobilizează. Probabil, animalul crede că încearcă să îl ajute. Nu mai scâncește. Chiar și așa, îi văd respirația disperată.

— Nu mă obliga, îi zic rușinată că trebuie să mă rog de ea, dar și furioasă că sunt obligată să o fac.

Raven se ridică.

— Tot nu înțelegi, nu-i așa? Nu e un joc, Lena. Și nu se sfârșește aici, nici în sud, nici în altă parte. Ce s-a întâmplat la adăpost…

Vocea ei se stinge și scutură din cap.

— Nu există loc pentru noi, nicăieri. Nu dacă lucrurile nu se schimbă. Vom fi vânați. Casele noastre vor fi bombardate și arse. Granițele se vor extinde, orașele se vor extinde, nu va mai exista Sălbăticie și nimeni care să se lupte și nimic pentru care să lupți. Înțelegi?

Nu spun nimic. Simt cum mă cuprinde o senzație de căldură pe spate și mă ia o ușoară amețeală.

— Eu nu voi fi mereu prin preajmă, să te ajut, zice și îngenunchează din nou, cu un picior în noroi.

De data aceasta, desparte blana iepurelui cu degetele și îmi arată o parte din gâtul lui roz, cărnos, o arteră ce pulsează.

— Aici, îmi zice. Fă-o.

Mă izbește faptul că animalul din mâinile ei este exact ca noi: prins în capcană, alungat din adăpostul lui, luptând disperat să respire. Și, brusc, furia pe Raven mă orbește. Pe ea, pe predicile ei, pe încăpățânarea ei și pe faptul că așa consideră că îi ajută pe oameni, izbind cu ei de pereți, lovindu-i până când ripostează.

— Nu cred că e un joc, zic și nu reușesc să-mi ascund furia din voce.

— Cum?

— Crezi că ești singura care le știe pe toate.

Îmi încleștez pumnii, unul lângă coapsă, unul pe mânerul cuțitului.

— Crezi că ești singura care știe ce e aia pierdere sau care știe ce înseamnă furia. Crezi că ești singura care știe ce înseamnă să fugi.

Îmi amintesc de Alex și o urăsc inclusiv pentru asta; pentru că mă face să-mi amintesc. Furia și suferința cresc, sunt ca un val negru.

— Nu cred că sunt singura, zice ea. Toți am pierdut câte ceva. Asta e regula acum, nu? Chiar și în zombieland. Ei au pierdut mai mult decât ceilalți, poate.

Ridică privirea spre mine. Nu știu de ce, dar nu mă pot opri din tremurat. Raven vorbește cu un calm intens.

— Mai e ceva ce ai putea învăța acum: dacă vrei ceva, dacă iei acel ceva pentru tine, mereu vei lua de la altul. Și asta e o regulă. Iar ceva trebuie să moară pentru ca restul să trăiască.

Respirația mea se oprește. Pentru o clipă, lumea stă pe loc și totul se reduce la tăcere și la privirea lui Raven.

— Dar tu știi totul despre asta, nu-i așa, Lena?

Ea nu ridică vocea niciodată, dar simt cuvintele fizic, capul începe să-mi pulseze, pieptul mi se umple de o durere arzătoare. Tot ce îmi vine în minte este *nu o spune, nu o spune, nu o spune* și simt cum mă cufund în tunelurile lungi și întunecoase care sunt ochii ei, înapoi la acea dimineață de lângă graniță, când soarele se scurgea peste golf ca o pată lentă.

— Nu ai încercat să treci cu cineva? zice ea. Am auzit zvonuri. Erai cu cineva… Apoi, de parcă și-ar fi amintit, deși acum înțeleg că știa – sigur că știa –, iar furia și ura țâșnesc atât de repede și de intens, încât am impresia că o să mă înec.

— Numele lui era Alex, nu-i așa?

Sunt în aer, aruncându-mă spre ea, înainte să-mi dau seama. Cuțitul e în mâna mea și am de gând să i-l înfig în gât, să o fac să sângereze și să o las să fie sfâșiată de animale. Exact când aterizez peste ea, mă lovește în coaste și mă dezechilibrează. În același timp, mâna ei stângă mă apucă de încheietura dreaptă și mă trage în jos, cu forță, astfel încât cuțitul intră direct în gâtul iepurelui, exact în artera pe care mi-o arătase. Las să îmi scape un scâncet. Încă țin cuțitul, iar ea își înfășoară degetele peste mâna mea, să îl țină acolo. Iepurele se zbate o dată sub mâna mea, apoi rămâne nemișcat. Pentru o clipă, am impresia că încă îi mai simt bătăile inimii sub degete, un ecou rapid. Trupul iepurelui e cald. Un pic de sânge iese pe lângă vârful cuțitului. Eu și Raven suntem atât de apropiate, că îi miros respirația și transpirația de pe haine. Încerc să mă smulg, dar mă ține și mai strâns.

— Nu fi furioasă pe mine. Nu eu sunt cea care a făcut-o.

Și pentru a sublinia asta, îmi forțează mâna un pic mai mult. Cuțitul alunecă încă un centimetru în iepure și iese mai mult sânge.

— Să te fut, îi zic și, brusc, izbucnesc în plâns, pentru prima dată de când sunt în Sălbăticie; pentru prima dată de la moartea lui Alex.

Gâtul mi se strânge și abia reușesc să rostesc cuvintele. Furia mea se retrage acum, înlocuită de o tristețe nebună pentru prostul, tâmpitul, fraierul de animal care a alergat prea repede și nu a văzut pe unde calcă și care încă mai credea că o să scape, chiar și după ce piciorul i-a fost prins în capcană. Prost, prost, prost.

— Îmi pare rău, Lena. Asta e viața.

Și chiar arată de parcă îi pare rău. Privirea i s-a îmblânzit și văd cât e de obosită și cât de obosită trebuie să fi fost mereu, să trăiască ani la rândul în felul acesta, nevoită să sfâșie, doar ca să aibă un pic mai mult spațiu.

În cele din urmă, îmi dă drumul și eliberează iepurele, cu mișcări rapide și pricepute. Scoate cuțitul din pielea lui, îl șterge de pământ și îl pune la curea. Trece piciorul animalului printr-un inel metalic prins de rucsacul ei și îl atârnă cu capul în jos. Când se ridică, se leagănă ca un pendul. Încă mă privește.

— Iar acum o să mai supraviețuim o zi, spune, apoi se întoarce și pleacă.

•

Am citit odată despre niște ciuperci care cresc în copaci. Ciupercile încep să acapareze sistemul care transportă apa și nutrienții de la rădăcini la ramuri. Îl slăbesc treptat, până îl distrug. În scurt timp, ciuperca – și doar ea – ia apa și toate celelalte substanțe de care are nevoie copacul, pentru a supraviețui. În același timp, arborele putrezește încet pe dinăuntru și se descompune cu fiecare clipă.

Asta face și ura. Te hrănește și, în același timp, te descompune. Este un sistem de blocare puternic, profund și agresiv. Este complet și de neoprit. Ura e un turn înalt. În Sălbăticie, am început să-l construiesc și să-l urc.

ACUM

Sunt trezită de o voce răstită:

— Tava!

Mă ridic și văd că Julian e la ușă. E ghemuit în patru labe, cum am făcut eu ieri, încercând să-l zărească pe temnicerul nostru.

— Găleata! e următorul ordin și simt ușurare și regret, când Julian ia găleata metalică din colț, care împrăștie în cameră un miros înțepător de urină.

Ieri am făcut în ea cu rândul. Julian m-a pus să promit că voi sta cu spatele și cu urechile acoperite și că, în plus, voi fredona ceva. Când a venit rândul meu, i-am cerut doar să se întoarcă, dar el și-a acoperit urechile și a cântat. Are o voce îngrozitoare, complet afonă, dar a cântat tare și vesel, de parcă n-ar fi știut sau nu i-ar fi păsat, un cântec pe care nu l-am mai auzit de o veșnicie, unul care era folosit la un joc de copii.

Prin deschizătură intră o altă tavă, urmată de o găleată curată. Apoi, ușița se trântește la loc, pașii se îndepărtează, iar Julian se ridică.

— Ai văzut ceva? întreb, deși știu că răspunsul va fi negativ.

Gâtul meu e răgușit și mă simt ciudat. Am spus prea multe seara trecută. Amândoi am făcut asta. Julian are din nou dificultăți în a mă privi.

— Nimic.

Împărțim mâncarea în tăcere. De data aceasta, un bol mic plin cu alune și o bucată mare de pâine. Sub lumina strălucitoare a becului din tavan, pare ciudat să stăm pe jos, atât de aproape unul de altul, astfel că prefer să mănânc mergând prin cameră. Se simte o tensiune care n-a existat până acum. Inexplicabil, dau vina pe Julian pentru ea. El m-a făcut să vorbesc aseară și n-ar fi trebuit. Dar eu am fost cea care l-a luat de mână. Acest lucru îmi pare de neimaginat acum.

— O să faci asta toată ziua?

Vocea lui e încordată și știu că simte și el tensiunea.

— Dacă nu-ți place, nu te uita, i-o trântesc.

Mai multe momente de tăcere. Apoi, zice:

— Tata o să mă scoată de aici. Sigur va plăti în curând.

Ura față de el urcă din nou în mine. Probabil, știe că nu există nimeni pe lumea asta care să intervină pentru mine. Cu siguranță, știe că atunci când temnicerii noștri își vor da seama de asta, fie voi fi ucisă, fie voi fi lăsată aici să putrezesc. Dar nu spun nimic. Mă cațăr pe zidurile abrupte și netede ale turnului. Mă închid singură acolo; construiesc un zid între noi.

•

Aici, orele sunt rotunde și plate, discuri de gri așezate în straturi, unul peste altul. Au un miros acru și stătut, ca respirația cuiva înfometat. Trec încet, până când ai impresia că nu se mișcă deloc. Te apasă, te apasă la nesfârșit.

Apoi, fără vreun avertisment, lumina se stinge și ne cufundăm din nou în beznă. Simt o senzație de ușurare atât de mare, vecină cu bucuria: am mai trecut de o zi. În noapte, o parte din disconfortul meu dispare. La lumina zilei, eu și Julian suntem tăioși, în contradicție unul cu altul. Dar pe întuneric mă bucur când îl aud că se așază pe pat și știu că suntem despărțiți doar de câțiva metri. E ceva liniștitor în prezența lui. Chiar și tăcerea e altfel acum, mai flexibilă. După o vreme, Julian zice:

— Ai adormit?

— Încă nu.

Îl aud cum se întoarce spre mine.

— Vrei să îți mai spun o poveste?

Dau din cap, deși nu poate să mă vadă, iar el ia tăcerea mea drept aprobare.

— Odată, era o tornadă foarte puternică. Apropo, e o poveste inventată.

— M-am prins, zic și închid ochii.

Îmi imaginez că sunt din nou în Sălbăticie, iar ochii mă înțeapă de la focul de tabără și de la fum, iar din ceață se aude vocea lui Raven.

— Și era o fată, Dorothy, care dormea în casa ei. Și tornada a luat toată casa pe sus și s-a înălțat spre cer, rotindu-se. Iar când s-a trezit era într-un ținut ciudat, plin cu oameni micuți, iar casa ei aterizase pe o vrăjitoare. O făcuse una cu pământul. Așa că toți omuleții îi erau recunoscători – prichindeii – și i-au dat o pereche de papucei magici.

Se oprește și se lasă tăcerea.

— Și? Mai departe?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

Foșnete, în timp ce se mișcă.

— Până aici am ajuns. Nu am citit restul.

Brusc, mă simt foarte vioaie.

— Deci, nu ai inventat-o?

Ezită o clipă.

— Nu.

Îmi forțez vocea să rămână calmă.

— Nu am mai auzit povestea asta. Nu mi-o amintesc din programă.

Foarte puține povești sunt aprobate; cel mult două-trei pe an, iar uneori niciuna. Dacă nu am auzit-o, e foarte probabil din cauză că nu a fost aprobată. Julian tușește.

— Nu era. În programă, vreau să spun.

Face o pauză, apoi:

— E interzisă.

Mi se face pielea de găină.

— Unde ai găsit o poveste interzisă?

— Tata cunoaște mulți oameni importanți în AFD. Oameni din guvern, preoți și oameni de știință. Și are acces la… documente confidențiale și lucruri care existau înainte. Din perioada bolii.

Nu spun nimic. Îl aud că înghite înainte de a continua.

— Când eram mic, tata avea un birou – de fapt, avea două birouri. Unul obișnuit, unde își făcea mare parte din treaba pentru AFD. Eu și fratele meu stăteam acolo și îl ajutam să facă broșuri toată noaptea. E ciudat. Și în ziua de azi, miezul nopții mi se pare că miroase a hârtie.

Sunt uimită că vorbește despre un frate; nu l-am auzit să-l pomenească până acum, nu i-am văzut niciodată poza în materialele AFD sau în *Cuvântul*, ziarul național. Dar nu vreau să îl întrerup.

— Celălalt birou era mereu încuiat. Nimeni nu avea voie înăuntru, iar tata ascundea cheia. Doar că…

Se foiește din nou.

— Doar că, într-o zi, am văzut unde o pune. Era târziu. Ar fi trebuit să fiu adormit deja. Am ieșit din camera mea, să iau un pahar cu apă, și l-am văzut de pe palier. S-a dus la biblioteca din sufragerie. Pe raftul cel mai de sus avea o statuetă din porțelan reprezentând un cocoș. Am văzut cum îi ridică gâtul și pune cheia înăuntru. În ziua următoare, m-am prefăcut că mi-e rău,

să nu trebuiască să mă duc la școală. Și, după ce mama și tata au plecat la lucru, iar fratele meu s-a dus la autobuz, m-am strecurat jos, am luat cheia și am descuiat biroul. Râde scurt. Cred că niciodată n-am fost atât de speriat. Îmi tremurau mâinile atât de tare, că am scăpat cheia de trei ori înainte să o pot băga în broască. Habar n-aveam ce o să găsesc înăuntru. Nu știu ce îmi închipuiam, cadavre, poate, sau Invalizi încuiați acolo.

Ca de obicei când aud cuvântul, mă crispez, apoi, mă relaxez, ignor senzația. Râde din nou.

— M-am enervat, când, în sfârșit, am descuiat ușa și am văzut toate acele cărți. Ce dezamăgire! Dar apoi am observat că nu erau cărți obișnuite. Nu semănau deloc cu cărțile pe care le citeam la școală sau la biserică. Atunci mi-am dat seama: erau interzise.

Nu mă pot abține: reînvie o amintire îngropată de mult timp; intru pentru prima dată în rulota lui Alex și văd multe-multe cărți ciudate, cotoare mucegăite lucind în lumina lumânărilor; văd pentru prima dată cuvântul *poezie.* În locuri aprobate, fiecare poveste servește unui scop. Dar cărțile interzise sunt mult mai multe. Unele dintre ele sunt serii; simți cum pătrunzi în lumile lor, dar subtil, în colțuri ciudate și întunecate. Unele dintre ele sunt baloane care urcă spre cer: complet autonome, de neatins, dar minunate la privit. Iar altele, cele mai bune, sunt uși.

— După aceea, obișnuiam să mă furișez în biroul acela, de fiecare dată când eram singur acasă. Știam că nu era bine, dar nu puteam să mă opresc. Era și muzică, total diferită de chestiile aprobate, de la LAMM. Nu ți-ar veni să crezi, Lena. Plină de cuvinte rele, toate despre *deliria...* dar nu toate rele sau complet lipsite de speranță. Înainte, se presupunea că toată lumea era nefericită, nu? Se presupunea că toată lumea era bolnavă. Dar unele muzici...

Se oprește și cântă încet:

— *Nu ai nevoie decât de dragoste*...

Mă înfiorez. E ciudat să auzi cuvintele acelea spuse cu voce tare. Pentru o clipă, Julian tace. Apoi, continuă, și mai încet.

— Îți vine să crezi? Nu ai nevoie...

Vocea lui se stinge, de parcă și-ar fi dat seama cât de aproape eram unul de altul și s-ar fi tras la o parte. În beznă, abia dacă îi zăresc silueta.

— În fine, în cele din urmă, tata m-a prins. Abia începusem povestea aceea despre care îți spuneam – *Vrăjitorul din* Oz se numea. Niciodată nu l-am văzut atât de furios. În cea mai mare parte a timpului, e destul de calm, știi, grație vindecării. Dar în ziua aceea m-a târât în sufragerie și m-a bătut atât de tare, că am leșinat.

Julian îmi spune asta pe un ton plat, fără sentiment, iar stomacul meu se strânge de ură față de tatăl său, față de toți cei precum tatăl său. Ei propovăduiesc solidaritatea și sanctitatea, dar în casele lor și în sufletele lor lovesc, lovesc, lovesc.

— Mi-a spus că o să-mi arate ce pot face cărțile interzise, continuă Julian, apoi, aproape meditativ, în ziua următoare, am avut prima criză.

— Îmi pare rău, șoptesc.

— Nu dau vina pe el sau așa ceva. Medicii spun că acele crize s-ar putea să îmi fi salvat viața, de fapt. Așa au descoperit tumora. În plus, el încerca doar să mă ajute. Să mă țină în siguranță, știi.

În clipa aceea, mi se rupe inima și, în loc să mă las dusă de val, mă gândesc la zidurile subțiri ale urii, la cum aș putea urca scările, să îl țintesc pe tatăl lui Julian din turnul meu, iar apoi să privesc cum arde.

După un timp, Julian zice:

— Crezi că sunt un om rău?

— Nu, zic forțând cuvântul să iasă pe lângă bolovanul din gâtul meu.

Timp de câteva minute, respirăm împreună, în tandem. Mă întreb dacă Julian observă.

— Niciodată n-am înțeles de ce cartea aceea a fost interzisă, zice el după un timp. Probabil, din cauza părții care urmează după povestea cu vrăjitoarea și cu pantoful. Mă tot întreb asta. E ciudat cum te urmăresc anumite lucruri.

— Îți amintești alte povești pe care le-ai citit?

— Nu. Și nici cântecele. Doar versul acela… *Nu ai nevoie decât de dragoste*.

Fredonează din nou. Stăm tăcuți o vreme, iar eu încep să plutesc între trezie și somn. Merg pe panglica argintie a unui râu ce trece prin pădure, încălțată cu pantofi care lucesc în soare, de parcă ar fi făcuți din monede… Trec pe sub un copac și am

frunze în păr. Întind mâna și dau de o mână caldă, degete… Tresar și mă trezesc. Mâna lui Julian bâjbâie la doi centimetri deasupra capului meu. S-a întors pe o parte, chiar la marginea patului său. Simt căldura ce vine dinspre corpul lui.

— Ce faci?

Inima mea bate foarte repede. Simt cum îi tremură mâna ușor, lângă urechea mea dreaptă.

— Scuze, șoptește, dar nu își ia mâna. Eu…

Nu pot să îi văd fața. E o umbră lungă, curbată, nemișcată, de parcă ar fi făcut din lemn șlefuit.

— Ai păr frumos, zice în cele din urmă.

Simt o strângere în piept. Încăperea pare mai caldă ca oricând.

— Îmi dai voie? întreabă atât de încet, că abia îl aud și aprob din cap, pentru că nu pot vorbi.

Simt un nod și în gât.

Încet, blând, coboară mâna. Pentru o clipă, rămâne așa și aud din nou respirația aceea rapidă, un fel de ușurare, și întreg corpul meu rămâne nemișcat, o explozie tăcută. Apoi, își trece degetele prin părul meu și mă relaxez, iar nodul dispare, iar eu pot să respir și totul este bine. Julian continuă să își plimbe mâna prin părul meu, răsucindu-l pe degete, încrețindu-l peste încheietura lui și lăsându-l apoi să cadă la loc pe pernă. De data aceasta, când închid ochii și văd râul argintiu, intru direct în el și îl las să mă poarte departe.

•

Dimineață, mă trezesc cu ceva albastru în față: ochii lui Julian, care se uită la mine. Își mută privirea repede, dar nu suficient de repede. Mă urmărise dormind. Mă simt jenată, și furioasă, și flatată, în același timp. Mă întreb dacă am spus ceva. Uneori, rostesc numele lui Alex în somn și sunt destul de sigură că l-am visat noaptea trecută. Nu-mi amintesc nimic, dar m-am trezit cu sentimentul că l-am visat, de parcă aș avea o gaură sculptată în piept.

— De când ești treaz?

În lumină, din nou, totul pare tensionat și ciudat. Aproape aș crede că noaptea trecută a fost un vis. Julian cu degetele în părul meu. Julian mă atinge. Îl las să mă atingă. Îmi place.

— De ceva vreme. N-am putut să dorm.

— Coșmaruri?

Aerul din încăpere e sufocant. Fiecare cuvânt e un efort.

— Nu.

Mă aștept să mai spună ceva, dar tăcerea se așterne între noi. Mă ridic. E cald și miroase urât. Mi se face greață. Caut ceva de spus, ceva care să alunge încordarea din jur. Apoi, Julian zice:

— Crezi că ne vor omorî?

Și totul se dezumflă deodată. Azi, suntem de aceeași parte.

— Nu, zic mai încrezătoare decât mă simt.

Cu fiecare zi am devenit mai nesigură. Dacă Gunoierii ar fi plănuit să obțină o recompensă pentru Julian, cu siguranță ar fi făcut-o deja. Mă gândesc la Thomas Fineman și la metalul lucios al butonierelor lui, și la zâmbetul lui arogant. Poate că a hotărât să nu plătească. Gândul e prezent, o îndoială sâcâitoare, pe care încerc să o ignor. Gândul la Thomas Fineman mă face să îmi amintesc:

— Câți ani are fratele tău acum?

— Ce?

Julian se ridică în fund, cu spatele la mine. Trebuie să mă fi auzit, dar oricum repet întrebarea. Văd cum spatele lui se încordează: o contracție abia vizibilă.

— E mort, zice direct.

— Cum… cum a murit? întreb blând.

Din nou, Julian aproape scuipă cuvântul.

— Accident.

Chiar dacă îmi dau seama că nu îi place să vorbească despre asta, nu vreau să abandonez subiectul.

— Ce fel de accident?

— A fost cu mult timp în urmă, zice scurt, apoi, deodată, răsucindu-se spre mine: Și de ce îți pasă, oricum? De ce ești atât curioasă? Eu nu știu nimic despre tine. Și nu îmi bag nasul. Nu te bat la cap cu asta.

Sunt atât de surprinsă de izbucnirea lui, că aproape îl reped. Dar am spus prea multe; așa că mă refugiez în blândețea, în calmul Lenei Morgan Jones: calmul zombilor; calmul celor vindecați.

— Eram doar curioasă, zic încet. Nu trebuie să îmi spui nimic.

Pentru o clipă, am impresia că văd panică pe fața lui; clipește acolo, ca o avertizare. Dar apoi dispare, înlocuită de o asprime pe care am văzut-o și la tatăl lui. Dă din cap o dată, scurt, și se ridică de pe pat, începe să patruleze prin cameră. Simt o plăcere

perversă văzându-i agitația. Era atât de calm la început. E plăcut să văd că și-l pierde un pic: aici, protecția și siguranța oferite de AFD nu înseamnă nimic. Și, brusc, suntem din nou pe poziții opuse. E ceva liniștitor în tăcerea apăsătoare de dimineață. Așa trebuie să fie. E corect. N-ar fi trebuit să îl las să mă atingă. Nici măcar nu ar fi trebuit să îl las să se apropie. În minte, repet o scuză: *Îmi pare rău*, *o să fiu atentă*. *Gata cu scăpările*. Nu sunt sigură dacă vorbesc cu Raven sau cu Alex sau cu amândoi.

Apa nu mai vine; nici mâncarea. Apoi, înainte de prânz, o schimbare subtilă: sunetul picăturilor și al apei curgând în subteran e altfel. Pentru prima dată în câteva ore, Julian se uită la mine.

— Auzi… începe să spună, dar îi fac semn să tacă.

Voci pe hol și pași grei. Mai mult de o persoană se apropie. Inima mea o ia la goană și, instinctiv, privesc în jur, după vreo armă. În afară de găleată, nu prea e nimic. Deja am încercat să desprind picioarele metalice ale patului, fără succes însă. Rucsacul meu e în cealaltă parte a camerei și, tocmai când mă gândesc să sar după el – orice armă e mai bună decât nimic –, încuietoarea se deschide și intră doi Gunoieri. Amândoi au arme.

— Tu.

Cel din față, de vârstă medie, cu cea mai albă piele pe care am văzut-o vreodată, arată spre Julian cu patul puștii.

— Vino.

— Unde mergem? întreabă Julian, deși probabil știe că nu îi vor răspunde.

Se ridică și-și ține mâinile lipite de corp. Vocea îi e calmă.

— Noi punem întrebările, zice tipul palid și zâmbește.

Are gingiile pătate și dinții galbeni. E îmbrăcat cu pantaloni de armată și o jachetă de armată veche, dar, fără urmă de îndoială, e un Gunoier. Pe mâna lui stângă văd urma slabă a unui tatuaj albastru, iar când intră mai mult în cameră, înconjurându-l pe Julian, ca un șacal ce dă târcoale prăzii, îmi îngheață sângele. Are și o cicatrice de operație, dar e îngrozitor de prost făcută: trei crestături pe gât, roșii ca niște răni deschise. Între ele are tatuat un triunghi negru. Cu ani în urmă, operația era mult mai riscantă decât acum, iar când eram copil auzisem povești despre oameni care nu erau vindecați deloc după ea, ci

înnebuneau, sau nu le mai funcționa creierul, sau erau complet insensibili, nu mai simțeau nimic pentru nimeni.

Încerc să alung panica ce îmi crește în piept și impune inimii mele un ritm neregulat. Al doilea Gunoier, o fată care ar putea avea vârsta lui Raven, stă rezemată de tocul ușii, blocând ieșirea. E mai înaltă decât mine, dar mai slabă. Are o grămadă de piercinguri pe față – număr câte cinci inele în fiecare sprânceană, câteva țintuite în bărbie și pe frunte, dar și ceea ce pare un inel de logodnă prins în nas. Nu vreau să mă gândesc de unde îl are. Ține atârnat de coapsă un pistol. Încerc să estimez cât de repede l-ar scoate și l-ar îndrepta spre capul meu.

Privirea ei se oprește pe mine. Probabil că citește expresia de pe fața mea.

— Nici nu te gândi.

Vocea ei e ciudată și noroioasă, iar când deschide gura să caște văd că e din cauză că limba ei lucește metalic. Pioneze metalice, inele metalice, sârmulițe: toate sunt pe limba ei și o fac să arate de parcă ar fi înghițit sârmă ghimpată. Julian mai ezită doar o secundă. Se smucește – o mișcare bruscă, răsucită –, apoi își recapătă calmul. În timp ce trece prin ușa deschisă, flancat de tipa cu piercinguri, pe o parte, și de albinos, de cealaltă parte, pășește elegant, de parcă s-ar îndrepta spre un picnic. Nu se uită la mine, nici măcar o dată. Apoi, ușa se închide la loc și rămân singură.

•

Așteptarea e o agonie. Corpul meu parcă a luat foc. Și, cu toate că mi-e foame și sete și sunt slăbită, nu mă pot opri din patrulat. Încerc să nu mă gândesc la ce i-ar putea face lui Julian. La urma urmei, poate că a fost răscumpărat și eliberat. Dar nu mi-a plăcut felul în care albinosul a zâmbit și a spus *noi punem întrebările*. În Sălbăticie, Raven m-a învățat să văd tipare peste tot: orientarea mușchiului pe copaci; înălțimea arbuștilor; culoarea solului. M-a învățat să caut și nepotriviri, o zonă unde vegetația e brusc mai deasă poate însemna apă. O liniște bruscă înseamnă un prădător mare prin apropiere. Mai multe animale ca de obicei? Mai multă mâncare.

Înfățișarea Gunoierilor e eterogenă și nu-mi place.

Ca să mă mențin ocupată, despachetez și împachetez rucsacul. Apoi, îl despachetez din nou și îi pun pe jos conținutul,

de parcă trista colecție de obiecte ar fi o hieroglifă ce mi-ar putea dezvălui, brusc, noi semnificații. Două ambalaje de batoane de cereale. Un tub de rimel. O sticlă de apă goală. *Cartea tăcerii*. O umbrelă. Mă ridic, le dau ocol și mă așez din nou. Prin pereți, parcă aud un strigăt înăbușit. Îmi spun că e doar o închipuire. Îmi pun cartea în poală și o răsfoiesc. Deși psalmii și rugăciunile îmi sunt cunoscute, cuvintele mi se par ciudate, iar semnificația lor e indescifrabilă: e ca atunci când te întorci undeva unde nu ai mai fost de când erai copil și totul ți se pare mai mic și dezamăgitor. Îmi amintește de vremea când Hana descoperise o rochie pe care o purtase zilnic în clasa întâi. Eram în camera ei, plictisite, ne prosteam și râdeam, și râdeam, iar ea repeta: *Nu-mi vine să cred că am fost vreodată atât de mică*.

Simt o durere în piept. Pare imposibil, incredibil de îndepărtat acel timp, când puteam să stau într-o cameră cu covor, când puteam să petrecem zile întregi prostindu-ne, fără să facem nimic. Atunci, nu-mi dădeam seama ce privilegiu era: să fii plictisită, cu cea mai bună prietenă; să ai timp de pierdut.

Pe la jumătatea cărții, găsesc o pagină cu un colț îndoit. Mă opresc și văd câteva cuvinte subliniate. E un fragment din capitolul 22: Istoria socială.

> *Când te gândești cum poate societatea să persiste în ignoranță, tot tu trebuie să te gândești și cât timp va persista în amăgire; toată prostia devine inevitabilă și toate bolile devin valori* (*opțiunea devine libertate, iar dragostea devine fericire*), *astfel că nu există scăpare*.

Trei cuvinte sunt subliniate mai tare: *tu, trebuie, scăpare.* Mai răsfoiesc câteva capitole și găsesc o altă pagină cu un colț îndoit, unde cuvintele au fost încercuite, aparent, la întâmplare. Întregul pasaj sună așa:

> *Pârghiile unei societăți sănătoase sunt supunerea, angajamentul și acordul. Responsabilitatea e atât a guvernării, cât și a cetățenilor. Responsabilitățile sunt ale tale*.

Cineva – Tack? Raven? — a încercuit diverse cuvinte din paragraf: *Pârghiile sunt ale tale*. Acum, verific fiecare pagină. Cumva, au știut ce se va întâmpla; au știut că aș putea fi prinsă. Nu e de mirare că Tack a insistat să iau *Cartea tăcerii;* mi-a lăsat indicii în ea. Un sentiment de bucurie pură crește în mine. Până acum, nu mi-am dat seama cât de speriată *eram*: fără Raven și fără Tack, sunt singură. În ultimii ani, au devenit totul pentru mine: prieteni, părinți, frați, mentori. Mai e o singură pagină însemnată. Lângă Psalmul 37 a fost desenată o stea mare.

Prin vânt, furtună, vijelie și ploaie;

Liniștea va fi îngropată în mine;
O piatră caldă, grea și seacă;
Rădăcina, sursa, o armă împotriva durerii.

Citesc psalmul de câteva ori și simt cum mă cuprinde dezamăgirea. Speram să găsesc un fel de mesaj codat, dar nu întrezăresc nicio semnificație mai profundă. Poate că Tack a vrut doar să-mi transmită să fiu calmă. Sau poate că steaua a fost desenată înainte și nu are nicio legătură; sau poate că am înțeles greșit, iar însemnările sunt întâmplătoare, o eroare. Dar nu. Tack mi-a dat cartea pentru că a știut că s-ar putea să am nevoie de ea. Tack și Raven sunt meticuloși. Ei nu fac lucruri la întâmplare sau fără un scop. Când te afli în dificultate, nu e loc de bâjbâială.

Prin vânt, furtună, vijelie și ploaie…

Ploaie.

Umbrela lui Tack, cea pe care mi-a pus-o în mâini și a insistat să o iau, într-o zi fără nori.

Mâinile îmi tremură când iau umbrela și încep să o examinez îndeaproape. Aproape imediat, văd o mică fisură, imperceptibilă, dacă nu o cauți, care merge de-a lungul mânerului. Îmi vâr unghia în crăpătura subțire și încerc să desfac mânerul, dar nu se clintește.

— Rahat, zic tare, lucru care mă face să mă simt un pic mai bine. Rahat, rahat, rahat.

De câte ori o spun, încerc să trag și să desfac mânerul din lemn, dar acesta rămâne intact, lăcuit și frumos.

— Rahat!

Ceva în mine se rupe, e frustrarea, așteptarea, tăcerea grea. Arunc umbrela care se izbește puternic de perete. Se aude un trosnet. Când cade, jumătățile mânerului aproape că se desprind și dintre ele cade un cuțit. Când îl scot din teaca lui de piele, văd că e unul de-al lui Tack. Are un mâner din os sculptat și o lamă foarte ascuțită. Odată, l-am văzut pe Tack cum a spintecat un cerb cu el, perfect, de la gât la coadă. Acum, lama e atât de ascuțită, că îmi văd reflexia în ea.

Brusc, se aude zgomot de pe hol: pași și un huruit, de parcă cineva ar fi târât spre celulă. Mă încordez, iau cuțitul, încă ghemuită – aș putea țâșni, când se va deschide ușa; aș sări pe Gunoier, aș lovi, aș lovi, i-aș scoate un ochi sau i-aș face măcar o tăietură și aș fugi –, dar înainte să am timp să decid, ușa se deschide și Julian e cel care e rostogolit înăuntru, pe jumătate conștient, atât de lovit și sângerând, că abia îl recunosc, după cămașă, apoi, ușa se trântește din nou.

— Of, Doamne!

Julian arată de parcă ar fi fost sfâșiat de un animal sălbatic. Hainele îi sunt pătate de sânge și, pentru o clipă îngrozitoare, sunt aruncată înapoi în timp, înapoi la gard, privind cum roșul se întinde pe cămașa lui Alex, știind că va muri. Apoi, imaginile se retrag și îl văd din nou pe Julian, în patru labe, tușind și scuipând sânge.

— Ce s-a întâmplat?

Strecor repede cuțitul sub saltea și îngenunchez lângă el.

— Ce ți-au făcut?

Din gâtul lui se aude un gâlgâit, urmat de un acces de tuse. Julian se lasă pe coate, iar pieptul meu se umple de o teamă crescândă. O *să moară*, mă gândesc, iar certitudinea e urmată de un val de panică.

Nu. Acum e altfel. Pot să repar lucrurile.

— Nu. Nu încerca să vorbești.

A alunecat la pământ, aproape în poziție fetală. Pleoapa stângă îi atârnă și nu știu sigur cât aude din ce îi spun. Îi pun blând capul în poala mea, îl ajut să se rostogolească pe spate și îmi înăbuș strigătul care e cât pe ce să îmi scape, când îi văd fața: un amestec de carne, o chestie mușcată, sângeroasă. Ochiul drept îi e umflat și nici nu se mai vede, iar sângele îi

curge cu viteză din tăietura adâncă de deasupra sprâncenei drepte.

— Rahat.

Am mai văzut răni urâte, dar întotdeauna am reușit să fac rost de medicamente, oricât de rudimentare. Aici, nu am nimic. Iar trupul lui Julian se mișcă ciudat, convulsiv. Mă tem că ar putea avea o criză.

— Ascultă-mă, îi zic, încercând să vorbesc încet și calm, în caz că e conștient și mă aude. Trebuie să îți dau jos cămașa, da? Stai cât de nemișcat poți. O să fac o compresă. O să ajute la oprirea sângerării.

Deschei cămașa murdară a lui Julian. Cel puțin pieptul lui e curat, cu excepția câtorva vânătăi mari și urâte. Tot sângele de pe ea probabil că e de la față. Cred că Gunoierii l-au bătut, dar nu au încercat să-i facă răni mari. Când îi scot brațele din cămașă, geme, dar reușesc să îl dezbrac. O apăs cu putere pe rana de la frunte, dorindu-mi să am o haină curată. Geme din nou.

— Șșșșșt.

Inima mea galopează. Valuri de căldură radiază din pielea lui.

— Ești în regulă. Doar respiră, da? Totul o să fie bine.

Pe fundul cănii pe care ne-au adus-o ieri mai e un pic de apă. Eu și Julian am tot tras de ea. Umezesc cămașa și îi tamponez fața cu ea; apoi, îmi amintesc de șervețelele dezinfectante pe care le-au împărțit cei de la AFD, la raid. Pentru prima dată, sunt recunoscătoare față de AFD și față de obsesia lor pentru curățenie. Încă mai am șervețelele în unul dintre buzunarele blugilor; când le desfac, mirosul de dezinfectant mă face să tresar și știu că o să doară. Dar, dacă rănile lui Julian se infectează, nu vom reuși să ieșim de aici.

— O să te usture un pic, îi zic și pun șervețelul pe pielea lui.

Instantaneu, scapă un geamăt. Ochii i se deschid, atât cât pot, și tresare puternic. Trebuie să îl țin de umeri, să nu se miște.

— Doare, mormăie, dar măcar e treaz și alert.

Inima mea tresare. Îmi dau seama că abia respirasem.

— Nu fi copil, îi zic și continui să îi șterg fața, în timp ce el își încordează tot corpul și strânge din dinți.

După ce șterg mare parte din sânge, văd mai bine cât e de vătămat. Tăietura de pe buză i s-a deschis din nou și probabil că

a fost lovit în față, în mod repetat, cu pumnul sau cu un obiect neascuțit. Tăietura de pe frunte e cea mai urâtă. Încă sângerează. Dar, una peste alta, putea fi mult mai rău. Va supraviețui.

— Uite, zic și ridic cana metalică spre buzele lui, în timp ce îi susțin capul cu genunchii.

A mai rămas cam un centimetru de apă.

— Bea.

Când termină apa, închide din nou ochii. Dar acum respiră regulat și nu mai tremură. Iau cămașa și rup o fâșie din ea, încercând să alung amintirile care insistă și reînvie: am învățat asta de la Alex. La un moment dat, într-o altă viață, m-a salvat, când am fost rănită. Mi-a bandajat piciorul. M-a ajutat să scap de agenții de patrulare. Pliez amintirea cu grijă și o ascund în mine. O îngrop adânc.

— Ridică un pic capul, îi spun, iar el se conformează, de data aceasta, fără un sunet, astfel că pot să îl pansez.

Îi leg cârpa în josul frunții și fac un nod aproape de tăietură, să formez un fel de garou. Apoi, îi las capul din nou la mine în poală.

— Poți să vorbești? întreb, iar el aprobă din cap. Poți să îmi spui ce s-a întâmplat?

Colțul drept al buzelor îi e atât de umflat, încât vocea lui sună deformat, de parcă ar trebui să strecoare cuvintele peste o pernă.

— Voiau să afle diverse, zice, apoi trage aer în piept și încearcă din nou. Mi-au pus întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Despre apartamentul familiei mele. Strada Charles. Coduri de securitate. Gardieni, câți și când.

Nu spun nimic. Nu sunt sigură dacă el își dă seama ce înseamnă asta și cât de grav este. Gunoierii sunt disperați, încearcă să lanseze un atac asupra casei lui, vor să se folosească de el pentru a intra. Poate că au de gând să îl omoare pe Thomas Fineman; poate că doar caută bunuri de valoare: bijuterii, electronice, care să poată fi schimbate pe piața neagră, bani și, desigur, arme. Întotdeauna adună arme. Asta poate însemna un singur lucru: planul lor de a-l răscumpăra pe Julian a eșuat. Domnul Fineman n-a mușcat.

— Nu le-am spus nimic, pufnește Julian. Au zis… peste câteva zile… alte întrebări… o să vorbesc.

Nu mai e nicio îndoială. Trebuie să scăpăm cât de repede. Când Julian va vorbi – și o va face, în cele din urmă –, nici eu, nici el nu le vom mai fi de folos. Iar ei nu obișnuiesc să-și elibereze ostaticii.

— Bun, ascultă.

Încerc să vorbesc încet, în speranța că nu își va da seama de gravitate.

— O să ieșim de aici, da?

Scutură din cap, un mic semn de neîncredere.

— Cum?

— Am un plan.

Nu e adevărat, dar presupun că voi avea un plan. Trebuie. Raven și Tack contează pe mine. Mă gândesc la mesajele pe care mi le-au lăsat, la cuțit și simt din nou un val de căldură. Nu sunt singură.

— Înarmați.

Julian înghite, apoi mai încearcă.

— Sunt înarmați.

— Și noi suntem.

Mintea mi-o ia înainte. Se aud pași pe hol, se întorc câte unul. Un singur gardian, e vremea mesei. Asta e bine. Dacă l-am putea face să descuie ușa… Sunt atât de absorbită de plan, că nici nu sunt atentă la cuvintele care îmi ies din gură.

— Uite, am mai fost în situații neplăcute. Trebuie să ai încredere în mine. Odată, în Massachusetts…

Julian mă întrerupe.

— Când… tu… Massachusetts?

Atunci îmi dau seama că am dat-o în bară. Lena Morgan Jones nu a fost niciodată în Massachusetts, iar Julian știe. Pentru o clipă, mă întreb dacă să mai spun o minciună, timp în care Julian se ridică pe coate, privește în jur, se întoarce spre mine cu o grimasă.

— Ai grijă. Nu forța.

— Când ai fost în Massachusetts? repetă foarte lent, astfel încât fiecare cuvânt să îi iasă clar.

Poate că e de vină felul în care arată, cu bucata de cămașă pătată de sânge, înfășurată în jurul frunții și ochii umflați, aproape închiși: imaginea unui animal rănit. Sau poate că e din

cauză că acum îmi dau seama de faptul că Gunoierii ne vor omorî, dacă nu mâine, poate poimâine sau răspoimâine. Sau poate că doar sunt flămândă, și obosită, și sătulă să mă mai prefac. Într-o clipă, decid să îi spun adevărul.

— Ascultă, nu sunt cine crezi tu că sunt.

Julian se crispează. Din nou îmi vine în minte un animal. Odată, am găsit un raton care se zbătea într-o groapă cu noroi formată după dezgheț. Bram a vrut să îl ajute, dar când s-a apropiat animalul a înțepenit, pur și simplu, o inerție electrică, mai puternică decât orice fel de luptă.

— Toate lucrurile pe care ți le-am spus, despre copilăria în Queens și celelalte, nimic nu e adevărat.

Cândva, am fost și eu în poziția lui Julian. M-am opus, m-am zbătut, când Alex mi-a spus același lucru. *Nu sunt cine crezi tu că sunt*. Încă îmi amintesc cum am înotat înapoi spre mal; cel mai lung și mai extenuant drum din viața mea.

— Nu trebuie să știi cine sunt, da? Nu trebuie să știi de unde vin. Lena Morgan Jones e o poveste inventată. Chiar și asta – îmi pun degetele pe gât, peste cicatricea triunghiulară – e inventată.

Julian tot nu spune nimic, deși s-a dat și mai mult înapoi și se folosește de perete să se ridice în poziție șezând. Își ține genunchii îndoiți, palmele și picioarele pe podea, ca și cum, dacă ar putea, ar lua-o la fugă.

— Știu că în clipa asta nu ai foarte multe motive să ai încredere în mine. Dar îți cer să ai încredere în mine, oricum. Dacă rămânem aici, vom fi uciși. Pot să facem în așa fel încât să scăpăm. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

E un semn de întrebare în cuvintele mele și mă opresc, așteptând răspunsul lui Julian. Mult timp, e tăcere. În cele din urmă, zice:

— Tu.

Veninul din vocea lui mă surprinde.

— Ce?

— Tu. Tu ai făcut asta. Tu mi-ai făcut asta.

Inima începe să mi se zbată dureros. Pentru o clipă, cred – aproape sper – că are un fel de criză, o halucinație, o fantezie.

— Despre ce vorbești?

— Oamenii tăi, zice, apoi, simt un gust amar în gură și îmi dau seama că e perfect lucid.

Știu exact ce vrea să spună și la ce se gândește.

— Oamenii tăi au făcut asta.

— Nu, îi zic și o repet un pic mai hotărât. Nu. Nu avem nicio legătură cu…

— Ești o Invalidă. Asta vrei să îmi spui, nu? Ești infectată.

Degetele lui tremură ușor pe podea și scot un sunet ca al picăturilor de ploaie. Îmi dau seama că e furios și, probabil, speriat.

— Ești bolnavă.

Aproape scuipă vorbele.

— Cei de afară nu sunt oamenii mei, zic și trebuie să opresc furia care crește din mine: o forță întunecată, un curent care se întinde până la marginile minții mele. Oamenii aceia nu sunt…

Aproape spun *nu sunt oameni.*

— Nu sunt Invalizi.

— Mincinoaso, mârâie Julian.

Iată. Exact ca ratonul, atunci când, în sfârșit, Bram l-a scos din noroi, iar el a sărit și a atacat, și-a înfipt dinții în mâna lui dreaptă. Gustul amar din gât urcă din stomacul meu. Mă ridic, sperând ca Julian să nu observe că și eu tremur.

— Nu știi ce spui. Nu știi nimic despre noi și nu știi nimic despre mine.

— Spune-mi, zice, încă având o urmă de furie și răceală.

Fiecare cuvânt pare ascuțit și tăios.

— Când ai luat-o?

Râd, deși nu e nimic amuzant. Lumea e cu susul în jos, totul e de rahat, iar viața mea a fost spintecată și există două Lena care trăiesc în paralel, cea veche și cea nouă, și niciodată nu vor mai forma un întreg. Și știu că acum Julian nu o să mă ajute. Am fost o proastă să cred că o va face. El e un zombi, exact cum a spus mereu Raven. Iar zombii fac ceea ce sunt programați să facă: se rostogolesc înainte, supunându-se orbește, până când putrezesc de tot. Ei bine, eu nu sunt așa. Scot cuțitul de sub saltea și mă așez pe pat, apoi încep să ascut lama de piciorul metalic și mă bucur de felul în care lucește în lumină.

— Nu contează, îi răspund lui Julian. Nimic nu contează.

— Cum? Cum a fost?

Întunericul din mine mă face să tresar, se întinde și mai mult.

— Du-te naibii, îi zic, dar calm, și continui să privesc cuțitul, lucind, lucind, lucind, ca un semn care îmi arată drumul spre lumină.

ATUNCI

Rămânem patru zile în prima tabără. În noaptea dinaintea zilei în care trebuia să ne pregătim de plecare, Raven mă ia deoparte.

— E timpul.

Încă sunt furioasă pe ea, pentru ce mi-a spus la capcane, deși furia a fost înlocuită de un resentiment difuz, surd. În tot acest timp, a știut totul despre mine. Mă simt de parcă ar fi pătruns în mine, adânc, și ar fi rupt ceva.

— Ce moment?

În spatele meu, focul arde mocnit. Blue, Sarah și alți câțiva au adormit afară, un amestec de pături, păr și picioare. Au început să își facă un obicei din a dormi așa, ca un fel de cuvertură umană din bucăți: le ține de cald. Lu și Bunicul vorbesc încet. Bunicul mestecă ultimul tutun, scuipând din când în când spre foc și iscând câte o flacără verde. Ceilalți probabil că s-au dus în corturi.

Raven îmi oferă o urmă de zâmbet.

— Timpul pentru operația ta.

Inima îmi tresare. Noaptea e foarte rece și mă dor plămânii când respir. Raven mă conduce dincolo de tabără, cam la treizeci de metri de-a lungul râului, spre un banc lat. Aici am făcut o gaură în stratul gros de gheață și luăm apă, în fiecare dimineață. Bram a ajuns deja. A mai făcut un foc. Arde cu flăcări mari, iar ochii mă înțeapă, din cauza cenușii și a fumului, încă de la o distanță de doi metri. Lemnele sunt aranjate în formă de cort indian, iar spre vârf flăcările albastre și albe se înalță către cer. Fumul e ca o gumă, încețoșează stelele de deasupra noastră.

— Gata? întreabă Raven.

— Aproape, zice Bram. Cinci minute.

Se uită spre o găleată din lemn deformată, care e pusă între bucăți de lemne, la marginea focului. A cufundat-o în apă, să nu ardă. Apropierea de foc face ca, în cele din urmă, apa să fiarbă. Văd că scoate ceva mic dintr-o geantă aflată la picioarele lui. Arată ca o șurubelniță, cu mâner subțire și rotunjit și cu vârf

ascuțit. O bagă în găleată cu mânerul în jos, apoi se ridică, privind cum capătul mânerului din plastic se mișcă încet în apa fierbinte. Mi se face rău. Mă uit la Raven, dar ea privește focul impasibilă.

— Ia.

Bram face câțiva pași în față și îmi întinde o sticlă de whisky.

— O să vrei să bei din asta.

Urăsc gustul de whisky, dar desfac capacul sticlei, închid ochii și iau o înghițitură mare. Alcoolul îmi arde gâtul și trebuie să lupt cu senzația de vomă. Dar, cinci secunde mai târziu, o căldură îmi radiază din stomac, îmi amorțește gâtul și gura, îmi acoperă limba și mă face să iau mai ușor a doua înghițitură, apoi pe a treia. Până să zică Bram *suntem gata*, am ras un sfert de sticlă, iar deasupra mea, prin fum, stelele se mișcă încet, sclipind ca niște vârfuri metalice ascuțite. Capul meu pare detașat de corp. Mă așez greoi.

— Ușor, zice Bram.

Dinții lui albi lucesc în noapte.

— Cum te simți, Lena?

— Bine.

Cuvântul iese mai greu ca de obicei.

— E pregătită. Raven, apucă pătura, da?

Raven vine în spatele meu, iar Bram îmi spune să mă întind, lucru pe care îl fac bucuroasă pentru că alungă senzația de amețeală.

— Ține-o de brațul stâng, zice Raven și îngenunchează lângă mine.

Cerceii ei – câte o pană și o amuletă din argint, în fiecare ureche – se leagănă ca un pendul.

— Eu o țin de mâna dreaptă.

Mâinile lor mă țin strâns. Atunci încep să mă sperii.

— Hei, mă lupt eu să scap. Mă doare.

— E important să stai nemișcată, zice Raven. Face o pauză, apoi continuă: O să doară un pic, Lena. Dar se va termina repede, da? Ai încredere în noi.

Frica îmi stârnește un nou val de căldură în piept. Bram ține instrumentul metalic proaspăt sterilizat, iar lama lui pare să atragă toată lumina de la focul din spatele meu și să îl facă să lucească fierbinte, și alb, și îngrozitor. Sunt prea speriată să

încerc să mă zbat și știu că nu ar folosi la nimic. Raven și Bram sunt prea puternici.

— Mușcă din asta, zice Bram și, brusc, mă trezesc cu o curea din piele în gură.

Miroase a tutun de-al Bunicului.

— Stai… încerc să zic, dar nu reușesc să rostesc mai mult, din cauza curelei.

Apoi, Bram își pune o mână pe fruntea mea și îmi ridică bărbia spre cer, cu putere, se apleacă peste mine, cu lama într-o mână. Îi simt vârful apăsat pe spațiul din spatele urechii mele stângi și vreau să strig, dar nu pot, și vreau să fug, dar nici asta nu pot să fac.

— Bine ai venit în Rezistență, Lena, îmi șoptește el. O să încerc să termin repede.

Prima tăietură e adâncă. Mă cuprinde fierbințeala. Apoi îmi regăsesc vocea și țip.

ACUM

— Lena.

Numele meu mă trezește. Mă ridic, cu inima gata să-mi sară din piept. Julian și-a mutat patul spre ușă, l-a lipit de perete, cât mai departe de mine. Transpirația îmi picură de pe buza de sus. Nu am făcut duș de câteva zile, iar camera miroase a rânced, a animal.

— Măcar ăsta e numele tău real? întreabă Julian după o pauză.

Vocea lui e încă rece, deși și-a mai pierdut din duritate.

— E numele meu.

Închid ochii și îi strâng, până când în spatele pleoapelor apar luminițe colorate. Am avut un coșmar. Eram în Sălbăticie. Raven și Alex erau acolo și mai era un animal, ceva enorm, pe care îl omorâsem.

— Îl strigai pe Alex, zice Julian și simt o înțepătură în stomac.

Tăcere, apoi:

— El a fost, nu-i așa? El te-a îmbolnăvit.

— Ce mai contează?

Mă întind din nou.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, zic scurt, pentru că asta vrea el să audă.

Îmi imaginez un turn înalt, rotunjit, care se întinde până la cer. Pe o parte a lui sunt sculptate scări, care merg sus, sus. Fac primul pas spre indiferență și retragere.

— Cum? Din cauza *deliria?*

Știu că, dacă voi spune da, îi va conveni. *Vezi*, o să zică, *noi avem dreptate*. *Am avut dreptate în tot acest timp. Lasă-i să moară, să vadă că avem dreptate*.

— Tu. Oamenii tăi.

Julian trage aer în piept. Când vorbește din nou, vocea lui e mai blândă.

— Spuneai că tu nu ai coșmaruri.

Urc, pe dinăuntru. Din turn, oamenii de jos nu sunt mai mult decât furnici, bobițe, semne de punctuație: ușor de șters.

— Sunt Invalidă. Noi mințim.

•

Dimineață, planul meu e mai conturat, mai clar. Julian stă într-un colț și mă privește la fel cum o făcea la început, încă poartă bandajul în jurul frunții, dar acum pare alert, iar umflătura de pe față i s-a mai tras. Desfac umbrela și desprind plasticul de pe brațele metalice. Apoi întind plasticul și îl tai în patru fâșii. Leg fâșiile una de alta și fac un cordon, apoi îi testez rezistența. Merge. Nu va ține o veșnicie, dar am nevoie de el doar câteva minute.

— Ce faci? întreabă Julian și văd că se străduiește să nu pară foarte curios.

Nu îi răspund. Nu îmi mai pasă ce face, sau dacă vine sau nu cu mine, atât timp cât nu mă încurcă. Nu îmi ia mult să scot țâțânile de la vizetă, doar cu vârful cuțitului: sunt ruginite și slăbite. Odată date jos, reușesc să împing ușița, care cade zăngănind. Asta va aduce pe careva în curând. Inima mea o ia la goană. E timpul să înceapă spectacolul, cum spunea Tack înainte de o vânătoare. Scot *Cartea tăcerii* și rup o pagină.

— Nu o să încapi pe acolo. E prea mică.

— Doar taci. Poți să faci asta pentru mine? Doar nu vorbi.

Deschid rimelul găsit în rucsac, trimițându-i în gând un mesaj lui Raven – acum, că ea e pe partea cealaltă, în zombieland, se poate sătura de gablonțuri, de magazinele luminate și pline de chestii de cumpărat. Simt cum Julian mă privește. Mâzgălesc ceva pe partea albă a paginii.

Fata e agresivă. Mă tem că m-ar putea omorî. Sunt gata să vorbesc, dacă mă lăsați să ies ACUM.

Strecor biletul prin fantă, pe hol. Apoi, împachetez rucsacul, cu *Cartea tăcerii,* sticla de apă goală și bucățile rămase de la umbrelă. Iau cuțitul într-o mână și aștept, încercând să-mi liniștesc respirația, iar din când în când trec cuțitul în cealaltă mână și îmi șterg de pantaloni transpirația de pe palme. Hunter și Bram m-au luat într-o zi cu ei la vânătoare de cerbi, doar să privesc, și aceasta a fost partea pe care nu am putut să o suport: nemișcarea, așteptarea.

Din fericire, nu aștept mult. Cineva trebuie să fi auzit ușița căzând. În scurt timp, aud o altă ușă, o altă informație; informația e bună; asta înseamnă că undeva mai e o ușă, o altă

încăpere subterană; se aud pași care se îndreaptă spre mine. Sper să fie fata, cea cu inelul de logodnă prins de nas. Mai presus de toate, sper să nu fie albinosul. Dar pașii sunt grei, iar când se opresc în fața ușii, un bărbat mormăie:

— Ce dracu'?

Corpul mi se încordează ca un cablu electric. Am o singură încercare și trebuie să reușesc din prima. Acum, că am scos ușița, pot să văd bine bocancii stropiți cu noroi și pantalonii verzi, la fel cu cei purtați de tehnicienii de laborator și măturătorii de stradă. Bărbatul mormăie și împinge ușița cu piciorul, de parcă ar înghionti un șoarece, să vadă dacă e viu. Apoi, îngenunchează și apucă biletul. Strâng mai tare cuțitul. Acum, inima mea parcă abia mai bate. Nu respir, iar distanța dintre bătăile inimii îmi pare o eternitate. *Deschide ușa. Nu chema ajutoare. Deschide ușa acum. Haide, haide, haide*.

În cele din urmă, se aud un oftat și zornăitul cheilor; un clic, care presupun că e piedica armei. Totul e încordat și lent, de parcă am fi într-un microscop. Va deschide ușa. Se aude cheia, iar Julian sare alarmat în picioare, lăsând să-i scape un țipăt scurt. Pentru o clipă, gardianul ezită. Apoi, ușa e împinsă spre interior, spre mine, spre locul unde stau, lipită de perete, invizibilă. Într-o clipă, totul se dezlănțuie: secundele se izbesc unele de altele, atât de repede, încât abia dacă mă pot ține după ele. Totul se petrece într-o clipă: ușa se deschide, la doar câțiva centimetri de fața mea, iar el intră în celulă și zice:

— În regulă, sunt doar urechi.

În acest timp, împing ușa cu ambele mâini, îl izbesc cu ea, aud un pocnet și exclamația lui scurtă, o înjurătură și un geamăt.

— Rahat, rahat, exclamă Julian.

Sar din spatele ușii – sunt doar instinct, nu mai gândesc – și aterizez pe spatele gardianului. Se clatină pe picioare, ținându-se de cap, locul unde probabil că l-a lovit ușa, iar avântul meu îl doboară. Îi pun un genunchi în spate și îi apăs cuțitul pe gât.

— Nu mișca.

Tremur. Sper că nu simte.

— Nu țipa. Nici măcar să nu te gândești să strigi. Doar rămâi pe loc, nemișcat, și nu vei păți nimic.

Julian mă privește, cu ochii mari, în tăcere. Gunoierul e ascultător. Nu face nicio mișcare. Rămân cu genunchiul pe

spatele lui și cu vârful cuțitului pe gâtul lui, iau cu dinții un capăt al corzii din plastic și îi răsucesc la spate mâna stângă, apoi dreapta și i le țin cu genunchiul. Brusc, Julian se desprinde de perete și se apropie de mine.

— Ce faci?

Vocea mea e un mârâit, printre dinții strânși, cu care țin plasticul. Nu pot să mă ocup de Julian și de Gunoier în același timp. Dacă intervine, totul s-a terminat.

— Dă-mi coarda, îmi zice calm.

Pentru o clipă, nu mă mișc.

— Te ajut.

Îi întind coarda fără o vorbă, iar el îngenunchează în spatele meu. Continui să țin Gunoierul la pământ, în timp ce Julian îl leagă de mâini și de picioare. Apăs piciorul mai tare pe spatele lui, să îl țin nemișcat. Îmi închipui spațiul dintre coaste, pielea moale și straturile de grăsime și de carne, iar sub ele inima pulsând și pompând viață. Ar fi nevoie doar de o lovitură rapidă…

— Dă-mi cuțitul, zice Julian.

Strâng mai tare mânerul.

— Pentru ce?

— Doar dă-mi-l.

Ezit, apoi i-l dau. Taie surplusul de coardă – e neîndemânatic și îi ia un minut –, apoi îmi dă înapoi atât cuțitul, cât și fâșia de plastic.

— Ar trebui să-i pui căluș, zice el foarte firesc. Să nu poată striga după ajutor.

E uimitor de calm. Ridic capul Gunoierului și îi vâr plasticul în gură. Dă din picioare și se zbate ca un pește pe uscat, dar reușesc să înnod fâșia la ceafa lui. Legăturile sunt slabe, își va elibera mâinile în zece, cincisprezece minute, dar ar trebui să fie suficient pentru noi. Mă ridic repede în picioare și îmi pun rucsacul pe umăr. Ușa celulei e încă deschisă. Doar asta – ușa deschisă – și e suficient să simt o bucurie atât de mare, că aș putea să strig. Mi-i închipui pe Raven și pe Tack privindu-mă aprobator. Nu vă voi dezamăgi.

Privesc în spate. Julian s-a ridicat în picioare.

— Vii sau ce faci?

Aprobă din cap. Încă arată ca naiba, ochii abia i se văd, iar gura îi e o linie subțire.

— Atunci, să mergem.

Pun cuțitul în teacă și îl bag la cureaua de la pantaloni. Nu trebuie să îmi fac griji că Julian m-ar putea încetini. Ba chiar mi-ar putea fi de ajutor. Cel puțin el e o altă țintă; dacă voi fi urmărită sau atacată, el îi va distrage.

Închidem ușa celulei cu grijă, să nu se mai audă strigătele înăbușite ale Gunoierului, hârșâielile lui cu picioarele în podea. Holul e lung, îngust și bine luminat: patru uși, toate închise și toate metalice, sunt pe partea stângă, iar în capăt mai e una. Asta mă derutează un pic. Am presupus că celula noastră era doar o anexă a vechilor tuneluri de metrou și că vom da de beznă și iar beznă. Dar, evident, suntem într-un spațiu mult mai elaborat, un complex subteran. Vocile pe care le-am auzit mai devreme vin din spatele uneia dintre ușile închise. Cred că recunosc mârâitul albinosului. Prind doar câteva cuvinte din discuție:

— … să așteptăm… o idee proastă, încă de la început.

Urmează un răspuns sacadat: o altă voce de bărbat. Cel puțin acum știu unde e albinosul, dar nu știu unde e fata cu piercinguri. Asta înseamnă cel puțin patru Gunoieri implicați în răpirea noastră. Evident, se organizează: nu e bine deloc, deloc. În timp ce înaintăm, vocile se aud mai bine și mai clar. Se ceartă.

— Rămâi la planul inițial…

— Nu datorez… nimănui…

Inima mi-a urcat în gât, astfel că abia mai pot respira. Tocmai când vreau să trec repede pe lângă ușă, aud o pocnitură puternică din interior. Îngheț și mă gândesc imediat la o armă. Clanța ușii se mișcă. Pulsul meu o ia razna și îmi zic: *Gata, s-a terminat*. Apoi, o voce pe care nu o recunosc zice tare:

— Haide, nu te supăra. Hai să discutăm.

— M-am săturat de discuții.

Cel din urmă a fost albinosul. Așadar, orice s-o fi întâmplat înăuntru, nu a fost o armă. Julian înghețase lângă mine. Instinctiv, amândoi ne-am lipit de perete, nu că ne-ar fi ajutat, dacă bărbații ar fi ieșit brusc pe hol. Brațele noastre abia se ating, dar simt perișorii blonzi de pe antebrațele lui. Se pare că transmit mici impulsuri electrice. Mă trag de lângă el. Clanța ușii se mai mișcă o dată, apoi albinosul zice:

— Bine, ascult.

Pașii lui se retrag înapoi în cameră, iar spasmul din pieptul meu cedează. Îi fac semn lui Julian. *Haide.* Aprobă din cap. Are pumnii strânși. Încheieturile lui sunt mici jumătăți de lună albe. Toate celelalte uși de pe hol sunt închise și nu auzim alte voci, nici nu vedem vreo urmă de alți Gunoieri. Mă întreb ce o fi în camere: poate că sunt prizonieri în toate, întinși pe paturi duble, așteptând să fie răscumpărați sau uciși. Gândul îmi face greață, dar nu mă pot gândi prea mult la asta. Încă o regulă din Sălbăticie: mai întâi, trebuie să ai grijă de tine. Reversul libertății e acesta: când ești complet liber, ești complet pe cont propriu.

Ajungem la ușa din capătul holului. Apuc de clanță și trag. Nimic. Atunci văd mica tastatură aflată chiar deasupra clanței, ca acelea pe care le avea Hana la poarta din față. Ușa are nevoie de un cod. Julian trebuie să fi observat asta odată cu mine, pentru că mormăie:

— Rahat. Rahat.

— Bun, hai să ne gândim, șoptesc eu, încercând să par calmă.

Dar mintea mea a înghețat: aceeași idee, ca un viscol, îmi îngheață sângele. Am dat-o în bară. Voi rămâne prinsă aici, iar când voi fi găsită, voi avea de dat socoteală pentru un gardian rănit și legat. Și nu vor mai fi la fel de neglijenți. Nu voi mai avea parte de nicio vizetă în ușă.

— Ce facem?

— Noi?

Îi arunc o privire peste umăr. Creștetul îi e încercuit de sânge uscat și îmi mut privirea, să nu înceapă să îmi fie milă de el.

— Acum suntem împreună în asta?

— Trebuie să fim. Va trebui să ne ajutăm unu pe altul, dacă vrem să scăpăm.

Îmi pune mâinile pe umeri și mă dă la o parte blând, dar hotărât. Atingerea mă surprinde. Probabil că vorbește serios când spune că, deocamdată, trebuie să lăsăm deoparte conflictul nostru. Și, dacă el poate, atunci pot și eu.

— Nu vei reuși. Avem nevoie de un cod.

Julian își trece degetele peste tastatură. Apoi, face un pas înapoi și se uită spre ușă, își trece mâinile peste toc, testându-i soliditatea.

— Avem o tastatură din asta la poarta de acasă.

Încă e cu degetele pe toc, în căutarea unor crăpături.

— Niciodată nu reușesc să îmi amintesc codul. Tata l-a schimbat de prea multe ori, prea mulți muncitori au venit și au plecat. Așa că a trebuit să dezvoltăm un sistem de indicii. Un cod în cod, mici semne încorporate în poartă și în jurul ei, astfel încât, de câte ori se schimba codul, să îl știu.

Brusc, îmi pică fisa: rostul poveștii lui și calea de ieșire.

— Ceasul, zic și arăt spre ceasul atârnat deasupra ușii.

E oprit: acul mic e undeva deasupra lui nouă, iar cel mare e oprit pe trei.

— 9 și 3.

Dar tot nu sunt sigură.

— Dar sunt numai două cifre. Cele mai multe au patru, nu?

Julian tastează 9393, apoi încearcă ușa. Nimic. Nici 3939

nu funcționează. Nici 3399 sau 9933 și timpul se scurge.

— Rahat.

Julian lovește frustrat cu pumnul în tastatură.

— Bun, bun.

Trag aer în piept. Niciodată nu am fost bună la coduri și puzzle-uri; matematica a fost mereu una dintre materiile mele slabe.

— Să ne gândim.

În clipa aceea se aud din nou vocile. O ușă se deschide câțiva centimetri. Albinosul:

— Tot nu sunt convins. Dacă nu plătesc, nu…

Gâtul mi se strânge de o groază bruscă. Albinosul vine pe hol. Ne va vedea în orice clipă.

— Rahat, zice Julian din nou, printre dinți.

Se bâțâie înainte și înapoi, de parcă i-ar fi frig, dar știu că trebuie să fie la fel de speriat ca mine. Apoi, brusc, se oprește.

— 9-15, zice, în timp ce ușa se mai deschide un pic, iar vocile se revarsă pe hol.

— Ce?

Apuc strâns mânerul cuțitului și dau din cap înainte și înapoi, între Julian și ușă: *deschide, deschide*.

— Nu 9-3. 9-15. 0-9-1-5.

Deja s-a aplecat din nou asupra tastelor și apasă hotărât cifrele. Se aud un bâzâit încet și un clic. Julian se lasă pe ușă și se deschide, în timp ce vocile se aud tot mai clar și mai tăios, iar noi ne strecurăm în următoarea încăpere, tocmai când ușa din spatele nostru se închide, iar Gunoierii fac primii pași pe hol.

Suntem în altă încăpere, una mare, cu tavan înalt și bine luminată. Pereții sunt căptușiți cu rafturi, iar rafturile sunt atât de pline cu tot felul de lucruri, încât în unele locuri lemnul a început să se încovoaie și să se lase sub greutate: pachete cu mâncare și vase mari cu apă, pături; dar și cuțite, argintărie și grămezi de bijuterii; pantofi din piele și jachete; pistoale și bastoane de poliție din lemn, plus spray-uri cu piper. Mai sunt și obiecte fără rost: bucăți de aparate radio aruncate pe jos, un dulap din lemn, scaune învelite în piele și un cufăr plin cu jucării din plastic stricate. În celălalt capăt al încăperii e o altă ușă din ciment, una vopsită în roșu.

— Haide.

Julian mă apucă brutal de cot și mă trage spre el.

— Nu.

Mă trag de lângă el. Nu știm unde suntem; habar n-avem cât va dura până vom scăpa.

— Aici este mâncare. Arme. Trebuie să ne facem provizii.

Julian deschide gura să răspundă, când de pe hol se aud strigăte și pași. Cumva, gardianul a dat, probabil, alarma.

— Trebuie să ne ascundem.

Julian mă trage spre dulapul cu haine. Înăuntru miroase a rahat de șoarece și a mucegai. Trag ușile după mine. Spațiul din interior e atât de mic, încât, practic, eu și Julian trebuie să stăm unul peste altul. Îmi pun rucsacul în poală. Spatele meu e lipit de pieptul lui și îi simt respirația. În ciuda situației, mă bucur că e cu mine. Nu știu dacă aș fi ajuns până aici singură. Tastatura de la ușă bâzâie; ușa camerei cu provizii se deschide și e trântită de perete. Tresar fără să vreau, iar mâinile lui Julian îmi găsesc umerii. Mă strânge o dată, un mic semn de încurajare.

— La dracu’!

E albinosul; vocea aspră, furia din vorbele lui, ca un cablu sub tensiune.

— Cum dracu’ s-a întâmplat? Cum au…

— Nu puteau să ajungă prea departe. Nu au codul.

— Ei bine, atunci, unde naiba sunt? Doi afurisiți de copii, la dracu’!

— Poate că se ascund în vreo cameră, zice celălalt bărbat.

O altă voce, de femeie – probabil, Piercing –, ciripește:

— Briggs verifică acum. Fata a sărit pe Matt, l-a legat. Are un cuțit.

— La naiba!

— Sunt în tuneluri deja, zice fata. Probabil. Matt trebuie să le fi spus codul.

— A zis el?

— Ei bine, nu ne-ar spune, nu?

— Bun.

Din nou, albinosul. Evident, el e șeful.

— Ring, tu verifici camerele, cu Briggs. Noi vom căuta în tuneluri. Nick, vezi spre est; eu și Don mergem spre vest.

Spune-le lui Kurt și lui Forest să o ia spre nord și voi găsi pe cineva să acopere sudul.

Rețin numele și numărul lor: deci, avem de-a face cu cel puțin șapte. Mai mult decât mă așteptasem. Albinosul:

— Îi vreau pe rahații ăia doi înapoi într-o oră. Nu o să pierd o zi de plată din cauza asta, da? Nu din cauza unei tâmpenii făcute pe ultima sută de metri.

Zi de plată. O idee își face loc în mintea mea; dar când încerc să mă concentrez pe ea dispare în ceață. Dacă nu e vorba despre răscumpărare, ce fel de plată așteaptă? Poate se gândesc că Julian va ceda, le va oferi informațiile de securitate de care au nevoie să intre în casa lui. Dar este un plan elaborat și periculos, pentru o spargere oarecare, și nici nu e procedura standard de operare a Gunoierilor. Ei nu planifică. Ei dau foc, terorizează și iau. Și tot nu văd care e rolul meu în poveste.

Se aude un foșnet, sunetul unei arme încărcate. Atunci, frica se întoarce: de partea cealaltă a unei uși de placaj sunt trei Gunoieri cu un arsenal de armată. Pentru o clipă, am senzația că voi leșina. E atât de cald și de strâmt. Tricoul meu e ud de transpirație. Nu vom ieși de aici vii. Nu avem cum. E imposibil. Închid ochii și mă gândesc la Alex, la cum mă lipeam de el pe motocicletă și aveam aceeași certitudine.

— Ne întâlnim aici peste o oră, zice Albinosul. Acum, găsiți-i pe cei doi mici rahați și prindeți-i.

Pașii se mută spre colțul opus. Așadar, ușa roșie trebuie că duce spre tuneluri. Ușa se deschide și se închide. Apoi, se face liniște. Eu și Julian rămânem neclintiți. La un moment dat, încep să mă mișc, iar el mă trage înapoi.

— Așteaptă. Să fim siguri.

Acum, că nu se mai aud voci și alte distrageri, sunt neliniștitor de conștientă de căldura pielii lui și de respirația lui în ceafă. În cele din urmă, nu mai suport.

— E în regulă, îi zic. Să mergem.

Ieșim din dulap, cu mișcări precaute, în caz că mai e vreun Gunoier prin preajmă.

— Acum? întreabă Julian încet. Ne caută prin tuneluri.

— Trebuie să riscăm. E singura cale de ieșire.

Julian își mută privirea, cedând.

— Hai să luăm ce putem.

Se duce spre unul dintre rafturi și începe să cotrobăie printr-o grămadă de haine. Îmi întinde un tricou.

— Ia-l, pare să ți se potrivească.

Găsesc și o pereche de blugi curați, o bustieră și șosete albe și mă schimb repede în spatele dulapului. Chiar dacă sunt tot murdară și transpirată, e o senzație uimitoare să ai haine curate. Julian găsește un tricou și o pereche de blugi. Îi sunt un pic mari, așa că și-i prinde cu un cablu, pe care îl folosește pe post de curea. Umplem rucsacul meu cu batoane de cereale și cu apă, două lanterne, câteva pungi cu alune și pastramă. Dau peste un raft plin cu materiale sanitare și îmi umplu geanta cu alifii, bandaje și șervețele dezinfectante. Julian se uită la mine fără o vorbă. Când privirile ni se întâlnesc, îmi dau seama la ce se gândește.

Sub materialele sanitare e un raft gol, cu o singură cutie din lemn. Curioasă, mă ghemuiesc și deschid capacul. Respirația mi se oprește în gât. Carduri de identitate. Cutia e plină cu sute și sute de carduri de identitate. E și un teanc de embleme ale AFD, sclipind sub lumină.

— Julian, uită-te aici.

Stă lângă mine și se uită fără o vorbă, în timp ce eu răsfir toate cardurile laminate, un amestec de fețe, de povești, de identități.

— Haide, zice el după un minut. Trebuie să ne grăbim.

Iau repede o duzină de cârduri, încercând să aleg fete care arată de vârsta mea, le prind laolaltă cu un elastic și le bag în buzunar. Iau și o emblemă AFD. Ar putea fi utilă mai târziu. În final, e rândul armelor. Sunt lăzi pline: vechi carabine îngrămădite, ca un amestec de ghimpi mari, pe care s-a adunat praful; pistoale; cutii mari cu muniție. Îi dau lui Julian un pistol,

după ce verific dacă e încărcat. Iau o cutie cu gloanțe și o pun în rucsac.

— Niciodată nu am tras, zice el, manevrându-l cu băgare de seamă, de parcă s-ar teme să nu tragă singur. Tu?

— De câteva ori.

Își suge buza de jos.

— Ia-l tu, îmi zice.

Vâr pistolul în rucsac, deși nu îmi place gândul că o să mă tragă în jos. Cuțitele, pe de altă parte, sunt utile și nu doar pentru a răni pe cineva. Găsesc un briceag și îl ascund sub bretelele bustierei. Julian ia altul, pe care îl bagă în buzunar.

— Gata? mă întreabă, după ce îmi pun în spate rucsacul.

În clipa aceea îmi dau seama: îngrijorarea ce licărea la marginea gândurilor mele se face tot mai mare și mă copleșește. Nu e bine, nu e bine deloc. Totul e prea organizat. Sunt prea multe încăperi, prea multe arme, prea multă ordine.

— Trebuie să fi avut ajutor, zic, în clipa în care ideea prinde viață. Gunoierii nu ar fi reușit să facă asta singuri.

— Cine? întreabă Julian neliniștit, privind agitat spre ușă.

Știu că trebuie să plecăm, dar nu pot să mă urnesc; o senzație de neliniște urcă prin mine. O altă idee capătă contur, o impresie vagă, ceva ce am mai văzut sau îmi amintesc.

— Gunoierii. Sunt nevindecați.

— Invalizi. Ca tine.

— Nu. Nu ca mine și nu Invalizi. Sunt altfel.

Închid ochii strâns și amintirea prinde formă: când apăsam vârful cuțitului în carnea de sub falca Gunoierului, chiar deasupra semnelor albastre care mi se păreau cumva familiare…

— Oh, Doamne…

Deschid ochii. Parcă cineva mă izbește în piept.

— Lena, trebuie să mergem.

Julian se întinde să mă prindă de braț, dar mă îndepărtez.

— AFD.

Abia reușesc să rostesc vorbele.

— Tipul, gardianul, cel pe care l-am legat, avea tatuat un vultur și o seringă. E semnul AFD.

Julian se încordează. Parcă prin corpul lui ar trece curent electric.

— Trebuie să fie o coincidență.

Scutur din cap. Cuvinte, idei, toate mi se învârt în cap, ca un râu: totul curge într-o singură direcție. Totul are logică: discuția despre ziua de plată; tot acest echipament; tatuajul; cutia cu embleme. Complexul, măsurile de securitate – toate acestea costă.

— Probabil că lucrează împreună. Nu știu de ce, în ce scop sau…

— Nu.

Vocea lui Julian e joasă și rece.

— Te înșeli.

— Julian…

Mă întrerupe.

— Te înșeli, înțelegi? E imposibil.

Mă forțez să îi susțin privirea, deși se întâmplă ceva ciudat în spatele ochilor lui, o tulburare care mă face să amețesc, de parcă aș sta pe marginea unei stânci, gata să cad. Așa stăm – înțepeniți, ca într-un tablou – când ușa se deschide și doi Gunoieri dau năvală înăuntru.

•

Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă și am timp să înregistrez esențialul: un tip (vârstă mijlocie), o tipă (păr negru-albăstrui, mai înaltă decât mine), nu i-am mai văzut pe niciunul. Poate de frică, dar observ și cele mai ciudate detalii: felul în care e lăsată pleoapa stângă a tipului, de parcă gravitația ar trage de ea, și felul în care stă tipa, cu gura deschisă, astfel că îi văd limba de un roșu aprins. Probabil că suge ceva, mă gândesc. O bomboană sau o acadea; mintea mea zboară la Grace.

Apoi, camera iese din neclintire, iar tipa scoate arma și nu mai e timp de gândit. Sar spre ea, îi lovesc arma, înainte să apuce să o îndrepte spre mine. În spatele meu, Julian strigă ceva. Se aude o împușcătură. Nu pot să mă uit să văd cine a tras. Tipa se lasă spre mine și mă lovește cu pumnul în falcă. Nu am mai fost lovită niciodată și mai degrabă șocul decât durerea mă năucește. În fracțiunea aceea de secundă, reușește să-și scoată cuțitul, iar următorul lucru pe care îl văd e lama venind spre mine. Mă aplec și mă arunc tare cu umerii în stomacul ei. Geme. Elanul ne doboară pe amândouă și ne rostogolim în spate, lovindu-ne de o cutie cu pantofi vechi. Cartonul cedează sub greutatea noastră. Ne luptăm atât de aproape una de alta, încât îi simt părul, îi ating pielea cu gura. Mai întâi, sunt

deasupra, o presez, apoi ea trece peste mine și mă pune cu spatele jos, iar capul meu se lovește de beton, genunchii ei mă apasă pe coaste, coapsele mă strâng atât de puternic, încât aerul îmi e scos din plămâni. Scoate un alt cuțit din curea. Bâjbâi pe podea după o armă – orice armă –, dar mă ține atât de tare, atât de strâns, iar degetele mele nu dau decât de aer și beton.

Julian și tipul sunt prinși într-o învălmășeală, amândoi luptându-se să învingă, cu capetele în jos, mormăind. Se răsucesc brusc și lovesc un raft scund de bibliotecă plin cu oale și tigăi. Se clatină, se clatină, apoi cade: oalele se împrăștie peste tot, o cacofonie de zăngăneli metalice. Tipa se uită în spate și exact întoarcerea aceea scurtă îmi dă posibilitatea să mă mișc. Îmi înalț pumnul și o izbesc în față. Nu poate fi prea dureros, dar o aruncă de pe mine, iar eu mă ridic și mă arunc peste ea și îi smulg cuțitul din mână. Ura și teama curg prin mine și, fără să mă gândesc, ridic lama și o înfig cu putere în pieptul ei. Se zbate o dată, dă drumul unui strigăt, apoi rămâne nemișcată. Mintea mea e o buclă, un refren fără sfârșit: *vina-ta-vina-ta-vina-ta*. Se aude un amestec de suspine de undeva și îmi ia ceva timp să îmi dau seama că eu plâng.

Apoi, totul se întunecă pentru o clipă – durerea vine la o fracțiune de secundă după întuneric –, când celălalt Gunoier, tipul, mă lovește cu un baston într-o parte a capului. Se aude un trosnet puternic; mă rostogolesc și totul devine un amestec de imagini incoerente: Julian zăcând cu fața în jos, în apropiere de raftul prăbușit; un pendul în colț, pe care nu îl observasem înainte; crăpături în podeaua din ciment, care se extind ca o pânză, gata să mă cuprindă. Câteva secunde de nimic. Apoi, o secvență: sunt pe spate, tavanul se învârte deasupra mea. Mor. Cam ciudat, mă gândesc la Julian. S-a luptat destul de bine.

Tipul e deasupra mea, respiră fierbinte și greu în fața mea. Respirația lui miroase a ceva stricat ținut într-un spațiu închis. O tăietură lungă și neregulată i se întinde sub ochi – bună treabă, Julian – și picături de sânge cad pe fața mea. Simt lama unui cuțit sub bărbie și tot corpul meu îngheață. Stau complet nemișcată. Se uită la mine cu atâta ură, încât, brusc, simt un mare calm. *O să mor. O să mă ucidă.* Certitudinea mă relaxează. Mă cufund în zăpadă. Închid ochii și încerc să mi-l închipui pe Alex așa cum obișnuiam să îl visez, stând la capătul tunelului.

Aștept să apară, să întindă mâinile spre mine. Leșin și îmi revin, în mod repetat. Plutesc; apoi, sunt din nou pe podea. În gât, simt un gust de noroi.

— Nu mi-ai dat de ales, gâfâie Gunoierul și deschid ochii.

E o notă de ceva acolo – regret, poate, sau scuză –, pe care nu o anticipasem. Și, odată cu asta, speranța revine, la fel și groaza: *te rog-te rog-te rog-lasă-mă-să-trăiesc.* Dar tocmai atunci trage aer în piept și se încordează, iar vârful cuțitului trece prin pielea mea și e prea târziu… Apoi, se smucește. Cuțitul îi cade din mână. Ochii i se ridică spre tavan, îngroziți, privirea goală a unei păpuși. Cade încet în față, peste mine, și mă lasă fără respirație. Julian e deasupra lui, gâfâind și tremurând. Din spatele Gunoierului iese mânerul unui cuțit.

Un mort zace peste mine. Un sentiment isteric crește în mine, apoi dispare și încep să bolborosesc:

— Ia-l de pe mine! Ia-l de pe mine!

Julian scutură din cap, confuz.

— Nu… nu am vrut!

— Pentru Dumnezeu, Julian. Ia-l de pe mine! Trebuie să plecăm.

Tresare, clipește și se concentrează pe mine. Greutatea Gunoierului e copleșitoare.

— Te rog, Julian.

În sfârșit, Julian se mișcă. Se apleacă și ridică trupul de pe mine, iar eu sar în picioare. Inima mea galopează, iar pielea mă mănâncă; simt o nevoie disperată să mă spăl, să dau jos de pe mine moartea aceea. Cei doi Gunoieri morți zac atât de aproape unul de altul, că aproape se ating. Sângele se întinde pe podea între ei, în formă de fluture. Mi se face rău.

— Nu am vrut, Lena. Eu doar… l-am văzut peste tine și am apucat un cuțit și…

Julian scutură din cap.

— A fost un accident.

— Julian, întind mâinile și i le pun pe umeri, uite, mi-ai salvat viața.

Închide ochii pentru o clipă, apoi îi redeschide.

— Mi-ai salvat viața, repet. Mulțumesc.

Pare pe cale să spună ceva. În schimb, aprobă din cap și ridică rucsacul. Mă arunc spre el, din impuls, și îl apuc de mână.

Nu se îndepărtează și mă bucur. Am nevoie să mă sprijin de el. Am nevoie de el, să mă ajute să stau pe picioare.

— E timpul să fugim, zic și ne împleticim împreună afară din încăpere și, în sfârșit, în umezeala rece a vechilor tuneluri, în ecouri, în umbre, în beznă.

ATUNCI

Temperatura scade brusc, pe drum spre a doua tabără. Chiar și atunci când dorm în cort mi-e frig. Când e rândul meu să dorm afară, mă trezesc adesea cu gheață în păr. Sarah e stoică, tăcută și palidă. Blue se îmbolnăvește. În prima zi, se trezește letargică. Abia ține pasul, iar la finalul zilei adoarme încă înainte să facem focul, ghemuită pe pământ, ca un animal mic. Raven o duce în cort. În noaptea aceea, mă trezește un strigăt înăbușit. Mă ridic, speriată. Cerul nopții e senin, stelele lucesc și sclipesc. Aerul miroase a zăpadă. Se aud foșnete din cortul lui Raven și niște smiorcăieli; sunetul unor șoapte de încurajare. Blue visează urât.

În dimineața următoare, Blue face febră. Dar nu are de ales: trebuie să continue drumul. Vine zăpada și încă suntem la patruzeci și cinci de kilometri de a doua tabără și la mult mai mulți kilometri de adăpostul de iarnă. Plânge mergând și se împleticește tot mai mult. O cărăm cu rândul, eu, Raven, Lu și Bunicul. Arde. Brațele ei în jurul gâtului meu sunt ca niște cabluri electrice pulsând de căldură.

În ziua următoare, ajungem la a doua tabără: o zonă argiloasă, de sub un zid de cărămidă vechi, pe jumătate dărâmat, care formează un fel de barieră și ne apără într-o oarecare măsură de vânt. Ne apucăm să dezgropăm mâncarea, să instalăm capcanele și să studiem locul, care odată trebuie să fi fost un oraș de mărime potrivită, după conserve și proviziile utile pe care le găsim. Vom rămâne aici două zile, posibil trei, în funcție de ce găsim. În afară de țipetele bufnițelor și de foșnetele creaturilor de coșmar, auzim huruit îndepărtat de camioane. Suntem la mai puțin de cincisprezece kilometri de una dintre autostrăzile dintre orașe. E ciudat să te gândești cât de aproape am fost de locuri autorizate, de orașe cu mâncare, haine, materiale sanitare; și, totuși, am putea fi, la fel de bine, în alt univers. Lumea e împărțită în două, despărțită, la fel ca lateralele unui cort: Valizii și Invalizii locuiesc în planuri diferite, în dimensiuni diferite.

Coșmarurile lui Blue se înrăutățesc. Țipetele ei sunt pătrunzătoare; bolborosește nonsensuri, un limbaj necunoscut și cuvinte din lumea viselor. Când e timpul să pornim spre a treia tabără – norii sunt denși pe cer, iar lumina e difuză, de un gri care anunță o furtună iminentă abia dacă mai reacționează. Raven o cară în ziua aceea; nu lasă pe nimeni să o ajute, chiar dacă și ea e slabă și rămâne adesea în urmă. Mergem tăcuți. Suntem trași în jos de frică; ne acoperă, e densă și ne face să ne simțim de parcă am merge deja prin zăpadă, deoarece toți știm că Blue va muri. Și Raven știe. Trebuie să știe. În noaptea aceea, ea face focul și o pune pe Blue lângă el. Chiar dacă pielea fetei arde, corpul îi tremură atât de tare, încât dinții îi clănțăne. Noi, restul, ne mișcăm pe lângă foc cât de încet putem; suntem umbre prin fum. Adorm afară, lângă Raven, care stă trează, să ațâțe focul și să se asigure că lui Blue îi e cald.

În toiul nopții, mă trezește un plânset înăbușit. Raven e îngenuncheată lângă Blue. Mi se strânge stomacul și mă cuprinde groaza; nu am mai văzut-o pe Raven plângând. Mi-e teamă să vorbesc, să respir, să mă mișc. Știu că ea îi crede pe toți adormiți. Altfel, nu și-ar permite să plângă. Dar nu pot să nu mă mișc. Mă foiesc în sacul de dormit și îndată plânsul încetează. Mă ridic.

— E…? șoptesc.

Nu pot să rostesc cuvântul. *Moartă.* Raven scutură din cap.

— Abia mai respiră.

— Cel puțin respiră.

Între noi se lasă o tăcere lungă. Sunt disperată să găsesc o rezolvare. Cumva, știu că, dacă o pierdem pe Blue, pierdem și o parte din Raven. Și avem nevoie de Raven, mai ales acum, că Tack nu mai e.

— O să se facă bine, zic, să o liniștesc. Sunt sigură că va fi bine.

Raven se întoarce spre mine. Flăcările îi luminează ochii și îi fac să lucească, ca ai unui animal.

— Nu. Nu va fi.

Vocea ei e foarte sigură, nu o pot contrazice. Pentru o clipă, nu mai zice nimic.

— Știi de ce am numit-o Blue?

Întrebarea mă surprinde.

— Credeam că după ochii ei.

Raven se întoarce din nou spre foc și își îmbrățișează genunchii.

— Locuiam în Yarmouth, aproape de gardul de graniță. O zonă săracă. Nimeni nu voia să locuiască atât de aproape de Sălbăticie. Știi tu, ghinion.

Un tremur se strecoară prin mine și, brusc, mă simt foarte trează. Raven nu a mai vorbit niciodată despre viața ei dinainte de Sălbăticie. Întotdeauna a spus că nu există așa ceva. Nu există înainte.

— Și eu eram ca toți ceilalți. Acceptam ce îmi spuneau oamenii și nu mă gândeam prea mult la asta. *Doar cei vindecați merg în rai. Patrulele mă protejează. Cei nevindecați sunt murdari; devin animale. Boala te roade pe dinăuntru. Stabilitatea înseamnă evlavie și fericire*.

Ridică din umeri, de parcă ar vrea să se scuture de amintirea celei care era.

— Doar că nu eram fericită. Nu înțelegeam de ce. Nu înțelegeam de ce nu pot fi ca toți ceilalți.

Îmi amintesc de Hana, care, odată, se învârtea prin camera ei, cu brațele larg desfăcute, zicând: *Crezi că asta e tot*? *Doar atât*?

— În vara în care am împlinit paisprezece ani, au început să ridice clădiri noi lângă gard. Erau pentru cele mai sărace familii din Yarmouth: cei care nu se potriveau sau familii ale căror reputații fuseseră stricate prin opoziție sau chiar numai prin zvonuri despre asta, știi și tu cum e. Ziua, mă jucam prin preajma șantierului. Mulți făceam asta. Desigur, trebuia să avem grijă să stăm separat, fetele și băieții. Exista și o linie care ne despărțea: tot ce se afla la est de conducta de apă era al nostru, tot ce se afla la vest era al lor. Râde încet. Acum, mi se pare un vis. Dar atunci mi se părea cel mai normal lucru din lume.

— Nu aveai termen de comparație, zic, iar Raven îmi aruncă o privire scurtă, aprobând rapid.

— Apoi, a venit o săptămână de ploaie. Lucrările s-au oprit și nimeni nu mai voia să exploreze locul. Pe mine nu mă deranja ploaia. Nu îmi plăcea să stau prea mult pe acasă. Tata era…

Vocea ei se poticnește.

— Nu se simțea tocmai bine după operație. Nu a mers cum trebuie. Existau disfuncționalități între lobii temporali care reglează stările. Așa spuneau ei. În general, era bine, ca toți ceilalți. Dar din când în când avea accese de furie…

O vreme, se uită la foc, în tăcere.

— Mama ne-a ajutat să acoperim vânătăile cu farduri. Nu puteam să spunem nimănui. Nu voiam să știe prea mulți că vindecarea tatălui meu nu a funcționat prea bine. Oamenii se isterizează; putea fi concediat. Mama spunea că ne-ar fi îngreunat situația. Așa că am ascuns adevărul. Mâneci lungi, vara. Multe zile de boală. Și multe minciuni – căderi, lovituri la cap, izbiri de tocul ușii.

Niciodată nu mi-am imaginat-o pe Raven mai tânără decât e acum. Dar pot să mi-o imaginez pe fata slăbuță, cu aceeași gură aspră, acoperindu-și cu fond de ten vânătăile de pe brațe, umeri și față.

— Îmi pare rău.

Cuvintele par neconvingătoare, ridicole. Își drege vocea și își îndreaptă umerii.

— Nu contează, zice repede.

Rupe o crenguță lungă și subțire în patru și pune bucățile pe foc, pe rând. Mă întreb dacă a uitat de unde a început discuția – de la numele lui Blue –, dar apoi începe să vorbească din nou.

— Săptămâna aceea – săptămâna ploii – a fost una dintre cele mai proaste perioade ale tatălui meu. Așa că m-am dus des pe la șantier. Într-o zi, mă învârteam pe lângă o fundație. Erau doar blocuri de zgură și gropi; puține dintre clădiri chiar au fost finalizate. Și am văzut o cutie mică. O cutie de pantofi.

Trage aer în piept și, chiar dacă e întuneric, văd că e încordată. Restul poveștii o spune repede.

— Cineva trebuie să o fi lăsat acolo, înghesuită în spațiul de sub fundație. Doar că ploua atât de tare, încât s-a creat o mică alunecare de noroi. Cutia se rostogolise în deschizătură. Nu știu de ce am decis să mă uit înăuntru. Era murdară. M-am gândit că poate găsesc o pereche de pantofi sau niște bijuterii.

Deja știu încotro se îndreaptă povestea. Merg împreună cu ea spre cutia murdară de noroi; ridic capacul ud. Groaza și dezgustul sunt și ele un noroi: se ridică în mine, negru și înecăcios. Vocea lui Raven devine o șoaptă.

— Era înfășurată într-o pătură. O pătură albastră, cu miei galbeni pe ea. Nu respira. Am… am crezut că e moartă. Era… era albastră. Pielea, unghiile, buzele, degetele. Degetele ei erau atât de mici.

Noroiul mi-a ajuns în gât. Nu pot să respir.

— Nu știu ce m-a făcut să încerc să o resuscitez. Cred că o luasem razna un pic. Lucram ca salvamar începător, în vara aceea, așa că fusesem autorizată. Totuși, niciodată nu avusesem ocazia să o fac. Și era atât de mică, probabil că avea o săptămână, două. Niciodată nu o să uit cum m-am simțit când a tras aer în piept și fața și-a recăpătat culoarea. Parcă întreaga lume se deschisese. Și tot ce simțisem până atunci dispăruse – toate sentimentele și culoarea – totul mi-a fost dăruit de prima ei respirație. Am numit-o Blue, ca să îmi amintesc mereu acel moment și să nu regret niciodată.

Deodată, Raven se oprește. Se apleacă și aranjează sacul de dormit al lui Blue. Lumina focului e un licăr slab și roșu și văd că fața lui Blue e palidă. Fruntea îi e udă de transpirație, iar respirația îi e lentă și grea. Sunt plină de o furie oarbă, fără țintă, dar copleșitoare. Povestea lui Raven nu s-a terminat.

— Nici măcar nu m-am dus acasă. Doar am luat-o și am fugit. Știam că nu pot să o țin în Yarmouth. Nu poți păstra mult timp astfel de secrete. Era suficient de greu să acopăr vânătăile. Și știam că nu era legitimă – vreo fată fără pereche, vreun tip fără pereche. Un copil *deliria.* Știi ce zic ei. Copiii *deliria* sunt contaminați. Cresc bolnavi, defecți, nebuni. Probabil că ar fi fost luată și omorâtă. Nici măcar nu ar fi fost îngropată. S-ar fi gândit că boala se răspândește. Ar fi fost arsă și aruncată la gunoi.

Raven mai ia o crenguță și o aruncă pe foc. Pâlpâie o clipă, o limbă albă de foc.

— Auzisem zvonuri despre o parte a gardului care nu era consolidată. Obișnuiam să ne spunem povești despre Invalizi care intrau și ieșeau și se desfătau cu creierele oamenilor. Exact genul de rahaturi despre care vorbeai și tu copil fiind, încă nu eram sigură dacă să le cred sau nu. Dar mi-am asumat riscul. Mi-a luat o veșnicie să găsesc calea de ieșire prin gard, cu Blue. În final, a trebuit să folosesc pătura drept frânghie. Ploaia mă ajuta. Gardienii și agenții de patrulare stăteau înăuntru. Am trecut fără probleme. Nu știam unde merg sau ce voi face după ce voi trece. Nu mi-am luat rămas-bun de la niciunul dintre părinți. Doar am plecat.

Se uită la mine, dintr-o parte.

— Dar cred că a fost suficient. Și cred că și tu știi cum e.

— Da.

Simt o durere sfâșietoare în gât. Aș putea plânge în orice clipă. În schimb, îmi vâr unghiile în coapse, cât de tare pot, încercând să trec de pielea de sub blugi. Blue murmură ceva neinteligibil și se foiește în somn. Horcăiala ei s-a agravat. Fiecare respirație e însoțită de un hârâit îngrozitor și de sunetul unui lichid apos. Raven se apleacă și dă la o parte șuvițele ude de transpirație de pe fruntea lui Blue.

— Arde.

— Aduc niște apă.

Sunt disperată să fac ceva, orice, să ajut.

— Nu o să ajute, zice Raven încet.

Dar trebuie să mă mișc, așa că tot mă duc. Pornesc prin întunericul înghețat, spre râul acoperit cu un strat subțire de gheață plină de fisuri și crăpături. Luna reflectă suprafața argintie și întunericul de sub apă. Sparg gheața cu fundul unei găleți metalice și tresar când apa îmi trece peste degete.

Eu și Raven nu ne culcăm. Stăm cu rândul lângă Blue, cu un prosop, să îi răcorim fruntea, până când respirația i se liniștește și hârâitul cedează. În cele din urmă, nu se mai foiește și stă cuminte sub mâinile noastre. Facem cu rândul, cu prosopul, până când se ivesc zorii, de un roșu lichid și palid, chiar dacă Blue nu mai respiră de câteva ore.

ACUM

Eu și Julian înaintăm prin întunericul sufocant. Mergem încet, cu atenție, deși amândoi simțim nevoia disperată să o luăm la fugă. Dar nu putem risca să facem zgomot sau să aprindem lanternele. Chiar dacă mergem prin ceea ce trebuie să fie o vastă rețea de tuneluri, mă simt ca un șobolan într-o cușcă. Nu mă țin prea bine pe picioare. Întunericul e plin de forme mișcătoare și schimbătoare și trebuie să țin mâna stângă pe zidul alunecos acoperit de igrasie și insecte. Și șobolani. Șobolani care chițăie din colțuri; șobolani care aleargă peste șine, gheare care se aud pe ciment.

Nu știu de cât timp mergem. Imposibil de spus, pentru că nu e nicio schimbare în sunete sau în textură, nu avem cum să știm dacă mergem spre est sau spre vest sau dacă ne învârtim la nesfârșit în cerc. Uneori, mergem de-a lungul unor șine vechi. Acestea trebuie să fi fost tuneluri pentru metrouri. În ciuda extenuării și a nervilor, sunt uimită de ideea acestor spații labirintice pline cu mecanisme cablate și cu oameni care umblă prin beznă.

Alteori, e apă prin tuneluri, fie câțiva stropi, fie câțiva metri de lichid urât mirositor și plin de mizerii, probabil, de prin vreun sistem de canalizare. Asta înseamnă că nu putem fi foarte departe de un oraș.

Mă împleticesc tot mai des. Au trecut câteva zile de când nu am mâncat ceva substanțial, iar gâtul meu pulsează dureros, în locul unde Gunoierul mi-a înțepat pielea cu vârful cuțitului. Tot mai frecvent, Julian trebuie să mă susțină. În cele din urmă, rămâne cu o mână pe spatele meu, să mă ghideze. Sunt recunoscătoare pentru acest contact. Face ca agonia mersului, a tăcerii și a încordării auzului să fie suportabilă.

Mergem ore în șir fără oprire. Într-un final, întunericul devine lăptos. Apoi, văd o rază de lumină, o rază argintie sclipind de deasupra. În tavan sunt gratii, vreo cinci. Deasupra noastră, pentru prima dată în câteva zile, văd cerul; un cer pestriț, de noapte, plin cu nori și stele. Fără să vreau, strig. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Gratiile. Putem să…

Julian trece în fața mea și, în sfârșit, riscăm să aprindem lanternele. Îndreaptă lumina în sus, apoi scutură din cap.

— Sunt prinse strâns din exterior.

Se ridică pe vârfuri și împinge un pic.

— Nu le putem clinti.

Dezamăgirea îmi arde gâtul. Suntem atât de aproape de libertate. Pot să o miros, vânt și spațiu deschis, plus altceva. Ploaie. Trebuie să fi plouat de curând. Mirosul îmi aduce lacrimi în ochi. Am ajuns pe o platformă. Sub noi, șinele sunt ude și pline de frunze căzute de sus. În stânga noastră e o nișă plină cu lăzi din lemn; pe perete e un afiș foarte bine păstrat: ATENȚIE. ZONĂ ÎN CONSTRUCȚIE. CASCĂ DE PROTECȚIE.

Nu mă mai pot ridica. Mă desprind de lângă Julian și mă las în genunchi.

— Hei.

Îngenunchează lângă mine.

— Te simți bine?

— Obosită, zic gâfâind.

Mă ghemuiesc pe jos, cu capul pe braț. Mi-e tot mai greu să țin ochii deschiși. Când reușesc, văd stelele de deasupra încețoșate într-un singur punct de lumină imens, care apoi se separă din nou.

— Culcă-te, zice Julian.

Îmi pune jos rucsacul și se așază lângă mine.

— Și dacă vin Gunoierii?

— Rămân eu treaz. O să stau cu urechea ciulită.

După un minut, se întinde pe spate. Se simte o adiere de sus, printre gratii, și, fără să vreau, tremur.

— Ți-e frig?

— Un pic.

Abia pot să rostesc cuvintele. Și gâtul mi-e înghețat. Urmează o pauză. Apoi, Julian se întoarce pe o parte, își pune brațele în jurul meu și se trage mai aproape, astfel că trupurile noastre sunt lipite, iar eu sunt cuibărită în el. Inima lui bate în spatele meu, un ritm ciudat, sacadat.

— Nu ți-e teamă de *deliria?*

— Ba da. Dar mi-e și frig.

După o vreme, bătăile inimii lui devin mai regulate, iar ale mele încetinesc după ale lui. Frigul dispare.

— Lena? șoptește el.

Am ochii închiși. Acum, luna e chiar deasupra noastră, un fascicul alb.

— Da?

Simt cum inima lui galopează din nou.

— Vrei să știi cum a murit fratele meu?

— Da, îi zic, deși ceva din tonul lui mă sperie.

— Tata și fratele meu niciodată nu prea s-au înțeles. Fratele meu era încăpățânat. Căpos. Era și temperamental. Toți ziceau că va fi în regulă după ce va fi vindecat. Face o pauză. Totuși, era tot mai rău pe măsură ce treceau anii. Părinții mei voiau să îl supună intervenției chirurgicale mai devreme. Făcea o impresie proastă, știi tu, pentru AFD. Era de nestăpânit, nu îl asculta pe tata și nici nu sunt sigur că el credea în vindecare. Era cu șase ani mai mare decât mine. Îmi era… îmi era frică de el. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu reușesc să vorbesc, așa că dau din cap. Amintirile mă copleșesc, ies din locurile îndepărtate unde le alungasem: neliniștea constantă pe care am simțit-o copil fiind, privind-o pe mama râzând, dansând, cântând muzici ciudate care se auzeau din difuzoare, o bucurie amestecată cu frică; frică pentru Hana; frică pentru Alex; frică pentru noi toți.

— Acum șapte ani, a avut loc o altă mare demonstrație în New York. De atunci, AFD s-a extins la nivel național. A fost prima la care am participat. Aveam unsprezece ani. Fratele meu a cerut voie să nu meargă. Nu mai știu ce motiv a găsit.

Julian se foiește. Pentru o clipă, brațele lui se strâng în jurul meu, o strângere involuntară; apoi, se relaxează din nou. Cumva, știu că nu a mai povestit asta.

— A fost un dezastru. Pe la jumătate, protestatarii au atacat primăria – acolo eram noi –, iar jumătate dintre ei erau mascați. Lupta a devenit violentă și a venit poliția, dar a ieșit o încăierare generală. M-am ascuns în spatele podiumului, ca un copil. După aceea, mi-a fost foarte rușine. Unul dintre protestatari s-a apropiat mult de scenă; prea aproape de tata. Striga ceva, nu auzeam ce. Era gălăgie și purta mască. Un gardian l-a doborât cu bastonul. Ciudat, îmi amintesc că am auzit asta; trosnetul lemnului lovit de genunchiul lui, bufnitura, când a căzut. Atunci l-a văzut tata, atunci trebuie să îl fi văzut: semnul din naștere de pe dosul mâinii lui stângi, în formă de semilună. Semnul fratelui

meu. A sărit de pe scenă, i-a smuls masca și… era el. Fratele meu zăcea acolo, în agonie, cu genunchiul zdrobit, făcut bucățele. Și nu o să uit niciodată privirea pe care i-a aruncat-o tatălui meu. Perfect calmă și resemnată, de… de parcă ar fi știut ce se va întâmpla. În cele din urmă, am reușit să ieșim de acolo, cu o escortă a poliției, până acasă. Fratele meu a fost întins în spatele mașinii, gemând. Am vrut să îl întreb dacă era în regulă, dar știam că tata m-ar omorî. Tot drumul spre casă a condus fără o vorbă, fără să-și ia privirea de la șosea. Nu știu ce simțea mama. Poate că nu mare lucru. Dar cred că era îngrijorată. *Cartea tăcerii* spune că îndatoririle față de copii sunt sacre, nu? Și că „îndatoririle unei mame bune se termină în rai…”, citează Julian încet. Ea a vrut să îl ducă la un medic, dar tata nici n-a vrut să audă. Genunchiul fratelui meu arăta rău, umflat cât o minge de baschet. Transpira puternic, de durere. Voiam să ajut. Voiam să…

Julian se înfiorează.

— Când am ajuns acasă, tata l-a azvârlit pe fratele meu în pivniță și l-a încuiat acolo. Voia să îl lase acolo o zi, în beznă. Să se învețe minte.

Mi-l închipui pe Thomas Fineman: haine călcate și butoni din aur, plin de el; ceasul strălucitor și părul tuns cu grijă. Pur, curat, impecabil, asemenea cuiva care doarme bine mereu. Te urăsc, mă gândesc, de dragul lui Julian. El n-a ajuns să cunoască aceste cuvinte, să simtă ușurarea din ele.

— Îl auzeam plângând. Îl auzeam din sufragerie, în timpul cinei. Tata ne-a obligat să stăm acolo și să ascultăm tot timpul mesei. Nu o să-l iert niciodată pentru asta.

Ultimele cuvinte le spune șoptit. Îi găsesc mâna și îmi împletesc degetele cu ale lui. Mă strânge ușor. O vreme, rămânem tăcuți. Apoi, de deasupra, se aude o vânzoleală. După care, sunetele se descompun, devin sute de picături care se lovesc de ciment. Apa cade printre gratii, peste vechile șine de tren.

— Apoi, plânsul s-a oprit, zice Julian simplu și îmi amintesc ziua aceea din Sălbăticie, când am stat cu rândul la căpătâiul lui Blue, în timp ce soarele răsărea printre copaci, la mult timp după ce simțisem cum moare în mâinile noastre.

Julian își drege vocea.

— După aceea, au spus că a fost un accident ciudat; un cheag de sânge de la rană, care a migrat spre creierul lui. O probabilitate foarte mică. Tata nu avea cum să știe. Totuși… Face o pauză. După asta, știi, am fost mereu foarte atent. Făceam totul cum trebuie. Eram fiul perfect, un model pentru AFD. Chiar și după ce am aflat că operația m-ar putea omorî. Era mai mult decât frică, zice Julian și lasă cuvintele să dea năvală. Credeam că, dacă respect regulile, totul va fi bine. Asta e treaba cu vindecarea, nu? Nu e vorba deloc despre *deliria.* E vorba despre ordine. O cale de urmat pentru toți. Trebuie doar să o urmezi și totul va fi bine. Asta face AFD. În asta cred eu, în asta trebuia să cred. Pentru că altfel e doar… haos.

— Ți-e dor de el?

Julian nu răspunde imediat și știu, cumva, că nimeni nu l-a mai întrebat asta.

— Cred că da, zice în cele din urmă încet. Mi-a fost dor mult timp. Mama mi-a spus că nu va mai fi atât de greu după operație. Că nu o să mă mai gândesc la el așa.

— E și mai rău, zic încet. Atunci dispar cu totul.

Număr trei secunde lungi de tăcere și în fiecare dintre ele inima lui Julian bate în spatele meu. Nu mai îmi e frig. Din contră, mi-e cald. Trupurile noastre sunt atât de aproape, piele lipită de piele, degetele înlănțuite. Respirația lui pe gâtul meu.

— Nu mai știu ce se întâmplă, șoptește el. Nu înțeleg nimic. Nu știu ce ar trebui să urmeze.

— Nu trebuie să știi, îi spun și e adevărat: tunelurile pot fi lungi, și întortocheate, și întunecoase; dar trebuie să mergem prin ele.

Mai multă tăcere. Într-un final, Julian zice:

— Mi-e frică.

Abia șoptește; dar îi simt buzele cum se mișcă lângă gâtul meu, de parcă vorbele ar ieși pe acolo.

— Știu. Și mie.

Nu mai pot rămâne trează. Sunt purtată înainte și înapoi prin timp, printre amintiri, între ploaia de acum și ploile de dinainte, de parcă aș urca și aș coborî o scară în spirală. Julian are brațele în jurul meu, apoi sunt ale lui Alex; apoi, Raven îmi ține capul în poală, după care îmi cântă mama.

— Mi-e mai puțin teamă cu tine, zice Julian.

Sau poate că vorbește Alex, sau poate că doar am visat. Deschid gura să răspund, dar nu pot vorbi. Înghit apă, apoi plutesc, după care e doar somn lichid și adânc.

ATUNCI

O îngropăm pe Blue lângă râu. Ne ia câteva ore să săpăm pământul înghețat și să facem o groapă suficient de mare să încapă în ea. Trebuie să îi luăm geaca înainte să o îngropăm. Nu ne permitem să o pierdem. E atât de ușoară când o lăsăm în groapă, ca o păsărică, fragilă și cu oasele goale pe dinăuntru.

În ultima clipă, când suntem pe cale să o acoperim cu pământ, Raven se aruncă spre ea, isterică.

— O să-i fie frig. O să înghețe așa.

Nimeni nu încearcă să o împiedice. Își dă jos puloverul, se lasă în groapă, o ia pe Blue în brațe și o înfășoară în el. Plânge. Cei mai mulți dintre noi se întorc jenați. Doar Lu înaintează un pas.

— Blue va fi bine, Raven, zice ea încet. Zăpada îi va ține de cald.

Raven se uită în sus, cu fața răvășită și plină de lacrimi. Se uită la chipurile noastre, de parcă s-ar chinui să își amintească cine suntem. Apoi, brusc, sare în picioare și iese afară din groapă. Bram înaintează și începe să arunce pământ peste trupul lui Blue, dar Raven îl oprește.

— Las-o.

Vocea ei e puternică și neobișnuit de pițigăiată.

— Lu are dreptate. În orice clipă, poate începe să ningă.

Chiar începe să ningă, în timp ce strângem tabăra. Ninge toată ziua, iar noi înaintăm tăcuți prin pădure, pe o cărare lungă și întortocheată. Acum, frigul e o durere constantă, o durere groaznică în piept, și în degete, și în picioare, iar zăpada e aproape înghețată și ne arde precum cenușa fierbinte. Dar îmi închipui că pentru Blue zăpada cade mai blând și o acoperă ca o pătură și o va ține în siguranță până la primăvară.

ACUM

Dimineață, încă plouă. Mă ridic încet. Am o durere de cap puternică și sunt amețită. Julian nu e lângă mine. Ploaia cade printre gratii, ca niște fâșii lungi și gri, iar el stă sub ea. E cu spatele la mine și nu poartă decât o pereche de pantaloni scurți din bumbac, pe care i-am găsit printre hainele și proviziile Gunoierilor. Respirația mi se oprește în gât. Știu că nu ar trebui să mă uit, dar nu mă pot abține. Sunt țintuită de imaginea ploii care i se scurge pe spate – lat, musculos și puternic, exact cum era al lui Alex –, de vederea brațelor și umerilor lui; de părul acum întunecat, pentru că e ud; de felul în care își lasă capul pe spate și permite ploii să îi între în gura deschisă.

În Sălbăticie, m-am obișnuit să văd bărbați dezbrăcați sau pe jumătate dezbrăcați. M-am obișnuit cu ciudățenia trupurilor lor, cu părul cârlionțat de pe piepturile lor, și de pe spatele lor, și de pe umeri, de pe abdomenele plate și care iese de sub pelvisurile lor. Dar acum e altceva. Are în el un calm perfect, iar în lumina gri și palidă pare să strălucească ușor, ca o statuie sculptată în piatră albă.

E frumos.

Își scutură capul un pic și picăturile de apă zboară din părul lui, într-un semicerc sclipitor: fericit și fără să-și dea seama, începe să fredoneze încet. Brusc, sunt teribil de jenată: tulbur un moment intim. Îmi dreg vocea. Se răsucește. Când vede că sunt trează, sare de sub apă și își ia hainele de pe marginea platformei, acoperindu-se cu ele.

— Nu știam că ești trează, zice, chinuindu-se să îmbrace tricoul, deși e ud.

Din greșeală, își prinde capul în gaura brațului și trebuie să încerce din nou. Aș râde, dacă nu ar arăta atât de disperat. Acum, că și-a spălat sângele, pot să îi văd bine fața. Ochii lui nu mai sunt umflați, dar sunt înconjurați de vânătăi. Tăieturile de pe buză și de pe frunte au făcut crustă. E semn bun.

— Abia m-am trezit, zic, în timp ce, în sfârșit, reușește să se îmbrace. Ai dormit vreun pic?

Acum, se luptă cu blugii. Părul lui formează o potecă udă în jurul gulerului de la tricou.

— Un pic, zice vinovat. Nu am vrut. Cred că am adormit pe la cinci. Deja se lumina.

A îmbrăcat blugii. Sare pe platformă, surprinzător de ușor.

— Gata de plecare?

— Într-o clipă. Aș vrea... aș vrea să mă spăl și eu. Sub grătar.

— OK, aprobă el, dar nu se mișcă.

Simt cum roșesc din nou. De mult timp nu m-am mai simțit astfel, atât de deschisă și de expusă. Pierd învelișul Lenei cea nouă, cea dură, războinica născută în Sălbăticie. Parcă nu mai reușesc să intru în pielea ei.

— Trebuie să mă dezbrac, zic brusc, pentru că el nu pare să se prindă.

— Oh, oh... sigur, se bâlbâie și se dă înapoi. Desigur. O să... o iau înainte.

— Vin repede. Trebuie să o luăm din loc.

Aștept până când pașii lui Julian sunt un ecou slab în spațiul pustiu, înainte să mă dezbrac. Pentru o clipă, reușesc să uit că Gunoierii sunt undeva acolo, în beznă, căutându-ne. Pentru o clipă, uit ce am făcut – ce a trebuit să fac – ca să scap, uit de dâra de sânge de pe podeaua camerei cu provizii, de ochii Gunoierului, surprinși, acuzatori. Stau dezbrăcată pe marginea platformei, cu brațele ridicate spre cer, în timp ce fâșii de apă continuă să cadă printre gratii: lichid gri, de parcă cerul s-ar topi. Aerul rece îmi înfioară pielea. Mă las pe vine și cobor de pe platformă, în apa de pe șine, simțind mușcătura metalului și a lemnului pe picioarele goale. Înaintez spre zona acoperită de gratii. Apoi, îmi las capul pe spate, astfel încât ploaia să mă lovească drept în față și să îmi curgă pe păr, pe spate, pe umerii care mă dor și pe piept.

Niciodată nu am simțit ceva atât de uimitor. Aș vrea să strig de bucurie sau să cânt. Apa e rece ca gheața și miroase a proaspăt, de parcă ar avea în ea mirosurile călătoriei ei peste crengile dezgolite și peste mugurii proaspeți de martie. Când las apa să îmi cadă pe față, peste ochi și peste gură, mă aplec și îi simt ritmul pe spate, de parcă ar fi mii de piciorușe. Până acum, nu mi-am dat seama cât de vătămată eram: totul mă doare. Picioarele și brațele îmi sunt pline de vânătăi. Știu că sunt cât se

poate de curată, dar nu reușesc să ies de sub apă, deși frigul mă face să tremur. E un frig bun, purificator.

În cele din urmă, revin pe platformă. Am nevoie de două încercări, până să sar de pe șine – atât sunt de slăbită – și fac apă peste tot, chiar se formează o baltă de mărimea unui om pe cimentul închis la culoare. Îmi înfășor părul în jurul mâinii și îl storc; până și asta îmi face plăcere. Normalitatea gestului, rutina, familiaritatea. Îmbrac blugii luați de la Gunoieri și îi răsucesc o dată la talie, să nu îmi cadă; chiar și așa, atârnă pe mine.

Apoi aud pași în spatele meu. Mă răsucesc și îmi acopăr sânii cu brațele. Julian iese din întuneric. Cu un braț peste piept, iau tricoul.

— Stai, strigă el și ceva din vocea lui – o notă de poruncă și de urgență – mă oprește. Stai, repetă mai încet.

Suntem despărțiți de zece metri, dar felul în care mă privește mă face să mă simt de parcă am fi lipiți unul de altul, îi simt privirea pe piele, ca pe o atingere care mă înfioară. Știu că ar trebui să îmbrac tricoul, dar nu pot să mă mișc. Abia pot să respir.

— Până acum, nu am putut să mă uit, zice el direct și face un pas spre mine.

Lumina cade diferit peste fața lui și văd în privirea lui o blândețe, o tulburare care face ca fierbințeala din trupul meu să devină căldură, o senzație calmă, minunată. În același timp, o voce din capul meu zice: *pericol, pericol, pericol*. Dincolo de ea, un ecou: *Alex, Alex, Alex*.

Alex mă privea așa.

— Talia ta e atât de subțire.

Asta e tot ce spune Julian: cu o voce atât de înceată, că abia îl aud. Mă forțez să mă întorc. Mâinile îmi tremură, când îmbrac bustiera, apoi tricoul. Când mă întorc din nou, mi-e teamă de el, nu știu de ce. A venit și mai aproape. Miroase a ploaie.

M-a văzut dezbrăcată, expusă.

M-a privit de parcă aș fi frumoasă.

— Te simți mai bine?

— Da, îi zic și cobor privirea.

Îmi trec cu grijă degetul peste tăietura de la gât. Are cam doi centimetri și e acoperită de sânge uscat.

— Lasă-mă să văd.

Julian întinde mâna, apoi ezită, cu degetele la doi centimetri de fața mea. Mă uit la el. Parcă cere voie. Aprob și își pune mâna, blând, sub bărbia mea, ridicând-o, să se poată uita la gât.

— Ar trebui să o pansăm.

Noi. Suntem de aceeași parte, acum. Nu vrea să spună mai mult despre faptul că l-am mințit și despre faptul că nu sunt vindecată. Mă întreb cât va dura. Se duce spre rucsac. Cotrobăie prin materialele de prim ajutor pe care le-am furat și se întoarce cu un bandaj mare, o sticlă de apă oxigenată, niște unguent antibacterian și câteva dischete de bumbac.

— Pot și eu, îi zic, dar el scutură din cap.

— Lasă-mă pe mine.

Întâi, toarnă apă oxigenată pe dischetele de bumbac și tamponează rana atent. Usturǎ și tresar scâncind. Ridică din sprâncene.

— Haide, zice zâmbind. Nu doare atât de rău.

— Ba da.

— Ieri, te-ai dat cap în cap cu doi criminali maniaci. Acum, nu faci față unei usturimi?

— Asta e altceva, zic și mă uit la el.

Nu îmi dau seama dacă glumește și nu îmi place asta.

— Era o chestiune de supraviețuire.

Ridică din sprâncene, dar nu spune nimic. Îmi mai tamponează o dată rana, dar acum strâng din dinți și rabd. Apoi stoarce un pic de unguent pe bandaj și îl pune cu grijă pe gâtul meu. Alex m-a pansat o dată exact la fel. Era într-o noapte cu un raid, când m-a mușcat de picior un câine. Nu m-am mai gândit de mult timp la noaptea aceea și, în timp ce mâinile lui Julian îmi trec peste piele, brusc, simt că nu pot să respir. Mă întreb dacă întotdeauna oamenii se apropie în felul acesta: își vindecă rănile unul altuia; repară pielea vătămată.

— Gata. Ești ca nouă.

Privirea lui se mută spre cerul gri de deasupra gratiilor.

— Poți să mergi?

Aprob, deși încă sunt slăbită și cam amețită. Julian întinde mâna și mă strânge ușor de umăr. Mă întreb la ce se gândește când mă atinge, dacă simte pulsul electric care îmi trece prin corp. Nu e obișnuit să aibă contact cu fete, dar nu pare să îl deranjeze. A trecut o graniță. Mă întreb ce va face când, într-un

final, vom ieși de aici. Fără îndoială, se va întoarce la viața lui, la tatăl lui, la AFD. Poate că va pune să fiu arestată.

Simt un val de greață și închid ochii, clătinându-mă.

— Ești sigură că poți să mergi?

Vocea lui Julian e atât de blândă, că pieptul meu se frânge în mii de bucățele ce plutesc. Asta nu făcea parte din plan. Nu trebuia să se întâmple. Îmi amintesc ce i-am spus noaptea trecută: *Nu trebuie să știi.* Adevărul dur, insuportabil, frumos.

— Julian…

Deschid ochii, dorindu-mi ca vocea să îmi tremure mai puțin.

— Suntem de părți diferite. Știi asta, nu?

Privirea lui devine un pic mai dură, mai intensă: chiar și în semiîntuneric, de un albastru în flăcări. Dar când vorbește, vocea lui e tot blândă și joasă.

— Nu mai știu de ce parte sunt.

Mai face un pas spre mine.

— Julian…

Abia reușesc să îi rostesc numele. În clipa aceea auzim: un strigăt înăbușit venind dinspre unul dintre tuneluri, pași care aleargă. Julian se încordează și, în clipa aceea, când ne uităm unul la altul, nu mai e nevoie de vorbe.

Gunoierii sunt aici.

Ne cuprinde groaza. Vocile vin dinspre unul dintre tunelurile prin care am venit noi noaptea trecută. Julian ia rucsacul, iar eu îmi bag picioarele în adidași, fără să mai pierd vremea cu șosetele. Iau cuțitul de jos; Julian mă prinde de cealaltă mână și mă trage după el peste lăzile din lemn, spre celălalt capăt al platformei. Chiar și la distanță de douăzeci de metri de gratii, e aproape imposibil de văzut. Suntem înghițiți de ceață și de beznă. Parcă am păși într-o gură și încerc să alung senzația de teroare care îmi dă târcoale. Știu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru întuneric și pentru posibilitatea de a ne ascunde, dar nu am cum să nu mă gândesc la ce ar putea camufla: animale care se furișează tăcut; trupuri atârnate de conducte.

La capătul platformei e un tunel de o înălțime atât de mică, încât Julian trebuie să se aplece pentru a intra. După trei metri, găsim o scară metalică îngustă care ne duce la un tunel mai larg, plin cu șine vechi și, din fericire, fără apă. La fiecare câțiva metri, Julian se oprește cu urechea ciulită. Apoi, o auzim,

inconfundabil și mai aproape: o voce care mormăie: „Pe aici.” Două cuvinte care îmi taie respirația, de parcă aș fi fost lovită. Albinosul. Înjur în gând pentru că am lăsat pistolul în rucsac – *proastă, proastă* – și nu am cum să îl scot acum, în beznă, în timp ce ne grăbim. Strâng mâna pe cuțit și prind un pic de curaj când îi simt mânerul din lemn și greutatea. Dar sunt tot slăbită, amețită și flămândă; știu că nu o să fac față unei bătăi, în gând, mă rog să ne piardă urma prin întuneric.

— Aici, jos!

Dar vocile se aud mai tare, mai aproape. Auzim pașii răsunând pe scara metalică, un sunet care face să îmi fiarbă sângele de groază. Și văd: lumina dansând în zigzag pe pereți, cu tentacule galbene. Au lanterne, desigur. Nu e de mirare că se mișcă atât de repede. Nu trebuie să își facă griji că ar fi văzuți sau auziți. Ei sunt prădătorii. Iar noi suntem prada. Ascunși. E singura noastră speranță. Trebuie să ne ascundem. În dreapta noastră e o arcadă – îl strâng de mână pe Julian, îl trag înapoi și îl direcționez spre ea, în alt tunel, cam cu treizeci de centimetri mai jos decât cel prin care mergeam și presărat cu bălți de apă stătută, puturoasă. Bâjbâim prin beznă. Pereții de pe ambele părți sunt netezi, fără firide, fără grămezi de lăzi din lemn, niciun loc unde să ne ascundem, iar panica sporește. Julian trebuie să simtă și el asta, pentru că încetinește, se împleticește și calcă într-una dintre bălți.

Amândoi înghețăm.

Gunoierii se opresc și ei. Pașii lor nu se mai aud; vocile lor la fel.

În clipa aceea, lumina pătrunde prin arcadă: un animal care se târăște și adulmecă flămând. Eu și Julian nu ne mișcăm. Mă strânge de mână o dată, apoi îmi dă drumul. Aud cum lasă jos rucsacul și îmi dau seama că vrea să caute arma. Nu mai are rost să fugim. Nu mai are rost nici să ne luptăm – nu cu adevărat –, dar cel puțin putem doborî unul sau doi Gunoieri. Vederea mi se încețoșează brusc și tresar. Lacrimile îmi umplu ochii și trebuie să mi le șterg cu dosul încheieturii. Nu îmi trece prin minte decât: *Nu aici, nu așa, nu sub pământ, nu cu șobolanii*. Lumina se extinde; un al doilea fascicul i se alătură. Gunoierii se mișcă tăcut și îi simt că nu se grăbesc, că le place, la fel cum un vânător trage de arc încă un pic înainte să elibereze săgeata, acele ultime momente de nemișcare înainte

de a ucide. Îl simt pe albinos. Chiar și în beznă, știu că zâmbește. Palmele mele sunt ude pe cuțit. Lângă mine, Julian respiră greu. *Nu așa. Nu așa.* Capul meu e plin de ecouri, fragmente și distorsiuni: mirosul îmbătător de caprifoi, vara; albinele mari, care zboară; copaci aplecați sub greutatea zăpezii; Hana alergând în fața mea, râzând, cu părul blond în vânt.

Și, ciudat, acum îmi dau seama – exact în clipa asta, când știu foarte bine că voi muri – că toate săruturile mele sunt în urmă. *Deliria,* durerea, toate problemele pe care mi le-a pricinuit, toate lucrurile pentru care ne-am luptat: pentru mine, s-a terminat, toate sunt luate de valul vieții.

Și chiar când lumina crește, uriașă, orbitoare, și se oprește pe noi, iar umbrele din spatele ei devin oameni, simt o furie disperată. Nu văd nimic; lumina m-a amețit, iar întunericul s-a topit într-o explozie de culoare, puncte luminoase care plutesc. Mă arunc înainte, lovind orbește cu lama cuțitului, și aud strigăte, răcnete și un țipăt care îmi străpunge pieptul, îmi iese printre dinți, ca reverberația unei lame metalice. Haos: trupuri fierbinți și gâfâieli. Un cot în pieptul meu și brațe groase care mă înconjoară, lăsându-mă fără respirație. Gura mi se umple de păr unsuros, simt o durere tăioasă într-o parte; o respirație infectă în fața mea, strigăte răgușite. Nu îmi dau seama câți Gunoieri sunt – trei, patru – și nu știu unde e Julian. Mă lupt fără să văd, mă chinui să respir și peste tot sunt trupuri, duritate și îngrădire, fără scăpare, fără să mă pot elibera. Și tăietura cuțitului meu. Lovesc în carne, tot în carne, și apoi cuțitul îmi e smuls din mână, încheietura răsucită, până strig. Mâini enorme îmi găsesc gâtul și strâng, iar aerul dispare din tunel și e tot mai puțin, până când ajunge doar cât vârful unui pix în plămânii mei. Deschid gura, să trag aer, și nu pot. În bezna de deasupra mea văd o bulă de lumină, de aer, plutind sus, mă întind după ea, mă lupt să ies din ceața densă, care mă acaparează, dar nu e decât noroi în plămânii mei și mă scufund.

Mă scufund. Mor.

Slab, aud un sunet, un clic și mă gândesc că e ploaia. Apoi, de fiecare parte a mea sunt lumini: dansează, se mișcă, șerpuiesc. Flăcări. Brusc, cercul din jurul gâtului meu se rupe. Aerul e ca apa rece care intră în mine, mă face să trag în piept și să scuip.

Mă las în patru labe și, pentru o clipă confuză, am impresia că visez, cad într-un amestec de blană și de trupuri mici.

Apoi, mintea începe să mi se limpezească, iar lumea iese din ceață și îmi dau seama că tunelul e plin de șobolani. Sute de șobolani tropăind unul peste altul, foindu-se, lovindu-se de încheieturile mele și ciupindu-mă de genunchi. Se aud două împușcături; cineva strigă de durere. Deasupra mea sunt forme, oameni, zvârcoleli; au torțe enorme, care miros a petrol, și taie aerul cu ele, la fel cum fermierii cosesc grâul. Imagini diverse sunt înghețate, slab luminate: Julian încovoiat, cu o mână pe zidul tunelului; unul dintre Gunoieri are fața schimonosită, țipând, cu părul aprins, ca o torță.

O nouă formă de teroare. Stau nemișcată, în timp ce șobolanii umblă în jurul meu, lovindu-mă cu trupurile lor, scâncind, târându-se și ștergându-mi pielea cu cozile lor. Sunt scârbită și paralizată de frică.

E un coșmar. Trebuie să fie un coșmar.

Un șobolan mi se urcă în poală. Strig și îl dau la o parte, iar greața îmi urcă în gât. Lovește zidul cu o bufnitură, scâncind; apoi, e din nou în picioare și se alătură celorlalți, trecând pe lângă mine. Sunt atât de dezgustată, că nu pot să mă mișc. Un scâncet urcă din mine. Poate că am murit și am ajuns în iad, sunt pedepsită pentru *deliria* și pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut, pentru că am trăit în mizerie și haos, așa cum prevestește *Cartea tăcerii* pentru cei nesupuși.

— Scoală-te!

Ridic capul. Doi monștri stau deasupra mea cu torțe. Așa arată: bestii din subteran, pe jumătate oameni. Unul dintre ei e imens, practic, un uriaș. Un ochi îi e albicios, orb; celălalt e negru și lucește ca al unui animal. Cealaltă siluetă e cocoșată, adusă de spate, ca o barcă. Nu pot spune dacă e bărbat sau femeie. Părul lung și murdar îi acoperă mare parte din față. A răsucit mâinile lui Julian la spate și i le-a legat. Gunoierii au dispărut.

Mă ridic. Bandajul de la gâtul meu s-a slăbit, iar pielea îmi e lipicioasă și udă.

— Mergi.

Omul-șobolan gesticulează cu torța spre întunericul din spatele meu. Văd că e ușor încovoiat și se ține cu mâna de

partea dreaptă. Îmi amintesc împușcăturile și strigătul. Mă întreb dacă a fost împușcat.

— Ascultă.

Îmi tremură vocea. Ridic ambele mâini, în semn de pace.

— Nu știu cine sunteți sau ce vreți, dar noi doar încercam să ieșim de aici. Nu avem cine știe ce, dar puteți lua ce vreți. Doar… doar dați-ne drumul. Vă rog, da?

Vocea mea se stinge pentru o clipă.

— Vă rog, dați-ne drumul.

— Mergi, repetă omul-șobolan și, de data aceasta, lovește cu torța atât de aproape de mine, încât simt căldura flăcărilor.

Mă uit la Julian. Scutură slab din cap. Expresia din privirea lui e clară. *Ce putem face?*

Mă întorc și pornesc. Omul-șobolan vine în spatele meu cu torța lui, iar înaintea noastră, sutele de șobolani dispar în beznă.

ATUNCI

Nimeni nu știe la ce să se aștepte la a treia tabără sau dacă va exista o a treia tabără. Din moment ce Tack și Hunter nu au mai ajuns acasă, nu avem de unde să știm dacă au reușit să îngroape provizii lângă Hartford, Connecticut, cam la trei sute de kilometri sud de Rochester, sau dacă li s-a întâmplat ceva pe drum. Gerul și-a înfipt dinții în zonă: e un frig constant și nu va dispărea până la primăvară. Suntem obosiți, flămânzi și învinși. Nici măcar Raven nu poate păstra aparența de putere. Merge încet, cu capul plecat, fără o vorbă.

Nu știu ce vom face dacă nu vom găsi mâncare la a treia tabără. Știu că și Raven e îngrijorată, deși nu vorbește despre asta. Nimeni nu vorbește despre asta. Doar forțăm orbește, înainte, cu încăpățânare. Dar frica e prezentă. Când ne apropiem de Hartford, înaintând printre ruinele vechilor orașe, ale caselor bombardate, ca niște carapace de insecte uscate, nu simțim niciun motiv de bucurie. În schimb, simțim neliniște: cu toții o percepem, face pădurea să pară sinistră. Amurgul e rău prevestitor; umbrele sunt lungi, degete îndreptate spre noi, o pădure de mâini întunecate. Mâine vom ajunge la a treia tabără, dacă există. Dacă nu, unii dintre noi vor muri de foame, înainte să ajungem în sud. Și dacă nu există, putem să nu ne mai gândim la Tack și la Hunter: va însemna că sunt morți, cu siguranță.

•

Zorii se ivesc încet și aerul e plin de o electricitate ciudată, ca o senzație de așteptare care precede o furtună. În afară de scrâșnetul pantofilor noștri pe zăpadă, nu se aude nimic. În cele din urmă, ajungem: locul unde ar trebui să fie a treia tabără. Nu e niciun semn că Tack și Hunter ar fi fost aici: nicio scobitură în copaci, nicio bucată de material atârnată de crengi și niciun semn că vreun aliment ar fi fost îngropat aici. De asta ne temeam cu toții, iar dezamăgirea e aproape fizică.

Raven lasă să îi scape o scurtă exclamație de durere, de parcă ar fi fost pălmuită; Sarah se prăbușește chiar acolo, în zăpadă, și zice:

— Nu, nu, nu, nu, nu! până când Lu îi spune să tacă.

Simt că am o gaură în piept.

— Trebuie să fie o greșeală.

Vocea mea sună prea tare în luminiș.

— Probabil că nu suntem unde trebuie.

— Nu e nicio greșeală, zice Bram încet. Aici ar trebui să fie.

— Nu, insist. Am cotit greșit, undeva. Sau Tack a găsit un loc mai bun pentru provizii.

— Taci, Lena, zice Raven.

Își freacă tâmplele. Unghiile îi sunt vinete.

— Trebuie să gândesc.

— Trebuie să îl găsim pe Tack.

Știu că nu sunt de ajutor; știu că sunt aproape isterică. Dar frigul și foamea nu mă mai lasă să gândesc și asta e tot ce îmi vine în minte.

— Mâncarea noastră e la Tack. Trebuie să îl găsim. Trebuie să…

Mă opresc, când Bram face:

— Șșșșș.

Sarah sare în picioare. Brusc, suntem toți încordați. Cu toții am auzit: trosnetul unei crengi în pădure, clar ca o împușcătură. Mă uit în jur, toți avem fețele impasibile, încordate, neliniștite și îmi amintesc de cerbul pe care l-am văzut cu două zile în urmă, de felul în care a înghețat pe loc, încordat, chiar înainte să se clatine.

Pădurea e complet nemișcată, linii clare de copaci negri, fără frunze, întinderi de alb, bușteni căzuți și copaci putreziți în zăpadă. Apoi, văd că unul dintre bușteni – de la distanță, pare doar o movilă gri și maro – se mișcă. Și știu că ceva nu e deloc în regulă. Deschid gura să o spun, dar exact în clipa aceea totul explodează: de peste tot apar Gunoieri, care își scutură mantiile și blănurile – copacii devin oameni, brațe, cuțite și sulițe –, iar noi ne risipim, alergăm în toate direcțiile strigând.

Desigur, așa vor să fim: panicați, slabi și dispersați.

Așa suntem mai ușor de ucis.

ACUM

Tunelul prin care mergem o ia în jos. Pentru o clipă, îmi închipui că mergem spre centrul pământului. Din față se văd lumină și mișcare: o strălucire puternică, pocnete și pălăvrăgeli. Gâtul îmi e ud de transpirație, iar amețeala e mai puternică decât oricând. Abia mă țin pe picioare. Mă împiedic și abia reușesc să mă îndrept. Omul-șobolan se apleacă și mă prinde de un braț. Încerc să mă desprind din strânsoarea lui, dar mă ține strâns de cot și merge în dreptul meu. Miroase îngrozitor.

Lumina se întinde și devine o încăpere vastă, plină cu focuri și oameni. Tavanul e boltit, iar noi ieșim din întuneric într-un spațiu cu platforme înalte, de fiecare parte a noastră; pe ele, mai mulți monștri – oameni zdrențuiți, jerpeliți, murdari, vlăguiți și palizi, șchiopătând și privind pieziș – care se mișcă printre butoaie metalice în care ard focuri, astfel că aerul e plin de fum și de miros de petrol ars. Pereții sunt acoperiți cu faianță, cu reclame decolorate și cu graffiti. În timp ce înaintăm de-a lungul șinelor, oamenii se întorc și se uită la noi. Toți sunt anemici și vătămați într-un fel. Multora le lipsesc membre, sau au alt fel de defecte: mâini deformate, tumori ciudate pe față, cocoașe sau genunchi diformi.

— Sus, zice omul-șobolan și face semn cu bărbia spre platformă.

E imposibil de înaltă. Mâinile lui Julian sunt încă legate la spate. Doi dintre cei mai mari oameni de pe platformă vin și îl apucă de la subraț și îl ajută să urce. Cocoșatul se mișcă surprinzător de ușor. Întrezăresc niște brațe puternice și delicate, încheieturi subțiri. O femeie, deci.

— Nu... nu pot, zic.

Cei de pe platformă s-au oprit. Se uită la mine și la Julian.

— E prea sus.

— Sus, repetă omul-șobolan.

Mă întreb dacă sunt singurele cuvinte pe care le știe: *scoală-te, mergi, sus, jos*. Platforma e la nivelul ochilor mei. Îmi pun mâinile pe beton și încerc să mă ridic, dar sunt mult prea slăbită. Mă prăbușesc pe spate.

— E rănită! strigă Julian. Nu vedeți? Pentru Dumnezeu, trebuie să ieșim de aici.

E prima dată când vorbește, de când Gunoierii ne-au descoperit, iar vocea îi e plină de durere și teamă. Omul-șobolan mă ghidează înapoi spre platformă, dar, de data aceasta, parcă printr-o înțelegere tacită, unii dintre privitori se mișcă deodată spre noi. Se adună pe marginea platformei; își întind brațele. Încerc să mă feresc, dar omul-șobolan e în spatele meu. Mă apucă hotărât de încheietură.

— Încetează!

Acum, Julian încearcă să se elibereze. Cei doi care l-au ajutat să urce încă îl țin.

— Dă-i drumul!

Din toate direcțiile mă apucă mâini. Fețe monstruoase apar deasupra mea, plutind în lumina ce pâlpâie. Julian încă strigă:

— Mă auziți? Lăsați-o în pace! Dați-i drumul!

Din mulțime, o femeie vine spre mine. Pare să-i lipsească o parte din față; gura îi e răsucită într-un rânjet oribil. *Nu.* Vreau să strig. Mâinile mă prind și mă ridică pe platformă. Dau din picioare; e o ușurare. Aterizez pe o parte și mă rostogolesc pe spate. Femeia cu jumătate de față e deasupra mea. Întinde spre mine ambele mâini. O să mă strângă de gât.

— Pleacă de lângă mine! strig și mă zbat, încerc să o împing. Capul meu se lovește de platformă și, pentru o clipă, privirea mi se umple de culoare.

— Calmează-te, zice ea pe un ton liniștitor, o voce melodioasă, surprinzător de blândă, în timp ce durerea încetează, țipetele se opresc și alunec în ceață.

ATUNCI

Ne împrăștiem, panicați și orbiți. Nu am avut timp să ne încărcăm armele și nu avem putere să luptăm. Cuțitul meu e în rucsac și nu mi-e de folos. Nu am timp să mă opresc să îl scot. Gunoierii sunt rapizi și puternici; cred că sunt mai mari decât orice om normal, mai mari decât ar trebui să fie oricine din Sălbăticie.

— Pe aici! Pe aici!

Raven aleargă în fața mea și o trage pe Sarah de mână. Sarah e prea speriată să plângă. Abia ține pasul cu Raven. Se poticnește prin zăpadă. Simt teroarea în piept, în ritmul inimii. În spatele nostru sunt trei Gunoieri. Unul dintre ei are un topor. Îi aud lama șuierând prin aer. Mă ustură gâtul și cu fiecare pas mă cufund cincisprezece centimetri și trebuie să îmi smulg picioarele din zăpadă, să pot înainta. Coapsele îmi tremură de la efort.

Ajungem la un deal și, brusc, în fața noastră se ivește un afloriment de roci, blocuri mari adunate laolaltă, de parcă ar fi niște oameni grupați să se încălzească. Pietrele sunt alunecoase, din cauza gheții, și formează o serie de grote conectate între ele, guri întunecoase, unde zăpada nu a pătruns. Nu ai cum să le ocolești sau să te cațeri pe ele. Vom fi prinși acolo, îngrădiți, ca animalele într-un țarc.

Raven înlemnește pentru o clipă și văd groaza din tot corpul ei. Un Gunoier sare spre ea și strig. Își revine, o trage din nou pe Sarah și aleargă direct spre roci, pentru că nu are unde să meargă în altă parte. Văd cum încearcă să își scoată de la curea cuțitul. Își mișcă greu degetele înghețate. Nu reușește să îl tragă din teacă și îmi dau seama, cu inima cât un purice, că vrea să îl înfrunte. E singurul ei plan; vom muri aici, iar sângele nostru se va scurge în zăpadă. Scot un hârâit dureros din gât; crengile golașe îmi biciuiesc fața și îmi umplu ochii de lacrimi. Un Gunoier e aproape de mine, atât de aproape, că pot să îi aud pașii grei și să îi văd umbra alergând deodată cu mine – în stânga noastră, siluetele gemene se reflectă pe zăpadă – și, în clipa aceea, chiar înainte să mă prindă, mă gândesc la Hana.

Două umbre pe străzile din Portland; soarele fierbinte pe cer; picioare care aleargă în tandem.

Apoi, nu mai am unde să fug.

— Fugi!

Raven strigă, în timp ce o trage pe Sarah în spațiul întunecos al unei grote. Sarah e suficient de mică să încapă. Speram ca Gunoierul să nu reușească să o prindă. Apoi, simt o mână pe spate și cad în genunchi, iar dinții îmi clănțăne, când mușc din zăpadă. Mă rostogolesc pe spate, la cincisprezece centimetri de peretele abrupt al stâncii. E deasupra mea: un monstru uriaș, cu privire chiorâșă. Ridică toporul, iar lama lui lucește în soare. Sunt prea speriată să mă mișc, să respir, să plâng. Se încordează, gata să lovească.

Închid ochii.

În tăcere, explodează o împușcătură, apoi încă două. Deschid ochii și văd că Gunoierul de deasupra mea se prăbușește ca o marionetă ale cărei sfori ar fi fost brusc tăiate. Toporul cade cu lama în zăpadă. Ceilalți doi Gunoieri sunt prăbușiți și ei, găuriți de gloanțe: sângele lor se împrăștie pe albul din jur.

Atunci îi văd: Tack și Hunter aleargă spre noi, cu arme în mâini, slabi și palizi, trași la față, dar vii.

ACUM

Când mă trezesc, sunt întinsă pe un cearșaf murdar. Julian e îngenuncheat lângă mine, cu mâinile dezlegate.

— Cum te simți?

Brusc, îmi amintesc – șobolanii, monștrii, femeia cu jumătate de față. Mă chinui să mă ridic. Mici artificii dureroase îmi explodează în cap.

— Ușor, ușor.

Julian își pune brațul sub umerii mei și mă ajută să mă ridic în fund.

— Ți-ai spart capul destul de rău.

— Ce s-a întâmplat?

Stăm într-o zonă care a fost parțial îngrădită cu niște cutii din carton dezmembrate. De-a lungul platformei, cearșafuri înflorate sunt atârnate între șipci de placaj, oferind celor dinăuntru o oarecare intimitate; în interiorul unor construcții imense din cartoane au fost puse saltele; pereții și paravanele sunt făcute din scaune rupte și mese cu trei picioare. Aerul e încă încins și miroase a cenușă și combustibil. Privesc dâra de fum ce se formează de-a lungul tavanului înainte să iasă printr-un mic orificiu.

— Te-au spălat, zice Julian încet, pe un ton sceptic. La început, am crezut că o să te…

Vocea lui se stinge și scutură din cap.

— Dar apoi a venit o femeie cu bandaje și tot ce trebuie. Ți-a bandajat gâtul. Sângerai.

Îmi ating gâtul. E bandajat cu un tifon gros. Au avut grijă și de Julian; tăietura de pe buză a fost curățată, iar rănile de la ochi nu mai sunt umflate.

— Cine sunt oamenii ăștia? Unde suntem?

Julian scutură din cap din nou.

— Invalizi.

Când mă vede că tresar, adaugă:

— Nu știu alt cuvânt pentru ei. Pentru tine.

— Nu suntem la fel, îi zic, privind siluetele cocoșate și schiloade care se mișcă dincolo de focul ce fumegă.

Gătesc ceva, se simte mirosul. Nu vreau să mă gândesc ce mănâncă aici, jos, ce fel de animale reușesc să prindă. Îmi vin în minte șobolanii, iar stomacul meu se răzvrătește.

— Încă nu ai înțeles? Toți suntem diferiți. Vrem lucruri diferite. Trăim diferit. Asta e ideea.

Julian deschide gura să răspundă, dar în clipa aceea apare femeia-monstru, cea cu care m-am luptat pe marginea platformei. Dă la o parte cartoanele și îmi dau seama că probabil le-au aranjat astfel pentru ca eu și Julian să avem o oarecare intimitate.

— Te-ai trezit, zice ea.

Acum, că nu mai sunt atât de îngrozită, văd că nu îi lipsește o parte din față, cum mi-am închipuit; partea dreaptă a feței îi e doar mai mică decât stânga, suptă, de parcă fața ei ar fi compusă din două măști diferite, imperfect alăturate. Malformație genetică, mă gândesc, deși am văzut doar câteva astfel de persoane și toate erau în manuale. La școală, ne spuneau mereu că cei născuți din persoane nevindecate au această soartă, sunt malformați în vreun fel. Preoții ne ziceau că astfel se manifesta *deliria* în trupurile lor. Copiii născuți din oameni sănătoși și întregi sunt și ei sănătoși și întregi; cei născuți din boală vor avea boala în sânge și în oase.

Toți acești oameni, născuți malformați, au fost îndrumați aici, în subteran. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă ar fi rămas la suprafață. Atunci, îmi amintesc ce mi-a spus Raven despre găsirea lui Blue. „Știi ce spun ei despre copiii *deliria*... Probabil că ar fi fost luată și omorâtă. Nici măcar nu ar fi fost îngropată... Ar fi fost arsă și aruncată la gunoi.”

Femeia nu așteaptă să răspund și îngenunchează în fața mea. Eu și Julian nu zicem nimic. Vreau să îi spun ceva, dar nu îmi găsesc cuvintele. Vreau să îmi iau privirea de la fața ei, dar nu reușesc.

— Mulțumesc, zic într-un final.

Privirea ei se îndreaptă spre mine. Are un clipit permanent, probabil de la viața în această lume ciudată, obscură.

— Câți erau? mă întreabă.

Mă așteptam să vorbească stâlcit, credeam că vorbirea ei va fi o reflexie a feței, dar este puternică și clară. Plăcută. Dacă vede că nu răspund imediat, adaugă:

— Intrușii. Câți erau?

Îmi dau seama imediat că se referă la Gunoieri, deși folosește un alt cuvânt pentru a-i descrie. Știu, după felul în care o spune: un amestec de furie, teamă și dezgust.

— Nu sunt sigură. Șapte, cel puțin. Poate că mai mulți.

— Au venit acum trei sezoane. Poate patru.

Probabil că arăt surprinsă de felul în care vorbește, pentru că adaugă:

— E greu să ții socoteala timpului în tuneluri. Zile, săptămâni… dacă nu mergem sus, e greu de știut.

— De când sunteți aici? întreb, aproape cu teamă să aflu răspunsul.

Se uită la mine cu ochii aceia mici, de culoarea noroiului. Fac tot ce pot să nu mă uit la gura și la bărbia ei. Acolo, diformitatea se vede cel mai tare, de parcă fața ei s-ar încreți, ca o floare ofilită.

— Eu sunt aici dintotdeauna. Sau aproape dintotdeauna.

— Cum…

Dar întrebarea îmi rămâne blocată în gât. Zâmbește. Cel puțin așa cred, că este un zâmbet. Un colț al gurii ei se încrețește în sus.

— La suprafață, nu există nimic pentru noi. Nimic în afară de moarte.

Deci este cum credeam. Mă întreb dacă asta se întâmplă întotdeauna cu copiii care nu-și găsesc drumul spre subteran sau spre un adăpost din Sălbăticie. Poate că sfârșesc în închisori și în spitalele de nebuni. Sau poate că, pur și simplu, sunt omorâți.

— De când mă știu, tunelurile au fost ale noastre.

Încă îmi e greu să asociez melodicitatea vocii ei cu fața. Mă concentrez pe ochii ei: chiar și în lumina slabă și plină de fum văd că sunt plini de căldură.

— Oamenii își găsesc drumul spre noi cu copiii lor. E un loc sigur pentru ei.

Privirea îi fuge spre Julian și observ că îi cercetează gâtul imaculat, apoi, se întoarce spre mine.

— Tu ai fost vindecată. Așa zic ei deasupra, nu?

Aprob. Deschid gura, să încerc să explic – *sunt în regulă, sunt de partea voastră* –, dar, spre surpriza mea, Julian vorbește.

— Nu suntem cu Intrușii. Nu suntem cu nimeni altcineva. Suntem… suntem pe cont propriu.

Nu suntem cu nimeni altcineva. Știu că o spune doar ca să o liniștească, dar cuvintele lui mă ajută să scap de nodul de teamă care îmi stă în piept, de când suntem în subteran. Apoi, îmi amintesc de Alex și mi se face greață din nou. Îmi doresc să nu fi plecat niciodată din Sălbăticie. Aș vrea să nu fi acceptat niciodată să mă alătur Rezistenței.

— Cum ați ajuns aici? întreabă femeia.

Pune ceva dintr-un vas din plastic de lângă mine și îmi întinde un pahar: un pahar de copil, cu desene șterse reprezentând o căprioară. Ca tot ce e aici, jos, și acesta trebuie să fi ajuns acolo plutind de deasupra, aruncat, nedorit, rătăcit printre crăpăturile pământului, ca zăpada topită.

— Am fost luați.

Vocea lui Julian e mai puternică acum.

— Răpiți de Intruși.

Ezită, și știu că se gândește la insignele AFD pe care le-am găsit, la tatuajul pe care l-am văzut eu. Încă nu înțelege, și nici eu; dar știu că nu au fost doar Gunoierii. Au fost plătiți sau urmează să fie plătiți pentru ce au făcut.

— Nu știm de ce, mai zice el.

— Încercăm să găsim o cale de ieșire, zic eu, apoi mă izbește ceva spus de femeie mai devreme și simt un val brusc de speranță. Stai așa… ziceai că e greu să ții socoteala timpului atunci când nu urcați, nu? Deci… există o cale de ieșire? Un drum care duce sus?

— Eu nu merg deasupra.

Felul în care spune *deasupra* sună de parcă ar fi un cuvânt murdar.

— Dar cineva merge, insist eu. Cineva trebuie să meargă.

Trebuie să aibă cum să facă rost de provizii: cearșafurile, și cănile, și combustibilul, și grămezile de mobilă stricată adunată în jurul nostru pe platformă.

— Da, zice ea calm. Desigur.

— Ne duceți și pe noi?

Gâtul meu e uscat. Doar gândul la soare, la spațiu, la suprafață mai că mă face să plâng. Nu știu ce se va întâmpla odată ce vom ajunge din nou sus, dar alung acel gând.

— Încă ești foarte slăbită. Trebuie să mănânci și să te odihnești.

— Sunt bine, insist. Pot să merg.

Încerc să mă ridic, dar vederea mea se întunecă. Mă trântesc la loc.

— Lena.

Julian pune o mână pe brațul meu. Ceva sclipește în ochii lui – *crede-mă, e în regulă, încă un pic de timp nu ne va ucide*. Nu știu ce se întâmplă sau cum de am început să comunicăm fără vorbe și nici de ce îmi place atât de mult. Se întoarce spre femeie.

— O să ne odihnim un pic. Apoi, o să ne arate cineva drumul spre suprafață?

Femeia se uită din nou de la Julian la mine, apoi din nou la el. După care, aprobă.

— Locul vostru nu e aici.

Se ridică în picioare. Brusc, mă simt umilă. Toți oamenii aceștia își construiesc viața din gunoaie și lucruri stricate, trăiesc în beznă, respiră aer plin de fum. Totuși, ne ajută. Ne-au ajutat fără să ne cunoască și fără alt motiv decât faptul că puteau. Mă întreb dacă aș fi făcut la fel, dacă eram în locul lor. Nu sunt sigură. Alex ar fi făcut, mă gândesc. Dar și Julian.

— Stai! o strigă Julian. Nu… nu știm cum te cheamă.

Pe față i se citește surprinderea. După care zâmbește din nou, acea ridicare ciudată a buzelor.

— Am fost botezată aici, jos. Îmi spun Monedă.

Julian se încruntă, dar eu mă prind imediat. E un nume de Invalid: descriptiv, ușor de reținut, amuzant, un pic nebunesc. Monedă, adică cu două fețe.

•

Monedă a avut dreptate: în tuneluri, timpul e greu de măsurat, chiar mai greu decât era în celulă. Cel puțin acolo ne ghidam după lumina electrică; era pornită ziua, stinsă seara. Aici, fiecare minut devine o oră.

Eu și Julian am mâncat fiecare câte trei batoane de cereale și niște pastramă din cea pe care am furat-o de la Gunoieri. Ni se pare un festin și încă înainte să termin stomacul meu chiorăie puternic. Totuși, după ce mâncăm și bem toată apa din vas, mă simt mai bine decât m-am simțit de multe zile. Moțăim un pic, întinși atât de aproape, că simt respirația lui Julian în păr, iar picioarele aproape că ni se ating. Ne trezim deodată.

Monedă e din nou aplecată deasupra noastră. A umplut vasul cu apă. Julian scoate un mic strigăt, când ea îl scutură să se

trezească. Apoi, se ridică repede, jenat. Își trece mâinile prin păr, astfel că îi rămâne ridicat în toate direcțiile; simt o nevoie copleșitoare să mă întind și să i-l aranjez.

— Poți să mergi? mă întreabă Monedă.

Aprob.

— Atunci, o să pun pe cineva să vă ducă deasupra.

Din nou, rostește *deasupra* de parcă ar fi un cuvânt murdar sau o înjurătură.

— Mulțumesc.

Cuvântul pare slab și insuficient.

— Nu e nevoie să... adică, sincer, îți mulțumim. Probabil că am fi morți dacă nu ai fi fost tu și... prietenii tăi.

Aproape că spun oamenii tăi, dar mă opresc în ultima clipă. Îmi amintesc cât de furioasă am fost pe Julian când mi-a spus așa. Se uită la mine o clipă, fără să zâmbească, și mă întreb dacă nu cumva am jignit-o.

— Cum am spus, locul vostru nu e aici, zice ea. Apoi, cu voce mai puternică, mai ascuțită: Există un loc pentru toți și pentru toate, să știi. Asta e greșeala pe care o fac deasupra. Ei cred că doar anumiți oameni au un loc al lor. Doar un anumit gen de oameni aparțin unui loc. Restul sunt gunoaie. Dar chiar și gunoiul trebuie să aibă un loc. Altfel, se va aduna și va bloca tot, va putrezi și se va împuți.

Un fior îi trece prin corp; mâna ei dreaptă trage convulsiv de rochia murdară.

— Voi găsi pe cineva să vă îndrume, zice abrupt, de parcă s-ar rușina de ieșirea ei, apoi se întoarce și pleacă.

•

Omul-șobolan e cel care vine cu noi, iar vederea lui îmi provoacă o stare de amețeală și de greață, chiar dacă, de data aceasta, e singur. Șobolanii s-au întors în găurile lor și în locuri ascunse.

— Monedă zice că vreți să mergeți sus, spune el, cea mai lungă propoziție pe care am auzit-o până acum de la el.

Eu și Julian suntem deja în picioare. Julian a luat rucsacul și, cu toate că i-am spus că pot sta singură pe picioare, insistă să își țină o mână pe brațul meu.

— Doar în caz că e nevoie, îmi zice, și mă gândesc cât de diferit e acum de băiatul de pe scena de la Javits Center, de pe ecranul imens, de neimaginat că ar putea fi aceeași persoană.

Mă întreb dacă acel băiat e adevăratul Julian sau băiatul de acum e cel real, sau dacă se poate face o deosebire. Și atunci îmi dau seama: nici măcar nu mai știu cine e adevărata Lena.

— Suntem gata, zice Julian.

Ocolim grămada de resturi și adăposturi improvizate ce înconjoară platforma. Pe oriunde trecem, suntem priviți. Siluetele stau ghemuite în beznă. Ei au fost obligați să coboare aici, la fel cum noi am fost obligați să ne retragem în Sălbăticie: totul pentru o societate a ordinii și a uniformității. *Ca o societate să fie sănătoasă, niciun membru al ei nu poate fi bolnav*. Filosofia AFD merge mai departe, mult mai departe decât aș fi crezut. Nu doar cei nevindecați sunt periculoși: la fel sunt și cei diferiți, cei diformi, cei malformați. Și ei trebuie eliminați. Mă întreb dacă Julian își dă seama de asta sau dacă a știut asta dintotdeauna. Tot ce nu e uniform trebuie uniformizat; mizeria trebuie curățată; legile fizicii ne învață că sistemele tind tot mai mult spre haos, așa că haosul trebuie respins constant. Regulile epurării sunt scrise și în *Cartea tăcerii*.

La capătul platformei, omul-șobolan coboară pe șine. Acum, merge normal. Dacă a fost rănit în timpul încăierării cu Gunoierii, a fost și el îngrijit și bandajat. Urmează Julian, apoi mă ajută să cobor și eu, ridicând mâinile și punându-le în jurul taliei mele, în timp ce eu sar neîndemânatic de pe platformă. Chiar dacă mă simt mai bine decât mai devreme, tot nu mă mișc cum trebuie. Am stat prea mult fără suficientă hrană și apă, iar capul încă îmi vâjâie. Glezna mea stângă se sucește când ating pământul și, pentru o clipă, mă sprijin de Julian, lovindu-mă cu bărbia de pieptul lui, iar brațele i se strâng în jurul meu.

— Ești bine?

Sunt conștientă de apropierea trupurilor noastre și de îmbrățișarea brațelor lui. Mă îndepărtez de el cu inima în gât.

— Sunt bine.

Apoi, e timpul să intrăm din nou în beznă. Mă trag înapoi, iar omul-șobolan își închipuie, probabil, că mi-e teamă. Se întoarce și zice:

— Intrușii nu vin atât de departe. Nu-ți face griji.

Nu are lanternă sau torță. Mă întreb dacă focul a avut drept scop doar intimidarea Gunoierilor. Gura tunelului e neagră, dar el pare perfect capabil să o vadă.

— Să mergem, zice Julian, iar eu mă întorc spre el și îl urmăm pe omul-șobolan și lumina slabă a lanternei.

Mergem tăcuți, deși însoțitorul nostru se oprește uneori și plescăie din limbă, ca și cum ar chema un câine. La un moment dat, se ghemuiește și scoate bucăți de biscuiți din buzunar și le împrăștie pe jos, printre stinghiile din lemn ale șinelor. Din colțurile tunelului apar șobolanii, care îi adulmecă degetele și se bat pe firimituri, îi sar în palmele făcute căuș și îi urcă pe brațe și pe umeri. E groaznic de privit, dar nu mă pot uita în altă parte.

— De cât timp ești aici? întreabă Julian, după ce omul-șobolan se ridică.

Acum, peste tot în jur auzim dinții mici și ghearele șobolanilor, iar lanterna se aprinde cu mișcări rapide. Simt o groază bruscă, am senzația că șobolanii sunt peste tot, chiar și pe tavan.

— Nu știu. Am pierdut numărătoarea.

Spre deosebire de alți oameni care s-au stabilit pe platformă, el nu are malformații fizice vizibile, cu excepția faptului că are un ochi alb. Nu reușesc să mă controlez și îmi scapă:

— De ce?

Se întoarce brusc spre mine. Pentru o clipă, nu spune nimic și toți trei stăm acolo în bezna sufocantă. Respirația mea se accelerează.

— Nu am vrut să fiu vindecat, zice el, în cele din urmă, iar cuvintele sunt foarte firești – un vocabular din lumea mea, o problemă de la suprafață – și simt o ușurare în piept.

La urma urmei, nu e nebun.

— De ce nu?

Asta e Julian. O altă pauză.

— Eram deja bolnav, zice omul-șobolan și, cu toate că nu pot să îi văd fața, îmi dau seama că zâmbește un pic.

Mă întreb dacă Julian e la fel de surprins ca și mine. Și îmi dau seama atunci că oamenii înșiși sunt plini de tuneluri: spații întortocheate, întunecoase și caverne; imposibil să știi tot ce se petrece în ei. Chiar imposibil de imaginat.

— Ce s-a întâmplat? insistă Julian.

— Ea a fost vindecată, răspunde scurt omul-șobolan și ne întoarce spatele, pornind mai departe. Iar eu am ales… asta. Aici.

— Stai. Stai.

Julian mă trage după el, trebuie să alergăm un pic, să îl ajungem.

— Nu înțeleg. V-ați îmbolnăvit împreună, iar ea a fost apoi vindecată?

— Da.

— Iar tu ai ales asta?

Julian scutură din cap.

— Probabil că ai văzut-o… adică, te-ar fi scăpat de suferință.

Există un semn de întrebare în cuvintele lui Julian și îmi dau seama că se luptă, încă se agață de vechile lui credințe, de ideile care l-au liniștit atât de mult timp.

— Nu am văzut-o.

Omul-șobolan iuțește pasul. Probabil că știe pe de rost curbele și coborâșurile tunelului. Eu și Julian abia ținem pasul cu el.

— Nu am văzut-o deloc după aceea.

— Nu înțeleg, zice Julian și, pentru o clipă, mă doare sufletul pentru el.

E de vârsta mea, dar sunt atâtea lucruri pe care nu le știe. Omul-șobolan se oprește. Nu se uită la noi, dar îi văd umerii cum se ridică și coboară: un oftat nevăzut.

— Deja o luaseră o dată de lângă mine, zice încet. Nu am vrut să o pierd din nou.

Simt nevoia să îmi pun mâna pe umărul lui și să îi spun că înțeleg. Dar cuvintele mi se par stupide. Niciodată nu putem înțelege. Putem doar să încercăm, putem să bâjbâim în căutarea drumului spre tuneluri, spre lumină. Dar apoi zice:

— Am ajuns.

Și se dă la o parte, iar lumina lanternei cade pe o scară metalică ruginită; și înainte să îmi vină în minte altceva de spus, el e deja pe cea mai de jos treaptă și începe să urce.

•

În scurt timp, omul-șobolan umblă la un grătar metalic din tavan. Când îl dă la o parte, lumina e atât de orbitoare și de neașteptată, că strig și trebuie să îmi întorc privirea, clipind, în timp ce punctulețe colorate îmi umplu ochii. Omul-șobolan se ridică prin deschizătură, apoi se apleacă să mă ajute. Julian e ultimul. Ieșim pe o platformă mare, deschisă. Dedesubt sunt o șină de tren ruptă, o grămadă de fier și de lemn. Cândva, probabil, cobora în subteran. Platforma e plină cu găinaț.

Porumbeii se aciuează peste tot, pe băncile cu vopsea scorojită, în vechile containere de gunoi, printre șine.

Un indicator decolorat, care, probabil, avea cândva numele stațiilor pe el; nu se mai pot citi acum, cu excepția câtorva litere: H, O, B, K. Unele panouri vechi încă sunt pe pereți: VIAȚA MEA, ALEGEREA MEA, scrie pe unul. Pe altul: PĂSTRAȚI AMERICA SIGURĂ. Vechi sloganuri, vechi semne ale luptei dintre credincioși și necredincioși.

— Ce e aici? îl întreb pe omul-șobolan.

Se ghemuiește lângă gura neagră ce duce dedesubt. Și-a tras pe cap gluga, să nu-i intre soarele în ochi, și pare disperat să sară înapoi în beznă. E prima dată când pot să îl privesc cum trebuie și văd că e mult mai tânăr decât am crezut. Cu excepția ridurilor de la colțurile ochilor, fața lui e netedă și neridată. Pielea îi e atât de palidă, încât are o tentă de albastru lăptos, iar privirea îi e încețoșată și neclară, neobișnuită cu atâta lumină.

— Aici e groapa de gunoi, zice și gesticulează arătând în jur.

La vreo sută de metri în direcția indicată e un gard înalt, dincolo de care se vede o movilă de gunoaie și metale ce lucesc.

— Peste râu e Manhattanul.

— Groapa de gunoi, repet încet.

Desigur: oamenii din subteran trebuie să facă în vreun fel rost de provizii. Groapa de gunoi e perfectă: grămezi și grămezi de alimente aruncate, obiecte, cabluri, mobilă. Îmi pare cunoscut. Mă ridic în picioare.

— Știu unde suntem. E un adăpost în apropiere.

— Un ce? se uită Julian pieziș la mine, dar eu sunt prea entuziasmată.

Alerg în jos pe platformă, cu sufletul la gură, și ridic mâna streașină la ochi. Groapa de gunoi e imensă – câțiva kilometri pătrați, mi-a spus Tack, și deservește întreg Manhattanul și orașele lui înrudite –, iar noi trebuie că suntem la capătul ei nordic. Un drum de pietriș pornește de la porțile ei, printre ruinele vechilor clădiri bombardate. Această groapă de gunoi a fost cândva un oraș. Și, la mai puțin de un kilometru și jumătate, e un adăpost. Eu, Raven și Tack am stat acolo o lună, când așteptam actele și ultimele instrucțiuni, de la Rezistență, în legătură cu mutarea. La adăpost vom găsi mâncare, și apă, și haine. Vom găsi și o cale să-i contactăm pe Raven și pe Tack. Când eram acolo, foloseam semnale radio și, când acestea

deveneau prea riscante, haine de diverse culori, pe care le ridicam pe catargul unei școli care luase foc.

— Eu plec, zice omul-șobolan.

Se lasă cu partea de jos a corpului în gaură. Îmi dau seama că e nerăbdător să plece din soare și să se întoarcă la locul lui sigur.

— Mulțumesc, îi zic.

Cuvântul pare stupid de insuficient, dar nu îmi vine în minte altceva. Omul-șobolan aprobă din cap și e pe cale să se lase în jos pe scară, când Julian îl oprește.

— Nu ne-ai spus cum te cheamă.

Buzele omului-șobolan se strâmbă într-un zâmbet.

— Nu am nume.

Julian pare uimit.

— Toată lumea are un nume.

— Nu mai are toată lumea, zice el cu acel zâmbet nervos. Numele nu mai înseamnă nimic. Trecutul e mort.

Trecutul e mort. Refrenul lui Raven. Mă face să înghit greu. La urma urmei, eu nu sunt foarte diferită de acești oameni din subteran.

— Aveți grijă, zice omul-șobolan, iar privirea i se tulbură din nou. Ei mereu sunt cu ochii pe voi.

Apoi, coboară în gaură. O clipă mai târziu, capacul metalic alunecă la loc. Pentru un minut, eu și Julian rămânem tăcuți, uitându-ne unul la altul.

— Am reușit, zice el, într-un sfârșit, zâmbindu-mi.

E la o distanță mică de mine, iar soarele îi face părul să lucească auriu. O pasăre zboară spre cer, în spatele lui, o umbră rapidă pe întinsul albastru. Printre crăpăturile platformei se văd mici flori albe. Brusc, mă trezesc plângând. Suspin de recunoștință și ușurare. Am reușit, iar soarele încă strălucește, lumea încă există.

— Hei.

Julian vine la mine. Ezită o clipă, apoi întinde mâna și mă freacă pe spate.

— Hei, e în regulă. E în regulă, Lena.

Scutur din cap. Vreau să îi spun că știu și că de asta plâng, dar nu pot vorbi. Mă trage spre el și plâng cu nasul în tricoul lui, și stăm acolo, în soare, în lumea de afară, unde astfel de lucruri sunt ilegale. Iar în jurul nostru e liniște, cu excepția ciripiturilor

care se aud din când în când și a foșnetelor făcute de porumbei în jurul platformei.

În cele din urmă, mă îndepărtez de el. Pentru o clipă, am impresia că văd mișcare în spatele lui, în umbrele de dincolo de una dintre intrările în vechea stație, dar apoi îmi dau seama că doar mi-am închipuit. Lumina e orbitoare. Nu pot să îmi imaginez cum arăt acum. În ciuda faptului că cei din subteran au curățat și au tratat rănile lui Julian, fața lui încă are vânătăi, diverse pete multicolore. Sunt sigură că și eu arăt cel puțin la fel de rău.

Sub pământ, am fost aliați; prieteni. Deasupra, nu sunt sigură ce suntem și mă simt ciudat. Din fericire, el rupe tăcerea.

— Deci, știi unde suntem?

Aprob.

— Știu cum putem cere ajutor de la oamenii mei.

Spre norocul lui, nu tresare.

— Atunci, să mergem, zice.

Mă urmează, peste șine. Speriem porumbeii, care zboară pe deasupra noastră, un uragan neclar de pene. Trecem de șine, înaintăm prin iarba înaltă de dincolo de ele, decolorată de soare și încă înghețată. Pământul e tare și acoperit cu gheață, deși se văd și aici semne ale primăverii: mici muguri verzi, câteva flori timpurii răsărite printre mizerii. Soarele ne încălzește gâturile, dar vântul e tăios. Aș vrea să am ceva mai călduros decât un pulover. Frigul trece prin bumbac, mă apucă de trup și trage. În sfârșit, ținutul îmi devine cunoscut. Soarele desenează pe pământ umbre dezolante – forme înalte, despicate, ale clădirilor bombardate. Trecem pe lângă un vechi indicator de stradă, îndoit, care cândva arăta drumul spre Columbia Avenue. Acum, Columbia Avenue nu e decât plăci din beton sparte și iarbă înghețată, plus un covor de cioburi de sticlă spulberate, un praf sclipitor.

— Uite-l, zic. Aici, sus.

Încep să alerg. Intrarea în adăpost nu e la mai mult de douăzeci de metri, dincolo de o curbă. Totuși, mai e o senzație care îmi trece prin corp: o alarmă interioară tăcută. Convenabil. Acesta e cuvântul care mi se învârte prin minte. Convenabil cum am ajuns sus atât de aproape de adăpost; convenabil cum tunelurile ne-au condus aici. Prea convenabil ca să fie o coincidență. Alung gândul. Luăm curba și ajungem. Pur și

simplu, toate îngrijorările mele dispar sub un val de bucurie. Julian se oprește, dar eu mă duc direct la ușă, împrospătată, plină de energie. Cele mai multe adăposturi – cel puțin cele pe care le-am văzut eu – au fost construite în locuri ascunse: pivnițe și subsoluri, adăposturi subterane și case de bani care au rămas intacte după atac. Le-am populat precum insectele care își recuperează teritoriul. Dar acesta a fost amenajat la mult timp după atac. Raven mi-a spus că a fost unul dintre primele adăposturi și sediul primului grup de rezistență care a scormonit după materiale și a construit o pseudocasă, o structură ciudată făcută din lemnărie, beton, piatră și metal. Locul are un aspect ponosit, o fațadă demnă de Frankenstein, de parcă abia s-ar ține pe picioare. Dar se ține.

— Deci? zic și mă întorc spre Julian. Vii sau ce faci?

— Eu niciodată… Nu se poate.

Julian scutură din cap, de parcă ar încerca să se trezească dintr-un vis.

— Nu e deloc cum mi-am închipuit.

— Putem construi ceva din aproape nimic, din resturi, îi spun și îmi amintesc cum mi-a zis Raven aproape exact același lucru, după evadarea mea, când îmi era rău și eram slăbită și nu știam sigur dacă vreau să mor sau să trăiesc.

Asta a fost cu o jumătate de an în urmă, cu o viață în urmă. Pentru o clipă, simt un val de tristețe: pentru orizonturile care dispar în urma noastră, pentru oamenii pe care îi lăsăm în urmă, pentru noi, cei mici, pe care îi închidem undeva și, în cele din urmă, îi îngropăm.

Privirea lui Julian sclipește acum, oglindă a cerului, și se întoarce spre mine.

— Până acum doi ani credeam că sunt doar basme. Sălbăticia, Invalizii.

Înaintează doi pași și, brusc, suntem foarte aproape.

— Tu. Eu… eu niciodată n-aș fi crezut.

Încă suntem despărțiți de câțiva centimetri, dar am senzația că ne atingem. Între noi există o electricitate care face să dispară spațiul dintre trupuri.

— Sunt reală, îi spun, iar electricitatea e dorință, un impuls nervos sub piele.

Mă simt prea expusă. E prea frumos și prea liniște.

— Nu cred… nu sunt sigur că pot să mă întorc.

Ochii lui sunt ca o apă adâncă. Vreau să îmi mut privirea, dar nu pot. Simt cum mă prăbușesc.

— Nu știu ce vrei să spui.

Forțez cuvintele să iasă.

— Adică, eu…

Din dreapta noastră se aude o bufnitură puternică, de parcă cineva ar fi dărâmat ceva. Julian se oprește și văd cum corpul i se încordează. Instinctiv, îl trag după mine, spre ușă, și scot din rucsac arma. Cercetez zona: peste tot sunt resturi de șrapnel și pietre, denivelări, o grămadă de locuri unde să te ascunzi. Părul de pe ceafă îmi e ridicat și întreg corpul meu e în alertă. Ei întotdeauna sunt cu ochii pe noi.

Rămânem pe loc, într-o liniște agonizantă. Vântul ridică o pungă din plastic. Se rotește încet de trei ori, apoi cade lângă un felinar dezmembrat. Brusc, zăresc o mișcare în stânga mea. Mă întorc și țip, cu mâna strânsă pe armă, în timp ce o pisică țâșnește din spatele unui bolțar. Julian răsuflă, iar eu slăbesc strânsoarea și las tensiunea să iasă din mine. Pisica – slabă și cu ochii mari – se oprește, întoarce capul spre noi și miaună jalnic. Julian îmi atinge ușor umerii, cu ambele mâini, iar eu mă întorc rapid, instinctiv.

— Haide, îi zic.

Simt că l-am jignit.

— Voiam să spun ceva, zice el.

Văd cum îmi caută privirea, dornic să mă uit la el, dar deja sunt la ușă, umblu la clanța ruginită.

— Poți să îmi spui mai târziu, îi zic și mă las pe ușă.

În cele din urmă, cedează, iar Julian nu are de ales, trebuie să mă urmeze înăuntru. Mă tem de ce vrea să spună, și de ce va alege, și încotro se va îndrepta. Dar sunt îngrozită de ce îmi doresc: pe el și, mai rău decât orice, de la el. Pentru că vreau. Nici măcar nu sunt sigură ce anume, dar dorința e prezentă, la fel cum erau înainte ura și furia. Dar acesta nu e un turn. E un abis fără sfârșit; coboară, coboară și deschide un gol în mine.

ATUNCI

Tack și Hunter nu au reușit să salveze multe provizii de la adăpostul din Rochester. Bombele și incendiile care le-au urmat și-au făcut treaba. Dar au găsit câteva lucruri conservate în mod miraculos prin molozul fumegând: cutii cu fasole, niște arme, capcane și, ciudat, un baton de ciocolată întreg, netopit. Tack insistă să nu îl mâncăm. Și-l atârnă de rucsac, ca pe o amuletă norocoasă. Sarah stă cu ochii pe el în timpul mersului.

Se pare că ciocolata chiar aduce noroc – sau poate că e doar faptul că îi avem din nou cu noi pe Tack și pe Hunter –, pentru că se schimbă și dispoziția lui Raven. Vremea e stabilă. E tot frig, dar cu toții suntem recunoscători pentru că e soare. Conservele sunt suficiente pentru a ne da energia necesară să înaintăm și la doar o jumătate de zi după ce părăsim ultima tabără dăm peste o casă rămasă în picioare, în mijlocul pădurii. Trebuie să fi fost la distanță de mulți kilometri de orice drum principal, când a fost construită, și arată ca o ciupercă ieșind din pământ: pereții ei sunt acoperiți de iederă maronie, deasă ca blana, iar acoperișul e jos și rotund, tras în jos, ca o pălărie. Trebuie să fi fost locuința unui pustnic, înainte de atac, departe de oricine. Nu e de mirare că a scăpat de bombardament. Probabil, bombele au ratat-o și nici focurile nu s-au întins atât de departe.

Patru Invalizi s-au stabilit aici. Ne invită să ne instalăm tabăra pe pământul lor. Sunt doi bărbați și două femei, plus cinci copii, dar niciunul dintre ei nu pare să aparțină vreunuia dintre cupluri. Toți se poartă de parcă ar fi o singură familie, ne povestesc ei la cină, și locuiesc acolo de zece ani. Sunt suficient de amabili să împartă cu noi ce au: vinete conservate și dovlecei de vară, sos de usturoi; carne de căprioară uscată, din toamnă; diverse alte cărnuri afumate și vânat – iepure, fazan, veveriță.

Hunter și Tack își petrec seara refăcând drumul pe care am venit și cioplind semne pe copaci, astfel ca anul viitor când ne vom muta – dacă ne vom muta din nou – să reușim să găsim casa-ciupercă.

Dimineață, unul dintre copii fuge afară, în timp ce ne pregătim de plecare. E în picioarele goale, în ciuda zăpezii.

— Poftim, zice el și îmi pune în mână un prosop de bucătărie.

În el sunt bucăți uscate de pâine – am auzit-o pe una dintre femei spunând că sunt făcute din ghinde, nu din făină – și niște carne uscată.

— Mulțumesc, îi spun, dar deja fuge înapoi spre casă, râzând.

Pentru o clipă, sunt invidioasă. El a crescut aici, fără teamă, fericit. Poate că niciodată nu va afla despre lumea de dincolo de gard, lumea reală. Pentru el, nu va exista așa ceva. Dar nu va avea nici medicamente când va fi bolnav și nici suficientă mâncare, iar iernile vor fi reci, diminețile i se vor părea un pumn în stomac. Iar într-o zi – doar dacă nu cumva Rezistența va reuși să recucerească țara – avioanele și incendiile vor ajunge la el. Într-o zi, ochiul se va întoarce spre el, ca un laser, arzând totul în cale. Într-o zi, întreaga Sălbăticie va fi distrusă și vom rămâne cu un ținut din beton, un ținut cu case frumoase și grădini îngrijite, cu parcuri ordonate și cu păduri, și cu o lume care funcționează ca un ceas întors cu grijă: o lume de metal și de angrenaje, cu oameni care se îndreaptă mecanic spre morțile lor.

•

Raționalizăm totul cu grijă și, după alte trei zile de mers, ajungem la podul care marchează ultimii patruzeci și cinci de kilometri. Este imens și îngust, făcut din frânghii uriașe de oțel acoperite de gheață și înnegrite de vreme. Mi se pare o insectă gigantică, ce încalecă râul, cu picioarele în apă. Închis cu ani în urmă, a fost folosit mult timp numai ca modalitate de traversare pentru Invalizi, iar lateralele din lemn ridicate neglijent la capetele lui au putrezit.

Un indicator mare și verde, desprins într-o parte, atârnă, iar cuvintele par scrise vertical. În timp ce trecem, citesc: PODUL TAPAN ZEE. Se leagănă în bătaia vântului, un vânt puternic; expuși fiind, trece prin noi, ne umple ochii de lacrimi și aerul cu un murmur fantomatic.

Dedesubt, apa are culoarea cimentului și e învolburată. Înălțimea e amețitoare. Am citit odată că, dacă sari în apă de la o asemenea înălțime, e ca și cum ai plonja pe o piatră, îmi amintesc știrea despre o fată nevindecată, care s-a sinucis

sărind de pe acoperișul laboratoarelor, în ziua operației, iar amintirea aduce cu ea o senzație de vină.

Dar asta e ceea ce a vrut Alex pentru mine: o cicatrice pe gât, vindecată în mod miraculos, exact ca una reală; mușchii ațoși, ideea că ai un scop. El credea în Rezistență, iar acum cred și eu în ea, pentru el. Și poate că într-o bună zi îl voi revedea. Poate că într-adevăr există rai după moarte. Și poate că e accesibil tuturor, nu doar celor vindecați. Dar, deocamdată, viitorul, la fel ca trecutul, nu înseamnă nimic. Deocamdată, există doar un adăpost construit din mizerii și deșeuri, la marginea unui oraș distrus, dincolo de groapa de gunoi a orașului; și sosirea noastră – flămânzi, pe jumătate înghețați – într-un loc cu mâncare și apă și cu pereți care să ne ferească de vântul sălbatic. Pentru noi, acesta e raiul.

ACUM

Raiul înseamnă apă caldă. Raiul înseamnă săpun. Salvarea – cum îi spuneam noi acestui adăpost – e formată din patru încăperi. O bucătărie, o cămară mare, aproape de mărimea restului casei, și un dormitor înghesuit (plin cu paturi șubrede suprapuse). Ultima încăpere e pentru îmbăiere. Diverse căzi metalice sunt așezate pe o platformă prevăzută cu un grătar mare; dedesubt, există o suprafață acoperită cu piatră și cu lemn carbonizat, rămășițe ale focurilor pe care le făceam iarna, să încălzim camera și apa.

După ce bâjbâim prin întuneric și găsim lanterna cu baterii, facem foc, folosind lemnele adunate în colțul magaziei, în timp ce Julian umblă cu o lanternă prin celelalte zone ale casei, explorând. Iau un săpun din magazie și găsesc chiar și un prosop adevărat. Mă mănâncă pielea, de la mizerie. O simt peste tot, până și pe pleoape. Înainte să mă dezbrac, strig:

— Julian?

— Da?

Vocea lui e înfundată. După cum se aude, e în dormitor.

— Rămâi unde ești, da?

Baia nu are ușă. Nu e necesară, iar în Sălbăticie lucrurile care nu sunt necesare nu sunt construite, fabricate sau folosite. Urmează o mică pauză, apoi:

— Bine.

Mă întreb la ce se gândește. Vocea lui e ascuțită, încordată, deși s-ar putea să fie efectul distorsiunii pereților din placaj și cositor. Pun arma jos, apoi mă dezbrac și savurez momentul când blugii mei cad pe podea. Pentru o clipă, propriul trup mi se pare străin. Era o vreme când aveam rotunjimi peste tot, în ciuda mușchilor de pe coapse și de pe pulpe, de la alergat. Abdomenul mi se bombase, sânii îmi erau plini și grei.

Acum, sunt piele și os. Sânii îmi sunt prea mici; pielea e plină de vânătăi. Mă întreb dacă Alex m-ar mai găsi frumoasă. Mă întreb dacă Julian crede că sunt urâtă. Alung ambele gânduri. Inutile; irelevante.

Frec bine fiecare centimetru de corp: sub unghii, după urechi, în urechi, printre degete și între picioare. Îmi săpunesc părul și las spuma să-mi intre în ochi, să mă usture. Când în sfârșit mă ridic, încă alunecoasă de la săpun, ca un pește, cada rămâne plină de mizerie. O dată în plus, sunt recunoscătoare că aici nu avem oglinzi; reflexia mea e vagă pe suprafața apei, o umbră. Nu vreau să văd mai bine cum arăt.

Mă șterg și iau niște haine curate: pantaloni de trening, șosete groase și un pulover larg. Baia m-a revigorat și mă simt suficient de puternică să scot altă apă din puț și să umplu o cadă pentru Julian. Îl găsesc în magazie. Stă în fața unui raft scund. Cineva a lăsat acolo niște cărți interzise. O răsfoiește pe una dintre ele.

— E rândul tău, îi zic, iar el tresare și închide cartea.

Se îndreaptă, iar când se întoarce are o mină vinovată. Apoi, privirea i se schimbă, o expresie pe care nu o pot identifica.

— E în regulă. Aici, poți să citești orice vrei.

— Eu…

Începe să vorbească, dar se oprește, scuturând din cap. Încă se uită la mine cu privirea aceea ciudată. Pielea mea e fierbinte. Probabil că apa a fost prea caldă.

— Îmi amintesc de cartea asta, zice, în cele din urmă, dar simt că nu e ceea ce voia să spună inițial. Era în biroul tatălui meu. Al doilea birou. Cel despre care ți-am povestit.

Dau din cap. Îmi arată cartea. E un exemplar din *Marile speranțe*, de Charles Dickens.

— Nu am citit-o încă, mărturisesc. Tack mereu spunea că e una dintre preferatele lui…

Trag aer în piept. Nu trebuia să pomenesc numele lui Tack. Am avut încredere în Julian, m-am deschis în fața lui.

Dar el este tot Julian Fineman, iar puterea Rezistenței depinde de secretele ei. Din fericire, nu spune nimic despre asta.

— Fratele meu…

Tușește și o ia de la capăt.

— Am găsit cartea asta împreună cu lucrurile lui. După ce a murit. Nu știu de ce; nu știu ce căutam.

Voiai să îl aduci înapoi, mă gândesc, dar nu o spun.

— Am păstrat-o.

Julian zâmbește cu un colț al gurii.

— Am făcut o tăietură în saltea. O țineam acolo, să nu o găsească tata. Am început să o citesc în ziua aceea.

— E bună?

— E plină de chestii ilegale, zice Julian încet, de parcă ar reevalua semnificația cuvintelor.

Privirea îi alunecă de pe mine și, pentru o clipă, se lasă o tăcere grea. Apoi, ochii i se întorc la mine și, de data aceasta, când zâmbește, fața i se luminează.

— Dar, da. E bună. E super, cred.

Nu știu de ce, dar râd; pur și simplu, felul în care o spune alungă încordarea din încăpere, face ca totul să pară ușor și flexibil. Am fost răpiți; am fost bătuți și vânați; nu avem cum să ajungem acasă. Venim din lumi diferite și aparținem unor tabere diferite. Dar totul va fi bine.

— Ți-am umplut o cadă. Ar trebui să fie fierbinte. Poți lua haine curate.

Fac semn spre rafturile ordonat aranjate și etichetate: TRICOURI DE BĂRBAȚI, PANTALONI DE FEMEI, PANTOFI DE COPIL Opera lui Raven, desigur.

— Mulțumesc.

Julian ia de pe raft un tricou și pantaloni și, după o clipă de ezitare, pune la loc printre cărți *Marile speranțe.* Apoi, se ridică, ținând hainele la piept.

— Nu e așa rău aici, știi?

Ridic din umeri.

— Facem ce putem, zic, dar în sinea mea sunt mândră.

Pornește spre baie, pe lângă mine. Când se apropie, se oprește brusc. Corpul i se încordează. Văd că îl trece un fior și, pentru o clipă îngrozitoare, mă gândesc: *Doamne, are o criză*. Apoi, zice simplu:

— Părul tău…

— Cum?

Sunt atât de surprinsă, că abia reușesc să rostesc cuvântul. Julian nu se uită la mine, dar simt o conștientizare în corpul lui, o absorbție care mă face să mă simt și mai expusă decât dacă m-ar fi privit.

— Părul tău miroase a trandafiri, zice el și, înainte să pot răspunde, se întoarce și o ia pe hol, iar eu rămân singură, cu un fior în piept.

În timp ce el face baie, pregătesc cina. Sunt prea obosită să pornesc vechiul cuptor cu lemne, așa că scot niște biscuiți, deschid două conserve de fasole și câte una de ciuperci și roșii; doar lucruri care nu trebuie gătite. Avem și carne de vită în saramură. Iau doar o conservă mică, deși mi-e atât de foame, că probabil aș putea să mănânc singură o vacă întreagă. Dar trebuie să lăsăm și altora. Asta e regula.

Aici, nu există ferestre și e întuneric. Opresc lanterna; nu vreau să consum inutil bateriile. În schimb, găsesc câteva lumânări groase – deja arse aproape de tot – și le pun pe jos. Nu avem nici mese. Când am stat aici, cu Raven și cu Tack, după ce Hunter plecase cu ceilalți mai departe spre sud, în Delaware, am mâncat așa în fiecare seară, aplecați deasupra unei singure farfurii, cu genunchii îndoiți, cu umbre clipind pe pereți. Cred că a fost cea mai fericită perioadă de când părăsisem Portlandul.

Din baie, aud apă plescăind și fredonat. Și Julian găsește plăcere în lucrurile mici. Mă duc la ușa din față și o întredeschid. Soarele apune deja. Cerul e de un albastru pal, presărat cu nori roz și aurii. Resturile metalice din jurul casei – deșeurile și șrapnelul – bat în roșu. Am impresia că văd o mișcare în stânga mea. Trebuie să fie tot pisica.

— La ce te uiți?

Mă răsucesc și, fără să vreau, trântesc ușa. Nu l-am auzit venind. Stă foarte aproape. Îi simt mirosul pielii: miroase a săpun și, cumva, masculin. Părul i se cârlionțează în jurul feței.

— La nimic.

Și, pentru că rămâne acolo nemișcat, uitându-se la mine:

— Arăți aproape uman.

— Mă simt aproape uman, zice și își trece o mână prin păr.

A găsit un tricou alb și blugi care i se potrivesc. Mă bucur că nu pune multe întrebări despre adăpost, despre cine stă aici și când a fost amenajat. Știu că ar trebui să întrebe. Aprind lumânările și ne așezăm pe jos, cu picioarele încrucișate. Și, pentru o vreme, suntem prea ocupați să mâncăm, ca să vorbim. Dar după aceea o facem: Julian îmi povestește că a crescut în New York și mă întreabă despre Portland. Îmi spune că voia să studieze matematica în liceu, iar eu îi povestesc despre alergări.

Nu vorbim despre operație, sau despre Rezistență, sau despre AFD, sau despre ce se va întâmpla mâine, iar în acest timp în care stăm față în față pe podea simt că am un prieten adevărat.

Râde des, așa cum făcea Hana. E un bun orator și un și mai bun ascultător. Mă simt ciudat de confortabil lângă el, chiar mai confortabil decât mă simțeam cu Alex. Nu vreau să mă gândesc la o astfel de comparație, dar o fac, și mă ridic brusc, în timp ce Julian încă vorbește, să duc farfuriile la chiuvetă.

— Ești bine?

— Da, zic prea repede.

Mă urăsc în clipa asta și îl urăsc și pe el, fără să știu de ce.

— Sunt doar obosită.

Cel puțin asta e adevărat. Brusc, sunt mai obosită decât am fost vreodată în toată viața mea. Aș putea dormi o veșnicie; aș putea lăsa somnul să cadă peste mine ca zăpada.

— O să caut niște pături, zice și se ridică.

Îl simt cum ezită în spatele meu și mă prefac ocupată la chiuvetă. Nu pot să îl privesc în clipa asta.

— Hei, nu am apucat să îți mulțumesc. Tușește. Mi-ai salvat viața acolo, în tuneluri.

Ridic din umeri, tot cu spatele la el. Strâng marginea chiuvetei atât de tare, că încheieturile degetelor mi se albesc.

— Și tu mi-ai salvat viața. Aproape că am fost strivită de un Gunoier.

Când vorbește din nou, îmi dau seama că zâmbește.

— Așadar, ne-am salvat reciproc.

Atunci, mă întorc; dar a luat deja o lumânare și a dispărut pe hol, așa că eu rămân cu umbrele.

•

Julian a ales două paturi de jos și le-a pregătit cât de bine a putut, cu cearșafuri care nu prea se potrivesc și cu pături subțiri din lână. A pus rucsacul la picioarele patului meu. Sunt vreo duzină de paturi în cameră, dar a ales două aflate unul lângă altul. Încerc să nu mă gândesc ce înseamnă asta. Stă pe patul lui, cu capul în jos, încercând să-și dea jos șosetele. Când intru cu lumânarea, se uită la mine cu o expresie atât de fericită, că aproape scap lumânarea, iar flacăra se stinge. Acum, rămânem pe întuneric.

— Poți găsi drumul?

— Da.

Pornesc după vocea lui, folosindu-mă de celelalte paturi, să mă ghidez.

— Încet.

Mâna lui îmi alunecă scurt pe spate, când trec pe lângă el și dau de patul meu. Mă întind sub cearșaf și sub pătură. Amândouă miros a stătut și, foarte slab, a rahat de șoarece, dar sunt recunoscătoare că e cald. Căldura de la focul din baie nu a ajuns până aici. Când expir, în beznă se cristalizează mici norișori de aburi. Va fi greu de dormit. Extenuarea care m-a cuprins după cină s-a evaporat la fel de repede cum a apărut. Trupul meu e alert, înfrigurat. Sunt incredibil de conștientă de respirația lui Julian, de trupul lui longilin aproape lângă al meu, în beznă. Îmi dau seama că și el e treaz. După un timp, vorbește. Vocea îi e joasă, un pic răgușită.

— Lena?

— Da?

Inima mea galopează, o simt în gât și în piept. Îl aud că se răsucește spre mine. Suntem la vreun metru distanță, atât de aproape au fost făcute paturile.

— Te gândești vreodată la el? La băiatul care te-a îmbolnăvit?

Imaginile clipesc în noapte: o claie de păr castaniu, ca frunzele de toamnă; silueta unui trup, o formă alergând lângă mine; o imagine de vis.

— Încerc să nu o fac.

— De ce nu?

— Pentru că doare.

Respirația lui Julian e ritmică, liniștitoare.

— Tu te gândești vreodată la fratele tău?

O pauză.

— Mereu. Mi-au spus că va fi mai ușor după vindecare.

Urmează alte câteva momente de tăcere.

— Pot să-ți mai spun un secret?

— Da.

Îmi strâng mai bine pătura în jurul umerilor. Părul meu e încă ud.

— Știam că nu va funcționa. Operația, vreau să zic. Știam că mă va ucide. Eu… eu mi-am dorit asta.

Rostește încet cuvintele.

— Nu am mai spus asta nimănui.

Brusc, îmi vine să plâng. Vreau să mă întind și să îl iau de mână. Vreau să îi spun că e în regulă, să îi simt moliciunea urechii cu buzele. Vreau să mă ghemuiesc lângă el, așa cum făceam cu Alex, și să respir cu nasul în pielea lui caldă. *El nu e*

Alex. *Nu îl vrei pe Julian*. *Îl vrei pe Alex*. *Iar Alex e mort*. Dar nu e chiar adevărat. Îl vreau și pe Julian. Trupul meu e plin de fiori. Vreau buzele lui Julian pe ale mele, pline și moi; și mâinile lui calde pe spatele meu și prin păr. Vreau să mă pierd în el, să mă dizolv în trupul lui, să simt cum pielea ni se unește.

Închid ochii și-i strâng, alungând această idee. Dar cu ochii închiși, Julian și Alex se contopesc. Fețele lor se unesc și se despart, apoi se amestecă din nou, ca imaginile reflectate în apă, se suprapun, până când nu mai știu pe care îl vreau, în beznă, în mintea mea.

— Lena? mă strigă el din nou, de data aceasta și mai încet.

Îmi rostește numele de parcă ar fi un cântec. S-a tras mai aproape de mine. Îl simt, linia zveltă a trupului, un loc unde întunericul a dispărut. Și eu m-am mișcat, fără să vreau. Sunt chiar pe marginea patului, cât se poate de aproape de el. Dar nu mă întorc cu fața spre el. Rămân pe loc. Îmi blochez brațele și picioarele, încerc să-mi blochez și inima.

— Da, Julian?

— Cum e?

Știu la ce se referă, dar tot întreb:

— Ce anume cum e?

— *Deliria*.

Se oprește. Apoi, îl aud cum coboară încet din pat. Îngenunchează în spațiul dintre paturile noastre. Nu pot să mă mișc, nu pot să respir. Îmi întorc capul, buzele noastre sunt despărțite de vreo cincisprezece centimetri. Mai puțin.

— Cum e să fii bolnav?

— Nu… nu pot să descriu.

Mă forțez să vorbesc. Nu pot să respir, nu pot să respir, nu pot să respir. Pielea lui miroase a fum, de la focul cu lemne, a săpun, a rai. Îmi închipui ce gust are pielea lui; îmi închipui cum i-aș mușca buzele.

— Vreau să știu.

Vorbele lui sunt o șoaptă, abia se aud.

— Vreau să știu de la tine.

Apoi, degetele lui îmi ating fruntea, atât de blând, atingerea lui e și ea o șoaptă, cea mai ușoară respirație, iar eu sunt tot paralizată, blocată. Peste podul nasului meu, peste buze, cea mai ușoară atingere, astfel încât simt gustul sărat al pielii lui, îi simt cutele degetului mare pe buza mea de jos, apoi peste

bărbie, în jurul gurii, în sus spre păr și simt în mine o fierbințeală care mă țintuiește de pat, nu mă lasă să mă mișc.

— Ți-am spus – Julian înghite, vocea lui e gravă, răgușită –, ți-am spus că odată am văzut doi oameni sărutându-se. Vrei să…

Julian nu termină întrebarea. Nu e nevoie. Brusc, tot corpul meu se deblochează; fierbințeala se împrăștie prin pieptul meu și îmi desface buzele și tot ce trebuie să fac e să îmi întorc capul, doar un pic, iar buzele lui sunt acolo. Și ne sărutăm: încet, la început, pentru că el nu știe cum, iar pentru mine a trecut atâta timp. Simt sare, și zahăr, și săpun; îmi trec limba peste buza lui de jos, iar el îngheață pentru o clipă. Buzele lui sunt calde, și pline, și minunate. Limba lui trece peste buzele mele, apoi, deodată, amândoi ne relaxăm. Și respirăm unul în altul, iar el îmi ține fața cu mâinile, iar eu simt un val de bucurie pură, aproape că plâng, sunt atât de fericită! Pieptul lui e tare, lipit de mine. L-am tras în pat, fără să îmi dau seama, și nu vreau să se termine niciodată. Aș putea să îl sărut o veșnicie, să îi simt degetele prin păr, să îl ascult rostindu-mi numele.

Pentru prima dată de când a murit Alex, mi-am găsit drumul spre un spațiu cu adevărat liber: un spațiu neîngrădit de ziduri și nelocuit de teamă. Asta înseamnă să zbori.

Apoi, brusc, Julian se trage de lângă mine.

— Lena, zice gâfâind, de parcă ar fi alergat mult.

— Nu o spune.

Încă simt că îmi vine să plâng. E atâta fragilitate într-un sărut, în alți oameni: totul e din sticlă.

— Nu strica momentul.

Dar oricum o spune.

— Ce se va întâmpla mâine?

— Nu știu.

Îi trag capul spre pernă, lângă mine. Pentru o clipă, am impresia că simt o prezență lângă noi, în beznă, o siluetă care se mișcă, și îmi întorc repede capul spre stânga. Nimic. Văd stafii. Mă gândesc la Alex.

— Nu-ți face griji pentru asta acum, o spun inclusiv pentru mine, nu doar pentru el.

Patul este foarte îngust. Mă întorc pe o parte, la distanță de Julian, dar când își pune brațul în jurul meu, mă relaxez și mă las pe el, ghemuită în curba trupului său, de parcă i-aș fi împrumutat forma. Vreau să fug și să plâng. Vreau să îl implor

pe Alex – oriunde ar fi, în orice altă lume s-ar afla acum – să mă ierte. Vreau să îl sărut pe Julian din nou. Dar nu fac nimic din toate acestea. Stau nemișcată și simt bătăile regulate ale inimii lui în spatele meu, până când inima mea se liniștește și îl las să mă țină și chiar înainte să adorm spun o scurtă rugăciune, ca dimineața să nu vină niciodată.

•

Dar dimineața vine. Își croiește drum printre crăpăturile placajelor, prin fisurile din acoperiș: un gri întunecos, o pălire a întunericului. Primele mele momente de trezie sunt confuze: am impresia că sunt cu Alex. Nu. Julian. Brațul lui e în jurul meu, respirația lui fierbinte e pe gâtul meu. Am dat la o parte cearșaful cu picioarele. Văd o mișcare dinspre hol; cumva, pisica a intrat în casă. Apoi, brusc, o certitudine – nu, am închis ușa seara trecută, am încuiat-o – și teroarea, care îmi strânge pieptul. Mă ridic.

— Julian.

Atunci, totul explodează. Intră pe ușă, dau buzna prin pereți, țipă, urlă – polițiști și gardieni cu măști de gaze și uniforme gri. Unul dintre ei mă apucă, iar celălalt îl trage pe Julian din pat. Acum e treaz, mă strigă, dar nu aud din pricina vacarmului, a țipetelor care trebuie să fie ale mele. Apuc rucsacul, care încă e la picioarele patului meu, și mă smucesc de lângă gardian, dar sunt încă trei, mă flanchează prin spațiul îngust dintre paturi și nu am scăpare. Îmi amintesc de armă: e în baie, iar acum nu mi-e de folos. Cineva mă trage de guler și mă înec. Un alt gardian îmi duce brațele la spate și îmi pune cătușe, apoi mă împinge înainte, astfel că sunt pe jumătate târâtă prin casă, pe jumătate merg, apoi, afară, în lumina strălucitoare a soarelui, unde sunt adunați și mai mulți polițiști, membri ai SWAT, cu arme și măști de gaze, nemișcați, tăcuți, așteptând.

Înscenare. Acesta e cuvântul care se zbate prin mine, prin panica mea. Înscenare. Asta trebuie să fie.

— I-am prins, anunță cineva într-o stație și, brusc, totul prinde viață, vibrează.

Oamenii strigă unii la alții, gesticulând. Doi polițiști pornesc motocicletele, iar mirosul de la țeava de eșapament se răspândește în jur. Stațiile bâzâie, o cacofonie.

— Zece-patru, zece-patru. I-am prins.

— La treizeci de kilometri de zona îngrădită... pare un fel de ascunzătoare.

— Unitatea 508 către sediu...

Julian e în spatele meu, înconjurat de patru gardieni; și el a fost încătușat.

— Lena! Lena!

Îl aud strigându-mi numele. Încerc să mă întorc, dar sunt împinsă înainte de gardienii din spatele meu.

— Nu te opri, îmi zice unul, și sunt surprinsă să aud o voce de femeie, distorsionată de masca de gaze.

Pe drumul pe care am venit eu și Julian sunt parcate în șir mai multe mașini, iar aici sunt și mai mulți polițiști, și mai mulți membri SWAT. Unii dintre ei sunt complet echipați, dar alții stau rezemați lejer de mașini, în haine civile, pălăvrăgind și cu pahare de cafea din plastic în mâini. Abia se uită la mine, în timp ce sunt târâtă spre șirul de mașini. Sunt plină de o furie oarbă, o furie care mă face să vreau să scuip. Pentru ei, e rutină. Vor merge acasă la sfârșitul zilei, la casele lor ordonate, la familiile lor ordonate și nu își vor aminti de fata pe care au văzut-o dând din picioare și țipând în timp ce era târâtă, probabil, spre moarte.

Văd o mașină neagră; fața albă și îngustă a lui Thomas Fineman mă privește impasibilă când trec pe lângă ea. Dacă aș putea să îmi eliberez un pumn, l-aș pocni prin geam. Aș privi cum sticla i se sparge în față, să văd cât de calm ar fi atunci.

— Hei, hei, hei!

Un polițist face cu mâna spre noi, din față, gesticulând cu stația spre o dubă de poliție. Cuvintele scrise cu negru se văd de pe albul mașinii: ORAȘUL NEW YORK, DEPARTAMENTUL DE CORECȚIE, REFORMĂ ȘI PURIFICARE. În Portland, aveam o singură închisoare, Criptele. Adăpostea toți infractorii și pe cei din Rezistență, plus toți țăcăniții locali, mulți dintre ei ajunși în pragul nebuniei din pricina operației făcute de mântuială sau prea devreme. În New York și orașele lui surori există o rețea de închisori cu un nume aproape la fel de nepotrivit ca al celei din Portland: Rahații.

— Pe aici!

Acum, un alt polițist ne face semn spre o altă mașină și urmează o scurtă pauză. Întreaga scenă e confuză, mai haotică decât raidurile pe care le-am văzut. Sunt prea mulți oameni.

Prea multe mașini care poluează aerul cu gazele de eșapament, prea mult zgomot făcut de stații, oameni vorbind și strigând deodată. Un gardian și un membru al SWAT se ceartă în privința jurisdicției. Mă doare capul; lumina mă orbește. Văd doar soarele strălucitor; un val metalic de mașini și motociclete, gaze de eșapament care transformă aerul în miraj, în vâscozitate și fum. Brusc, simt cum crește panica în mine. Nu știu ce s-a întâmplat cu Julian. Nu mai e în spatele meu și nu îl văd în mulțime.

— Julian! strig, dar nu primesc niciun răspuns, deși un polițist se întoarce când îmi aude vocea, apoi, scuturând din cap, scuipă la picioarele mele.

Mă lupt cu femeia din spatele meu, încercând să scap din strânsoare, dar mâinile ei sunt ca o menghină în jurul încheieturilor mele și, cu cât mă lupt mai mult, cu atât mă strânge mai tare.

— Julian! Julian!

Niciun răspuns. Panica a devenit ceva palpabil și îmi stă în gât. Nu, nu, nu, nu. Nu din nou.

— Haide, nu te opri.

Vocea distorsionată a femeii mă îndeamnă să înaintez. Mă împinge dincolo de linia, mașinilor care așteaptă.

Gardianul care a condus procesiunea vorbește repede în stație, o discuție cu Conducerea. Despre cine ar trebui să mă preia și abia se uită la noi când trecem prin mulțime. Încă mă lupt cu femeia din spatele meu, cu fiecare strop de putere pe care o mai am, deși felul în care îmi ține brațele generează un val de durere de la încheieturi până la umeri și, chiar dacă m-aș elibera, sunt tot încătușată și nu aș reuși să fac mai mult de câțiva pași până să fiu prinsă.

Dar piatra din gâtul meu e prezentă, și panica, și certitudinea. Trebuie să îl găsesc pe Julian. Trebuie să îl salvez. Dincolo de asta, cuvinte vechi, cuvinte imperioase, continuă să mă preseze: *nu din nou*, *nu din nou*, *nu din nou*.

— Julian!

Lovesc în spate cu piciorul și nimeresc în fluierul piciorului ei. Aud înjurătura și, pentru o clipă, strânsoarea slăbește. Dar apoi mă strânge din nou și trage de încheieturile mele atât de puternic, că abia pot să respir. Apoi, în timp ce mă dau înapoi, să slăbesc strânsoarea, încercând să respir, încercând să nu

plâng, se apleacă un pic în față, astfel încât deschizătura măștii ei se lovește de urechea mea.

— Lena, zice încet, te rog. Nu vreau să îți fac rău. Sunt o luptătoare pentru libertate.

Cuvintele acelea mă îngheață. E un cod secret prin care simpatizanții și Invalizii îl folosesc pentru a-și declara devotamentul. Încetez să mă mai împotrivesc, iar strânsoarea ei slăbește. Dar continuă să mă împingă în față, pe lângă șirul de mașini. Merge repede și hotărât, astfel că nimeni nu o oprește și nu intervine. În față, văd o dubă albă care o ia prin șanțul de lângă drumul noroios. Are pe ea semnul DERP, dar literele par ușor decolorate – sunt un pic prea mici, observ, deși trebuie să te uiți bine ca să vezi asta. Am făcut o curbă și suntem ascunși de restul oamenilor de securitate, după o grămadă uriașă de metale răsucite și beton spart. Brusc, femeia îmi eliberează brațele. Sprintează spre mașină și scoate niște chei dintr-un buzunar. Deschide ușile din spate; în interiorul vehiculului e întuneric, gol și miroase slab a acru.

— Urcă.

— Unde mă duci?

M-am săturat de această neputință; zile în șir am fost lăsată într-o confuzie amețitoare, cu impresia unor alianțe secrete și a unor conspirații complexe.

— Undeva în siguranță, îmi zice și, în ciuda măștii, simt presiunea din vocea ei.

Nu am de ales, trebuie să o cred. Mă ajută să urc și îmi spune să mă întorc, să îmi scoată cătușele. Apoi, îmi dă rucsacul și închide ușile. Inima îmi tresare un pic, când aud că o încuie. Sunt prinsă aici. Dar nu poate fi mai rău decât ce aș fi avut de înfruntat afară. Simt un bolovan în stomac, când mă gândesc la Julian. Mă întreb ce se va întâmpla cu el. Poate – simt un licăr de speranță – vor fi blânzi cu el, având în vedere cine e tatăl lui. Poate că vor considera totul doar o greșeală. Și a fost o greșeală: sărutul, felul în care ne-am atins.

A fost?

Mașina pornește și mă rostogolesc pe un cot. Podeaua huruie, în timp ce înaintăm pe drumul cu hârtoape. Trebuie să fim aproape de groapa de gunoi acum, trecem pe lângă vechea stație și ne îndreptăm către tunelul care duce spre New York. După zece minute, ne oprim. Mă târăsc în față și îmi lipesc

urechea de panoul din sticlă – vopsit cu negru, complet opac –, care mă desparte de șofer. Se aude vocea femeii. Mai e o voce: una de bărbat. Probabil, vorbește cu cei de la Controlul de graniță.

Așteptarea e o agonie. Cred că i-au luat cardul SVS, să îl verifice. Dar secundele trec, se fac minute. Femeia tace. Poate că SVS-ul e blocat. Deși e frig, subsuorile îmi sunt transpirate. Apoi, a doua voce se întoarce și rostește un ordin. Motorul se oprește, iar liniștea e bruscă și intensă. Ușa șoferului se deschide și se închide. Duba se clatină un pic.

De ce coboară? Mintea mea galopează: dacă face parte din Rezistență, poate că a fost prinsă, recunoscută. Urmez eu. Sau – și nu știu care variantă e mai rea – nu mă vor găsi. O să rămân închisă aici; o să mor de foame sau fără aer. Brusc, respir greu. Aerul e greu și plin de tensiune. Simt picături de transpirație pe gât în jos și pe scalp.

Apoi, ușa șoferului se deschide, motorul prinde viață și mașina pornește. Expir, aproape că suspin. Cumva, aproape simt că intrăm în Holland Tunnel: gâtul lung, întunecos din jurul mașinii, un loc umed, cu ecou. Îmi închipui râul de deasupra pătat cu gri. Îmi amintesc de ochii lui Julian, de felul în care se schimbă, precum apa când reflectă diverse feluri de lumină.

Mașina dă peste o groapă, iar stomacul meu tremură, când sunt aruncată în sus, apoi aterizez la loc. Urmează un urcuș și, prin pereții metalici, aud sunete sporadice de trafic: urletul îndepărtat al unei sirene, un claxon behăind în apropiere. Probabil că suntem în New York. Cred că mașina poate opri în orice clipă – de fiecare dată când încetinim, mă aștept ca ușile să se deschidă, iar femeia cu mască să mă ducă la Rahați, deși mi-a spus că e de partea mea –, dar mai trec vreo douăzeci de minute. Am încetat să țin socoteala locurilor pe unde trecem. În loc de asta, mă ghemuiesc pe podeaua murdară, care vibrează sub obrazul meu. Încă mi-e greață. Aerul miroase a transpirație și a mâncare veche.

În cele din urmă, mașina încetinește și se oprește. Mă ridic, cu inima galopându-mi în piept. Aud o discuție scurtă – femeia spune ceva ce nu aud clar, iar altcineva zice „totul e în regulă”. Apoi, urmează un scârțâit puternic, ca niște balamale de uși vechi. Mașina înaintează încă vreo zece-douăzeci de metri, apoi se oprește din nou. Motorul se oprește. Aud șoferul cum coboară

și mă încordez, cu rucsacul într-o mână, gata să lupt sau să fug. Ușile se deschid și, în timp ce cobor precaut, simt dezamăgirea ca un pumn în gât. Speram să văd mai multe indicii, un răspuns la întrebarea de ce am fost luată și de cine. În schimb, sunt într-o încăpere fără nimic deosebit, doar beton și grinzi metalice. Într-un perete, o ușă dublă imensă, suficient de lată să încapă mașina; într-un alt perete, o ușă simplă, din metal, în același gri tern cum e totul în jur. Cel puțin există curent electric. Asta înseamnă că suntem într-un oraș legitim sau aproape de unul.

Șoferița și-a dat jos masca, dar încă are pe cap o mască, cu găuri pentru gură, nas și ochi.

— Ce e locul acesta? întreb, în timp ce mă îndrept și îmi pun rucsacul pe umăr. Cine ești?

Nu-mi răspunde. Mă privește cu atenție. Ochii ei sunt gri, de culoarea furtunii. Brusc, întinde mâna, de parcă ar vrea să îmi atingă fața. Mă trag înapoi și mă lovesc de mașină. Și ea face un pas în spate și strânge pumnul.

— Așteaptă aici, îmi zice.

Se întoarce, să iasă prin ușa dublă, cea prin care am venit, dar o prind de încheietură.

— Vreau să știu despre ce e vorba.

M-am săturat de pereți goi, încăperi încuiate, măști și jocuri. Vreau răspunsuri.

— Vreau să știu cum m-ați găsit și cine v-a trimis după mine.

— Nu sunt eu cea care îți poate da răspunsurile de care ai nevoie, îmi zice și încearcă să se desprindă din strânsoarea mea.

— Scoate-ți masca.

Pentru o clipă, parcă văd o sclipire de teamă în ochii ei. Apoi, dispare.

— Dă-mi drumul.

Vocea ei e înceată, dar fermă.

— Bine. O s-o iau eu.

Mă întind spre masca ei. Mă dă la o parte cu mâna, dar nu suficient de repede. Reușesc să ridic un colț al pânzei, să o trag de pe gât, unde văd un tatuaj mic, cu un număr scris vertical, de la ureche spre umăr: 5996. Dar înainte să pot ridica mai mult masca, mă prinde de încheietură și mă împinge.

— Te rog, Lena, zice și din nou simt încordarea din vocea ei.

— Nu-mi mai spune pe nume.

Nu ai dreptul să-mi spui pe nume. Furia crește în pieptul meu și arunc spre ea cu rucsacul, dar se ferește. Înainte să o fac din nou, ușile se deschid în spatele meu și mă răsucesc să o văd intrând pe Raven.

— Raven! strig și alerg spre ea.

Impulsiv, îmi arunc brațele în jurul ei. Niciodată nu ne-am îmbrățișat, dar îmi permite să o strâng tare pentru câteva secunde, înainte să mă dea la o parte. Zâmbește.

— Bună, copile.

Își trece ușor un deget peste tăietura de la gâtul meu și îmi cercetează fața, în căutarea altor răni. Tack e în spatele ei, se sprijină de tocul ușii. Și el zâmbește și abia mă abțin să zbor și spre el. Mă mulțumesc să îi strâng mâna pe care mi-o întinde.

— Bine ai revenit, Lena.

Privirea lui e caldă.

— Nu înțeleg.

Sunt copleșită de fericire; ușurarea produce valuri în pieptul meu.

— Cum m-ați găsit? De unde ați știut unde sunt? Ea n-a vrut să-mi spună nimic, eu…

Mă întorc și gesticulez spre femeia cu mască, dar aceasta dispăruse. Probabil că a ieșit pe ușile duble.

— Ușor, ușor, râde Raven și își pune un braț în jurul umerilor mei. Să-ți aducem ceva de mâncare, da? Probabil că ești și obosită. Ești obosită?

Mă conduce pe lângă Tack, prin ușa deschisă. Trebuie că suntem într-un fel de depozit transformat. Prin pereții subțiri, aud alte voci, vorbind și râzând.

— Am fost răpită, spun, iar acum cuvintele năvălesc din mine.

Trebuie să le spun lui Tack și lui Raven; vor înțelege, ei îmi vor explica totul și vor da logică lucrurilor.

— După demonstrație, l-am urmărit pe Julian în vechile tuneluri. Iar acolo erau Gunoieri, care m-au atacat, doar că ei lucrau cu AFD, presupun, și…

Raven și Tack se privesc. Tack vorbește liniștitor.

— Ascultă, Lena. Știm că ai trecut prin multe. Doar relaxează-te, da? Acum, ești în siguranță. Mănâncă, odihnește-te!

Mă conduc într-o încăpere dominată de o masă metalică mare, extensibilă. Pe ea sunt alimente pe care nu le-am văzut de o veșnicie: fructe proaspete și legume, pâine, brânză. E cel

mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Miroase a cafea bună și tare. Dar nu pot să stau jos și să mănânc. În primul rând, trebuie să știu. Și trebuie să le spun despre Gunoieri, despre oamenii care locuiesc în subteran, despre raidul din această dimineață, despre Julian. Ei pot să mă ajute să îl salvez pe Julian: ideea aceasta îmi vine deodată, o ușurare.

— Dar... încep să protestez.

Raven mă oprește și îmi pune o mână pe umăr.

— Tack are dreptate, Lena. Trebuie să te înzdrăvenești. Și vom avea destul timp să vorbim, pe drum.

— Pe drum? repet, privind de la unul la altul.

Amândoi îmi zâmbesc impasibili și mă fac să simt niște furnicături ciudate în piept. E o formă de indulgență, genul de zâmbet pe care medicii li-l oferă copiilor când le fac injecții. *Pe cuvânt, o să piște doar o secundă*...

— Mergem spre nord, zice Raven, pe un ton exagerat de vesel. Spre adăpost. Mă rog, nu adăpostul inițial, o să petrecem vara la marginea Waterbury-ului. Am ținut legătura cu Hunter. El a auzit de un adăpost mare, la periferia orașului, de partea cealaltă sunt mulți simpatizanți și...

Mintea mea s-a golit.

— Plecăm? zic prostește, iar ei doi se uită din nou unul la altul. Nu putem pleca acum.

— Nu avem de ales, zice Raven și încep să simt cum furia îmi crește în piept.

Își folosește vocea melodioasă, de parcă ar vorbi cu un copil.

— Nu.

Scutur din cap și strâng pumnii.

— Nu. Nu înțelegeți? Cred că Gunoierii lucrează cu AFD. Am fost răpită împreună cu Julian Fineman. Ne-au ținut închiși în subteran zile în șir.

— Știm, zice Tack, dar eu nu mă opresc, mă folosesc de furie, o las să crească.

— Trebuie să găsim o cale de scăpare. Aproape... aproape că m-au omorât. Julian m-a salvat.

Piatra din stomacul meu urcă spre gât.

— Iar acum l-au luat pe Julian și cine știe ce o să-i facă. Probabil că îl târăsc direct în laboratoare, sau îl aruncă în închisoare, sau...

— Lena.

Raven își pune mâinile pe umerii mei.

— Calmează-te!

Dar nu pot. Tremur, din cauza panicii și a furiei. Tack și Raven trebuie să înțeleagă; trebuie.

— Trebuie să facem ceva. Trebuie să îl ajutăm. Trebuie să…

— Lena.

Vocea lui Raven devine mai tăioasă și mă scutură.

— Știm despre Gunoieri, da? Știm că lucrau cu AFD. Știm totul despre Julian și tot ce s-a întâmplat în subteran. Te-am căutat pe lângă toate ieșirile din tuneluri. Speram să reușești să ieși cu câteva zile în urmă.

În sfârșit, asta mă face să tac. În sfârșit, Raven și Tack nu mai zâmbesc. În schimb, amândoi se uită la mine cu o expresie de milă.

— Ce vrei să spui?

Mă îndepărtez de Raven și mă clatin un pic; când Tack trage un scaun de la masă, mă las să cad pe el. Niciunul dintre ei nu răspunde imediat, așa că zic:

— Nu înțeleg.

Tack ia un scaun de vizavi de mine. Își privește mâinile, apoi zice încet:

— Rezistența știa de ceva vreme că Gunoierii erau plătiți de AFD. Au fost angajați să facă manevra aceea de la demonstrație.

— Nu are nicio logică.

Creierul meu parcă e acoperit cu o pâclă densă; gândurile mele se zbat, dar degeaba. Îmi amintesc țipetele, împușcăturile, cuțitele Gunoierilor.

— E perfect logic, zice Raven.

Continuă să stea în picioare, cu brațele încrucișate la piept.

— Nimeni din zombieland nu poate să facă diferența dintre Gunoieri și noi ceilalți, restul Invalizilor. Pentru ei, toți suntem la fel. Așa că vin Gunoierii, se poartă ca animalele, iar AFD arată țării întregi cât de îngrozitori suntem fără operație, cât de important e să fie tratată toată lumea de *deliria* imediat. Altfel, lumea se duce naibii. Gunoierii sunt dovada.

— Dar…

Îmi amintesc de Gunoierii care au năvălit în mulțime; fețe monstruoase urlând.

— Dar au murit oameni.

— Două sute, zice Tack încet.

Tot nu se uită la mine.

— Două duzini de polițiști. Restul, civili. Nu s-au sinchisit să numere și Gunoierii morți.

Scutură din umeri, un spasm rapid.

— Uneori, e nevoie de sacrificiu individual pentru sănătatea întregului.

Asta e una din lozincile AFD.

— Bun, zic.

Mâinile îmi tremură și țin strâns marginile scaunului, încă nu gândesc clar.

— Bun. Și ce o să facem în legătură cu asta?

Privirea lui Raven fuge spre Tack, dar el ține capul în pământ.

— Deja am făcut ceva în legătură cu asta, Lena, zice ea, tot cu vocea aceea de copil, și încă o dată simt niște furnicături ciudate în piept.

E ceva ce ei nu îmi spun, ceva rău.

— Nu înțeleg.

Vocea mea sună goală. Urmează câteva clipe de tăcere grea. Apoi, Tack oftează și, peste umăr, îi zice lui Raven:

— Ți-am spus, trebuia să o instruim de la început. Ți-am spus că trebuia să avem încredere în ea.

Raven nu răspunde. Un mușchi din bărbie i se zbate. Și, brusc, îmi amintesc cum, cu câteva săptămâni înainte de demonstrație, am coborât și i-am auzit certându-se.

Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu putem fi sinceri unul cu altul. Se presupune că suntem de aceeași parte.

Știi că nu e realist, Tack. Așa e cel mai bine. Crede-mă.

Tu ești cea care nu are încredere...

Se certau din cauza mea.

— Să mă instruiți în legătură cu ce?

Furnicăturile devin o durere puternică și ascuțită.

— Continuă, îi zice ea lui Tack. Dacă îți dorești atât de mult să îi spui, dă-i drumul.

Vocea ei e tăioasă, speriată. E speriată de mine și de reacția mea.

— Ce să îmi spună?

Nu mai suport, privirile criptice, pânza impenetrabilă a frazelor rostite pe jumătate. Tack își trece o mână peste frunte.

— Bine, uite ce e, zice el vorbind repede acum, de parcă ar fi nerăbdător să încheie discuția. Nu a fost o greșeală faptul că tu și Julian ați fost luați de Gunoieri, da? Nu a fost o eroare. Totul a fost plănuit.

Fierbințeala îmi urcă pe gât. Îmi ling buzele.

— Cine a plănuit? întreb, deși știu: trebuie să fi fost AFD.

Îmi răspund singură:

— AFD, exact când Tack face o grimasă și răspunde.

— Noi.

Tăcere încordată. Unu, doi, trei, patru. Număr secundele, trag aer în piept, închid ochii și îi redeschid.

— Ce?

Tack chiar roșește.

— Noi. Rezistența a pus la cale totul.

Din nou tăcere. Gâtul și gura mi s-au uscat.

— Nu... nu înțeleg.

Tack îmi evită din nou privirea. Se joacă cu degetele pe marginea mesei, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

— I-am plătit pe Gunoieri să îl ia pe Julian. Mă rog, Rezistența a plătit. Unul dintre membrii conducerii organizației s-a dat drept agent AFD, nu că asta ar conta. Gunoierii ar face orice pentru bani și doar pentru că o vreme au fost plătiți de AFD nu înseamnă că loialitatea lor nu e de vânzare.

— Julian, repet.

Amorțeala îmi cuprinde corpul.

— Și eu?

Tack ezită o fracțiune de secundă.

— Au fost plătiți să te ia și pe tine. Li s-a spus că Julian era urmărit de o fată. Li s-a spus să vă țină împreună.

— Și au crezut că vor primi o răscumpărare pentru noi.

Tack aprobă. Vocea mea sună străină, de parcă vine de departe. Abia pot să respir. Reușesc să rostesc:

— De ce?

Raven stă nemișcată, cu privirea în pământ. Brusc, izbucnește:

— Nu ai fost nicio clipă în pericol. Nu cu adevărat. Gunoierii știau că nu își vor primi banii dacă se ating de voi.

Îmi amintesc discuția auzită în tuneluri, vocea lingușitoare care îl îndemna pe albinos să respecte planul inițial, felul în care au încercat să scoată informații de la Julian în legătură cu

codurile de securitate. Evident, Gunoierii deveniseră nerăbdători. Voiau banii mai repede.

— Nu am fost nicio clipă în pericol?

Nici Raven nu se uită la mine.

— Eram gata… eram gata să mor.

Furia își întinde tentaculele fierbinți prin pieptul meu.

— Am fost înfometați. Am fost loviți. Julian a fost aproape omorât în bătaie. A trebuit să ne luptăm…

— Și ați reușit.

În sfârșit, Raven mă privește și, spre groaza mea, ochii îi sclipesc; pare fericită.

— Ai evadat și l-ai scos de acolo și pe Julian în siguranță.

Câteva secunde nu pot vorbi. Ard, ard, ard, în timp ce adevărata semnificație a celor întâmplate mă izbește.

— Totul… a fost un test?

— Nu, zice Tack ferm. Nu, Lena. Trebuie să înțelegi. A fost parte din tot, dar…

Mă ridic de la masă și mă întorc, să nu-i aud vocea. Aș vrea să mă transform într-o minge. Vreau să strig sau să trântesc cu ceva.

— Ce ai făcut tu a fost mai mult decât atât. Cu ce ne-ai ajutat tu. Și ne-am asigurat că nu vei păți nimic. Avem oamenii noștri în subteran. Li s-a spus să aibă grijă de tine.

Omul-șobolan și Monedă. Nu e de mirare că ne-au ajutat. Fuseseră plătiți să o facă. Nu pot rosti o vorbă. Înghit greu. Doar faptul că stau în picioare îmi consumă toată energia.

Restricționarea, frica, gardienii uciși în subteran din vina Rezistenței. Vina noastră. Un test.

Raven vorbește din nou, cu o voce plină de presiune: un agent de vânzări care încearcă să te convingă să cumperi, să cumperi, să cumperi.

— Ai făcut o treabă grozavă pentru noi, Lena. Ai ajutat Rezistența în mai multe feluri decât îți dai seama.

— Nu am făcut nimic.

— Ai făcut tot. Julian era foarte important pentru AFD. Un simbol a tot ce reprezintă AFD. Șeful aripii tinere. Doar asta înseamnă șase sute de mii de oameni, oameni tineri, nevindecați. Neconvinși.

Deodată, sângele îmi îngheață. Mă întorc încet. Tack și Raven mă privesc cu speranță, de parcă se așteaptă să fiu mulțumită.

— Ce legătură are povestea asta cu Julian?

Încă o dată, Raven și Tack se uită unul la altul. Acum însă, le citesc gândurile: sunt dificilă, obtuză. Ar fi trebuit să înțeleg deja.

— Julian înseamnă tot, Lena, zice Raven.

Se așază la masă, lângă Tack. Ei sunt părinții răbdători; eu sunt adolescentul problematic. La fel de bine am putea discuta despre un test picat.

— Dacă Julian părăsește AFD, dacă e alungat…

— Și mai bine, dacă el alege să plece, intervine Tack, iar Raven întinde mâinile, de parcă ar spune: *evident.*

— Dacă e alungat sau dacă pleacă singur, le transmite un mesaj important tuturor celor nevindecați, care l-au urmat ca lider, continuă ea. Și-ar putea reconsidera loialitatea, sau cel puțin unii dintre ei o vor face. Avem ocazia să îi aducem de partea noastră. Gândește-te la asta, Lena. E suficient să schimbăm lucrurile. E suficient să întoarcem totul în favoarea noastră.

Mintea mea se mișcă încet, de parcă ar fi închisă în gheață. Raidurile de azi-dimineață – plănuite. M-am gândit că a fost o înscenare și am avut dreptate. Rezistența a fost în spatele lor: ei trebuie să fi mituit polițiștii și gardienii. Le-au divulgat amplasamentul unui adăpost, doar să îl prindă pe Julian. Iar eu i-am ajutat. Îmi amintesc fața tatălui său oglindită în geamul mașinii negre: încruntat, sumbru, hotărât. Îmi amintesc povestea pe care mi-a spus-o Julian despre fratele lui mai mare. Cum l-a închis tatăl lui în pivniță, rănit, să moară singur în întuneric. Și asta doar pentru că a participat la o demonstrație.

Julian a fost cu mine în pat. Cine știe cum o să-l pedepsească. Pesimismul crește în mine. Închid ochii și văd fețele lui Alex și Julian contopindu-se la fel ca în vis. Se întâmplă din nou. Se întâmplă din nou și din nou e vina mea.

— Lena?

Aud un scaun cum se trage de la masă și, brusc, Raven e lângă mine, își pune un braț în jurul umerilor mei.

— Te simți bine?

— Să îți aducem ceva? întreabă Tack.

Mă scutur de atingerea lui Raven.

— Ia mâna de pe mine.

— Lena, se alintă ea. Haide. Stai jos.

Întinde din nou mâna spre mine.

— Am zis să nu mă atingi.

Mă trag în spate și mă împleticesc, lovindu-mă de scaun.

— Îți aduc apă, zice Tack.

Se ridică de la masă și se îndreaptă spre un hol, care trebuie să ducă spre restul depozitului. Pentru o clipă, aud o discuție aprinsă; apoi, liniște. Mâinile îmi tremură atât de tare, că nici nu pot să strâng pumnii. Altfel, aș fi lovit-o pe Raven în față. Oftează.

— Înțeleg de ce ești furioasă. Poate că Tack avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să îți împărtășim planul încă de la început.

Pare obosită.

— M-ai… m-ai folosit.

— Ai zis că vrei să ajuți, zice ea simplu.

— Nu. Nu așa.

— Nu poți să alegi.

Raven se așază din nou și își pune mâinile pe masă.

— Nu așa funcționează lucrurile.

Simt că își dorește să cedez, să mă așez, să accept. Dar nu pot, nu o voi face.

— Și Julian?

Mă forțez să o privesc în ochi și am impresia că o văd tresărind ușor.

— El nu e treaba ta.

Vocea ei devine ceva mai dură.

— Da?

Îmi amintesc degetele lui Julian prin părul meu, căldura brațelor lui, felul în care șoptea „vreau să știu, vreau să știu cu tine”.

— Și dacă vreau să fie treaba mea?

Ne privim. Răbdarea ei se apropie de limită. Gura îi e o linie subțire, furie și tensiune.

— Nu poți să faci nimic, zice scurt. Nu înțelegi? Lena Morgen Jones nu mai există. Gata, a dispărut. Nu are cum să se întoarcă. Nu ai cum să te întorci. Treaba ta s-a terminat.

— Așadar, lăsăm ca Julian să fie ucis? Sau aruncat în închisoare?

Din nou oftează, de parcă aș fi un copil răzgâiat, care face o criză.

— Julian Fineman e șeful aripii tinere a AFD…

— Știu toate astea. M-ai pus să le memorez, mai ții minte? Și ce? Va fi sacrificat pentru cauză?

Raven mă privește tăcută: un consimțământ.

— Sunteți la fel de răi ca ei, spun printre dinți, prin furia care îmi strânge gâtul, pe lângă piatra grea a dezgustului.

Acela e și motto-ul AFD: unii vor muri pentru sănătatea întregului. Am devenit ca ei. Raven se ridică din nou și se îndreaptă spre hol.

— Nu trebuie să te simți vinovată, Lena. E un război, știi doar.

— Nu înțelegi?

Îi arunc exact cele câteva cuvinte pe care le-a folosit ea cu mine cu mult timp în urmă, în adăpost, după moartea lui Miyako.

— Nu poți să îmi spui ce să simt.

Raven scutură din cap. Văd o urmă de milă pe fața ei.

— Ție… ție chiar îți place de el? De Julian?

Nu pot să răspund. Doar aprob din cap. Raven își freacă obosită fruntea și oftează din nou. Pentru o clipă, am impresia că va ceda. Că va accepta să mă ajute. Simt o urmă de speranță. Dar când se uită din nou la mine, fața îi e calmă, e stăpână pe sine.

— Plecăm mâine spre nord, îmi zice, iar discuția se încheie, pur și simplu.

Julian va merge la execuție, din cauza noastră, iar noi vom zâmbi și vom visa la victorie, la zorii ce aveau să vină, pătați de sânge.

Restul zilei e în ceață. Rătăcesc din încăpere în încăpere. Fețele se întorc spre mine cu speranță, zâmbind, apoi se uită în altă direcție, când eu nu dau semne că le recunosc. Trebuie să fie alți membri ai Rezistenței. Îl recunosc doar pe unul, un tip de vârsta lui Tack, care a venit cândva la Salvare, să ne aducă noile acte de identitate. Mă uit după femeia care m-a adus aici, dar nu văd pe nimeni care să semene cu ea, nu aud pe nimeni care să vorbească așa cum vorbea ea.

Rătăcesc și ascult. Înțeleg că suntem la treizeci de kilometri nord de New York și la sud de un oraș numit White Plains. Probabil că luăm curent electric de la ei: avem lumină, radio, chiar și un filtru de cafea electric. Una dintre încăperi e plină cu corturi și saci de dormit strânși. Tack și Raven ne-au pregătit de plecare. Habar n-am câți dintre ceilalți membri ai Rezistenței ni

se vor alătura; fără îndoială, unii vor rămâne aici. În afară de masa pliabilă și de scaune, plus o încăpere plină de paturi, nu există mobilă. Radioul și filtrul de cafea sunt puse direct pe podeaua din ciment, printre cabluri. Radioul e pornit aproape toată ziua, auzindu-se slab prin pereți și oriunde m-aș duce nu pot scăpa de el.

Julian Fineman... *șeful diviziei de tineret al Americii Fără*

Deliria și fiul președintelui organizației...
...*el însuși victimă a bolii*...

Toate radiourile sunt la fel. Toate spun aceeași poveste.

...*descoperit azi*...

...*în prezent, în arest la domiciliu*...
Julian... *și-a dat demisia din funcție și a refuzat operația*...

Cu un an în urmă, știrea nu ar fi fost difuzată. Ar fi fost ascunsă, la fel cum însăși existența fratelui lui Julian a fost încet și sistematic scoasă din înregistrările publice după moartea lui. Dar lucrurile s-au schimbat de atunci. Raven are dreptate într-o privință: acum, e război, iar armatele au nevoie de simboluri.

...*reunirea de urgență a Comitetului de Control al New Yorkului*... *proces rapid*... *programat pentru execuție prin injecție letală, la ora zece dimineață, mâine*...

...*unii spun că măsura este inutil de dură*... *protest public împotriva AFD și a CENY*...

Mă cufund în tristețe, o stare de suspendare: nu mai simt nimic. Furia s-a retras, la fel și vina. Sunt complet amorțită. Julian o să moară mâine. L-am ajutat să moară. Acesta a fost planul de la început. Nu mă încălzește cu nimic gândul că, dacă ar fi fost operat, probabil că ar fi murit oricum. Trupul meu e înțepenit. La un moment dat, cineva trebuie să îmi fi dat un pulover, pentru că sunt îmbrăcată cu el.

...declarația oficială, a lui Thomas Fineman...

În spatele deciziei Comitetului de Control stă AFD... ei spun: Statele Unite se află într-un punct critic și nu-i mai putem tolera pe cei care vor să ne facă rău... trebuie să dăm un exemplu.

AFD și Statele Unite ale Americii nu-și mai permit să fie indulgente. Rezistența e prea puternică. Se dezvoltă – în subteran, în tuneluri și adăposturi, în beznă, în locuri unde nu se poate ajunge la ea. Așa că ne vor da un exemplu public sângeros, la vedere.

La cină, reușesc să mănânc ceva și, chiar dacă tot nu pot să mă uit la Raven și la Tack, îmi dau seama că ei iau asta ca pe un semn că am cedat. Se forțează să pară veseli, gălăgioși, spun glume și povești altor câtorva membri ai Rezistenței adunați în jurul mesei. Vocile de la radio continuă să se interfereze, să treacă prin pereți, precum sărutul șuierător al unui șarpe.

...nicio altă declarație, nici din partea lui Julian, nici a lui

Thomas Fineman...

După cină, ies afară: o magazie mică, aflată la vreo douăzeci de picioare de clădirea principală, dincolo de o suprafață mică acoperită cu ciment crăpat. E prima dată când ies afară azi și prima ocazie de a arunca o privire prin preajmă. Suntem într-un fel de depozit vechi. E la capătul unei piste lungi din beton, înconjurată de copaci, pe ambele părți. Spre nord, zăresc strălucirea sclipitoare a luminilor din oraș: White Plains. Iar spre sud, în orizontul rozaliu, văd o sclipire neclară, un nimb, coroana de lumini care indică orașul New York. Trebuie să fie cam șapte seara, încă prea devreme pentru stingere sau pentru oprirea automată a luminilor. Julian e undeva printre luminile acelea, în amestecul de oameni și clădiri. Mă întreb dacă e speriat. Mă întreb dacă se gândește la mine.

Vântul e rece și aduce cu el mirosul de pământ care se dezgheață și de vegetație proaspătă: miros de primăvară. Mă gândesc la apartamentul nostru din Brooklyn, golit deja sau percheziționat de poliție. Lena Morgan Jones e moartă, cum a zis

Raven, iar acum există o altă Lena, la fel cum în fiecare primăvară copacii au alte frunze peste cele vechi, peste cele moarte și putrezite. Mă întreb cine va fi această nouă Lena.

Simt o înțepătură de tristețe. Deja a trebuit să renunț la foarte multe, la multe identități și vieți. Am crescut și m-am dezvoltat din rămășițele vechilor mele existențe, din lucrurile și oamenii la care am ținut: mama, Grace, Hana, Alex.

Iar acum Julian.

Nu asta mi-am dorit să fiu.

Undeva se aude o cucuvea, tare, în bezna înconjurătoare, ca o alarmă vagă. În clipa aceea îmi dau seama, o certitudine ca un zid de beton care parcă ar crește în mine. Nu asta mi-am dorit. Nu pentru asta am venit în Sălbăticie, nu de asta a vrut Alex să vin: nu să întorc spatele, să-i îngrop pe oamenii la care țin și să devin dură și nepăsătoare, să calc pe cadavrele lor, așa cum face Raven. Asta fac zombii. Dar nu eu. Am lăsat prea multe lucruri să se descompună. Am renunțat la prea multe.

Bufnița se aude din nou, iar acum strigătul ei e mai ascuțit, mai clar. Totul pare mai clar: scârțâitul copacilor uscați; mirosul din aer, stratificat și profund; un huruit îndepărtat, care crește, apoi se estompează.

Un camion. Am ascultat fără să gândesc, dar acum cuvântul, ideea, se clarifică: nu putem fi departe de drum. Probabil că am venit cu mașina de la New York, ceea ce înseamnă că trebuie să existe și o cale de întoarcere acolo. Nu am nevoie de Raven, nu am nevoie de Tack. Și chiar dacă Raven a avut dreptate în privința Lenei Morgan Jones – la urma urmei, ea nu mai există –, din fericire, nici eu nu mai am nevoie de ea.

•

Mă întorc înăuntru. Raven stă la masă și împachetează mâncare în legături de pânză. Le vom lega de bagajele noastre și le vom atârna de crengile copacilor, când vom poposi noaptea, pentru ca animalele să nu ajungă la ele. Cel puțin asta va face ea.

— Hei.

Îmi zâmbește exagerat de prietenos, cum a fost toată seara.

— Ai mâncat destul?

Aprob din cap.

— Mai mult decât am mâncat de ceva vreme, zic, iar ea tresare ușor.

Sunt sarcastică, dar nu mă pot abține. Mă sprijin de masă, unde sunt întinse la uscat, pe un prosop, cuțite ascuțite. Raven își trage un genunchi la piept.

— Ascultă, Lena, îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. M-am gândit că va fi, mă rog, m-am gândit că e mai bine așa.

— A fost și un test, zic, iar Raven ridică privirea repede.

Mă aplec, pun palma pe mânerul unui cuțit și îi simt conturul apăsat în carne. Raven oftează și își ferește din nou privirea.

— Știu că acum ne urăști, începe ea, dar o întrerup.

— Nu te urăsc.

Mă îndrept și iau cuțitul, îl strecor în buzunarul de la spate.

— Nu?

Pentru o clipă, Raven pare mult mai tânără decât e.

— Nu, zic, iar ea îmi zâmbește slab, ușurată.

E un zâmbet sincer.

— Dar nici nu vreau să fiu ca tine.

Zâmbetul ei pălește. În timp ce stau și o privesc, îmi dau seama că ar putea fi ultima dată când o văd. O durere ascuțită trece prin mine, o lamă prin mijlocul pieptului. Nu știu sigur dacă am iubit-o vreodată pe Raven, dar ea mi-a dat naștere aici, în Sălbăticie. Mi-a fost deopotrivă mamă și soră. Ea e încă una dintre persoanele pe care va trebui să le îngrop.

— Într-o zi vei înțelege, îmi zice și știu că ea chiar crede asta.

Se uită la mine cu ochii mari, dorindu-și să înțeleg: că oamenii ar trebui să se jertfească pentru cauze, că frumusețea poate fi construită călcând pe cadavre. Dar nu e vina ei. Nu în totalitate. Raven a suferit pierderi mari, mereu și mereu; și ea s-a îngropat. Bucăți din ea sunt risipite peste tot. Inima ei e cuibărită lângă o grămăjoară de oase, îngropată lângă un râu înghețat, care vor ieși la suprafață odată cu dezghețul de primăvară, un schelet care se va ridica din apă.

— Sper că nu, îi spun cât de blând pot și în felul acesta îi spun la revedere.

•

Bag cuțitul în rucsac și mă asigur că mai am cardurile de identitate furate de la Gunoieri. Îmi vor fi de folos. Iau un hanorac impermeabil de lângă unul dintre paturi și, dintr-un rucsac mic din plastic, deja pregătit pentru mâine, fur batoane de cereale și o jumătate de duzină de sticle cu apă. Rucsacul meu e greu, chiar și după ce scot din el *Cartea tăcerii* – nu o să

mai am nevoie de ea niciodată –, dar nu îndrăznesc să renunț la provizii. Dacă reușesc să ajung la Julian, va trebui să fugim repede și departe și habar n-am cât timp va trece până să găsim vreun adăpost.

Mă mișc încet prin depozit, spre ușa care dă în parcare și spre hambar. Trec pe lângă un singur om, un tip înalt, deșirat, cu păr roșcat, care mă privește o dată, apoi își ia ochii de la mine. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în Portland și nu l-am uitat: cum să te faci mic și să devii invizibil. Trec repede pe lângă încăperea în care stau cei mai mulți din Rezistență, inclusiv Tack, adunați pe lângă radio, râzând și vorbind. Unul fumează o țigară rulată manual. Altul amestecă un pachet de cărți. Văd ceafa lui Tack și îi trimit în gând un rămas-bun. Apoi, mă strecor încă o dată în noapte și sunt liberă.

New Yorkul își aruncă strălucirea pe cerul de la sud de noi, probabil un moment bun pentru stingere, în majoritatea orașelor. Doar cei mai bogați, guvernanții, cercetătorii și cei ca Thomas Fineman au acces nelimitat la lumină. O iau la fugă spre autostradă, oprindu-mă din când în când, să ascult zgomotul făcut de camioane. În general, liniștea e întreruptă doar de bufnițe și de animalele mici care fojgăie prin întuneric. Traficul e sporadic. Fără îndoială, e un drum folosit aproape exclusiv de camioanele de marfă.

Dar, brusc, e aici, un râu lung și dens de ciment, luminat argintiu de lună. O iau spre sud și încetinesc la pas, scoțând aburi pe gură. Aerul e proaspăt, rece, îmi taie plămânii de fiecare dată când respir. Dar e o senzație plăcută.

Țin drumul în dreapta mea, atentă să nu mă apropii prea mult. S-ar putea să fie puncte de control de-a lungul lui și ultimul lucru de care am nevoie este să fiu prinsă de o patrulă. Sunt cam treizeci de kilometri până la granița nordică a Manhattanului. E greu să țin socoteala timpului, dar cred că au trecut cel puțin șase ore înainte să văd în depărtare zidul înalt de beton care marchează granița orașului. Am înaintat încet. Nu am lanternă, iar luna a fost adesea dincolo de crengile dese de deasupra mea, împreunate, degete scheletice strânse. Practic, în unele momente, am mers pe dibuite. Din fericire, drumul din dreapta mea reflecta un pic de lumină și mă ajuta să mă orientez. Altfel, sunt sigură că m-aș fi rătăcit.

Portlandul a fost închis complet cu un gard din sârmă, despre care se spunea că ar fi electrificat. În New York, unele porțiuni din graniță sunt făcute din beton și sârmă ghimpată, cu turnuri de pază înalte, dispuse de-a lungul zidului, cu reflectoare care luminează siluetele copacilor de pe cealaltă parte, din Sălbăticie. Încă sunt la câteva sute de metri de graniță – luminile ei abia se văd, clipind printre copaci –, dar mă ghemuiesc și înaintez încet spre drum, cu urechile ciulite. Nu cred că sunt patrule pe partea aceasta a graniței. Dar, din nou, lucrurile sunt în schimbare acum.

Nu strică să fii precaut.

Până la drum, mai sunt cinci metri de mers printr-un șanț mic, acoperit cu un strat subțire de frunze moarte și cu petice de zăpadă topită. Cobor în el și mă las pe burtă. În acest fel, ar trebui să devin invizibilă de pe autostradă, chiar dacă ar fi vreo patrulă pe acolo. Umezeala îmi trece prin pantalonii de trening și îmi dau seama că va trebui să găsesc alte haine și un loc unde să mă schimb, când voi ajunge în Manhattan. Nu o să pot umbla pe străzile orașului așa, fără să trezesc suspiciuni. Dar o să mă ocup de asta mai târziu.

Trece un timp până să aud zgomotul unui camion în depărtare. Apoi, farurile apar din noapte și luminează ceața. Vehiculul trece pe lângă mine, enorm, alb și plin cu sigle ale unui lanț alimentar, apoi încetinește când se apropie de graniță. Mă sprijin pe coate. Există o deschizătură în zidul de graniță prin care trece drumul, ca o limbă de argint; este blocată de o poartă mare din fier. Când camionul se oprește, două siluete întunecate ies din gheretă. Luminate de reflectoare, nu se văd decât niște umbre conturate și formele negre ale armelor. Sunt prea departe să aud ce spun, dar îmi închipui că verifică actele șoferului. Unul dintre gardieni înconjoară camionul și îl inspectează. Nu îl deschide, totuși, să vadă și interiorul. Neglijent. Neglijența e bună.

În următoarele câteva ore, urmăresc trecerea a încă cinci camioane. Ritualul se repetă de fiecare dată, deși unul dintre ele, pe care scrie EXXON, este deschis și verificat în amănunt. În timp ce aștept, îmi fac un plan. Mă apropii de graniță, dar rămân aplecată și mă deplasez doar când drumul e pustiu, iar luna e ascunsă după vreunul dintre norii grei din mulțimea de pe cer. Când sunt cam la zece metri de zid, mă ghemuiesc din nou și

aștept. Sunt atât de aproape, că aud mișcările gardienilor, când ies periodic din cabină, să verifice camioanele. Aud și frânturi de discuții: cer actele, verifică licențele și înmatriculările. Ritualul nu durează mai mult de trei sau patru minute. Va trebui să acționez repede. Ar fi trebuit să îmbrac ceva mai călduros decât hanoracul impermeabil. Dar cel puțin frigul mă ține trează.

Până să prind momentul oportun, soarele e deja sus pe cer, în spatele unei perdele de nori pufoși. Reflectoarele sunt încă aprinse, dar puterea lor e diminuată, în zorii tulburi, și nu mai sunt atât de orbitoare. O mașină de gunoi, cu o scară pe o parte, prelungită până deasupra, se oprește în fața porții metalice. Mă ghemuiesc și strâng degetele pe piatra pe care am luat-o mai devreme din șanț. Trebuie să îmi mișc mâna de câteva ori, să îmi pun sângele în mișcare. Mă doare, din cauza frigului.

Unul dintre gardieni înconjoară mașina, face verificarea, legănându-și arma. Celălalt stă la geamul șoferului, își suflă în pumni și pune obișnuitele întrebări. *De unde veniți*? *Unde mergeți*? Mă ridic, cu piatra în mâna dreaptă, și fug repede spre copaci, atentă să pășesc doar pe unde frunzele au fost deja călcate în picioare, să nu se audă nimic. Inima îmi bate atât de tare, că abia pot să respir. Gardienii sunt la șapte metri în dreapta mea, poate chiar mai puțin. Am o singură șansă.

Când sunt suficient de aproape de zid, astfel încât să fiu sigură de țintă, arunc piatra spre unul dintre reflectoare. Se aude o mică explozie, când îl lovește, apoi zgomotul de sticlă spartă. Mă retrag rapid când cei doi gardieni se întorc.

— Ce naiba? zice unul dintre ei și o ia la fugă spre reflectorul spart, cu arma pe umăr.

Mă rog ca al doilea gardian să îl urmeze. Ezită, își mută arma dintr-o mână în alta. Scuipă.

Du-te, *du-te*, *du-te*.

— Așteaptă, îi zice șoferului și se îndepărtează și el de mașina de gunoi.

Asta e: asta e șansa mea, cât timp gardienii sunt distrași și examinează reflectorul spart, aflat la zece metri de zid. Trebuie să mă apropii de mașină în diagonală, de pe partea unde se află locul pasagerului. Mă aplec și încerc să mă fac cât mai mică. Nu pot risca să mă vadă șoferul în oglinda retrovizoare. Timp de douăzeci de secunde îngrozitoare, sunt pe drum, complet expusă, fără copaci sau tufișuri care să mă acopere, și exact

atunci îmi amintesc de prima dată când m-a dus Alex în Sălbăticie – cât de speriată am fost furișându-mă peste gard, cât de expusă m-am simțit –, inocentă și îngrozită, de parcă aș fi fost spintecată.

Trei metri, doi, unul. Apoi, urc pe scară, metalul e rece ca gheața, îmi mușcă din degete. Când ajung deasupra, mă las pe burtă, complet plată, pe un strat de găinaț de pasăre și rugină. Până și metalul miroase greţos și dulceag, a gunoi putrezit, un miros care probabil că a intrat și în caroseria mașinii. Întorc capul spre manșeta hanoracului, să nu tușesc. Acoperișul mașinii e ușor concav și încercuit cu o balustradă metalică de cinci centimetri, ceea ce înseamnă că cel puțin nu voi fi în pericol să alunec atunci când mașina va porni. Sper.

— Hei! strigă șoferul spre gardieni. Pot să trec sau nu? Trebuie să mă încadrez în grafic.

Nu se aude un răspuns imediat. Parcă trece o veșnicie până să aud pași revenind spre mașină, iar unul dintre gardieni zice:

— E în regulă, treci.

Poarta din fier se deschide, iar mașina începe să se miște. Alunec în spate, când prinde viteză, dar reușesc să-mi prind mâinile și picioarele de balustrada metalică; cred că arăt ca o uriașă stea-de-mare, de deasupra. Vântul mă biciuiește și îmi înțeapă ochii: un frig crâncen, care aduce cu el mirosul râului Hudson, care știu că trebuie să fie aproape. În stânga noastră, chiar lângă drum, e orașul: panouri publicitare și felinare dezmembrate și clădiri urâte de apartamente, cu fațade mov-gri, cu un aspect vinețiu, întoarse spre orizont. Mașina gonește, iar eu mă chinui să stau atârnată sus, să nu fiu aruncată de acolo. Acum, frigul e o agonie, o mie de ace pe fața mea și pe mâini și trebuie să țin ochii strâns închiși, pentru că îmi lăcrimează. Se luminează greu. Strălucirea roșiatică de la orizont dispare repede, absorbită de norii pufoși. Începe să burnițeze. Fiecare picătură de ploaie e parcă un ciob în pielea mea, iar acoperișul mașinii devine alunecos și e tot mai greu să mă țin de el.

Din fericire, în scurt timp, încetinește. Încă e foarte devreme, iar străzile sunt aproape pustii. Deasupra mea, se profilează clădirile cu apartamente, degete enorme îndreptate spre cer. Simt miros de mâncare ajuns pe străzi prin ferestrele deschise:

benzină și lemn afumat; vecinătatea a milioane și milioane de oameni.

Aici trebuie să cobor.

Îndată ce mașina încetinește la un semafor, mă retrag spre scară – cercetez strada, să mă asigur că nu mă vede nimeni – și sar ușor pe caldarâm. Mașina de gunoi își continuă drumul greoi, iar eu încerc să îmi pun sângele în mișcare, prin picioare, și suflu aer cald în pumni. 72nd Street. Julian stă pe Strada Charles, așa mi-a spus, care e chiar în centru.

După lumină, trebuie să fie un pic trecut de șapte, poate ceva mai mult, perdeaua deasă de nori nu îmi permite să îmi dau seama exact. Nu pot risca să fiu văzută într-un autobuz așa cum arăt, udă și plină de noroi.

O iau spre West Side Highway, pe aleea care taie de la nord la sud parcul îngrijit ce se întinde paralel cu Hudson. Aici va fi mai ușor să evit oamenii. Nimeni nu se plimbă atât de devreme, într-o dimineață ploioasă. Simt că extenuarea mă arde în spatele ochilor, iar picioarele îmi sunt ca de plumb. Dar fiecare pas mă duce mai aproape de Julian și de fata care am promis că voi deveni.

În ziare, am văzut poze cu casa familiei Fineman și odată ce ajung la talmeș-balmeșul de străzi înguste din West Village – atât de diferite de rețeaua ordonată care caracterizează restul Manhattanului și care, într-un fel, e o alegere surprinzătoare, venind din partea lui Thomas Fineman – nu îmi trebuie mult să o găsesc. Încă plouă, iar apa îmi lipăie în adidași. Casa familiei Fineman e imposibil de ratat: e cea mai mare de pe stradă și singura înconjurată de un zid înalt de piatră. O poartă de fier, acoperită cu niște cuiburi maronii de iederă, oferă o vedere parțială spre aleea din față și parțial spre curtea plină de noroi. Trec o dată pe stradă, să văd dacă e vreun semn de viață dinspre casă, dar toate ferestrele sunt întunecate și, dacă există gardieni care îl păzesc pe Julian, trebuie să fie înăuntru. Simt o satisfacție când văd graffitiul pe care cineva l-a făcut pe zidul casei: CRIMINAL. Raven avea dreptate: cu fiecare zi, Rezistența e mai puternică.

Mai dau o tură pe stradă și, de data aceasta, scrutez întreg perimetrul, cu ochii pe sus, în căutare de martori, vecini băgăreți, probleme, rute de scăpare. Deși sunt fleașcă, sunt recunoscătoare că plouă. Ușurează lucrurile. Cel puțin nu e lume

pe străzi. Mă îndrept spre poarta de fier, încercând să ignor neliniștea care vibrează în mine. Văd o tastatură electronică, exact cum mi-a spus Julian: pe un ecran mic mi se solicită PIN-ul. Pentru o clipă, în ciuda ploii și a pulsului meu accelerat, nu mă pot abține să rămân acolo, pur și simplu, uimită de eleganță: o lume a frumuseții, lucruri automate, electricitate, telecomenzi, în timp ce jumătate de țară se zbate în beznă și înghesuială, în căldură și frig, chinuindu-se să supraviețuiască, la fel ca un câine care roade zgârciurile de pe un os.

Pentru prima dată mă gândesc că poate chiar acesta este rostul zidurilor și al granițelor, al operației și al minciunilor: un pumn care strânge tot mai mult. E o lume minunată pentru cei care ajung să se joace cu pumnul. Las ura să se adune în mine. Și asta mă va ajuta.

Julian zicea că familia lui păstra indiciile pe poartă sau în jurul porții, să își poată aminti codul. Nu îmi ia mult să îmi dau seama care sunt primele trei cifre. În partea de sus a porții, cineva a pus o plăcuță metalică pe care a gravat un citat din *Cartea tăcerii:* FERICIȚI CEI CARE AU UN LOC; ÎNȚELEPȚI CEI CARE URMEAZĂ CALEA; BINECUVÂNTAȚI SUNT CEI CARE SE SUPUN CUVÂNTULUI.

E un proverb celebru, unul care, de fapt, vine din *Cartea Magdalenei,* un pasaj pe care îl cunosc bine. Magdalena e tizul meu. Obișnuiam să răsfoiesc paginile acelea, să caut urme lăsate de mama, urme ale motivelor ei, vreun mesaj pentru mine.

Cartea a 9-a, proverbul 17. Tastez 917: dacă am dreptate, îmi mai trebuie o singură cifră. Mă pregătesc să încerc la întâmplare ultima cifră, când în curte se mișcă ceva. Deasupra verandei sunt atârnate patru felinare din hârtie albă, cu logo-ul AFD pe ele. Flutură în vânt, iar unul aproape că s-a desprins; se bălăngăne ciudat, ca un cap pe jumătate retezat, lovind ritmic ușa din față. Exceptând logo-ul AFD, felinarele arată ca niște decorațiuni folosite la ziua de naștere a unui copil. Par deplasate așa, atârnate acolo, deasupra verandei din piatră masivă, legănându-se peste curtea pustie.

Un semn. Trebuie să fie.

9174. Poarta face un clic, când încuietoarea se deschide, și intru. Mă strecor repede în curtea din față, închid poarta după mine și cercetez cu privirea cât de mult pot. Cinci etaje, inclusiv

un demisol; toate draperiile trase, totul e cufundat în întuneric. Nici nu îmi bat capul cu ușa din față. O fi încuiată și, dacă sunt gardieni undeva, fără îndoială, sunt pe hol. În schimb, mă furișez pe lângă casă și dau de scările din beton care duc spre o ușă din lemn curbată: intrarea în subsol. O fereastră mică în cărămidă, care ar trebui să îmi permită să văd în interior, dar niște șipci din lemn blochează complet vederea. Va trebui să merg fără să văd ce e acolo și să mă rog să nu fie gardieni la intrare. Și ușa de aici e încuiată, dar clanța e veche și nu se ține bine, așa că ar trebui să fie relativ ușor de descuiat. Mă las în genunchi și scot cuțitul. Tack mi-a arătat odată cum să descui uși cu partea îngustă a unui briceag, fără să știe că eu și Hana ne perfecționasem această abilitate cu ani în urmă. Părinții ei țineau toate fursecurile și dulciurile încuiate în cămară. Înfig vârful cuțitului în spațiul îngust dintre ușă și toc. Trebuie să răsucesc și să zgâlțâi doar câteva momente, până când încuietoarea cedează. Bag cuțitul în buzunarul hanoracului – trebuie să-l am la îndemână trag aer în piept, împing ușa și intru în casă.

E întuneric deplin. Primul lucru pe care îl observ e mirosul: miros de rufe, de prosoape cu parfum de lămâie și de cearșafuri. Al doilea lucru pe care îl observ e liniștea. Mă sprijin de ușă și îmi las ochii să se obișnuiască cu întunericul. Siluetele încep să se întrezărească: o mașină de spălat și un uscător, într-un colț, o încăpere traversată de sârme de întins rufe.

Mă întreb dacă aici a fost ținut fratele lui Julian; dacă a murit aici, singur, ghemuit pe podeaua din ciment, sub cearșafurile puse la uscat, cu umezeala umplându-i nările. Alung repede imaginea din minte. Furia e utilă doar până într-un anumit punct. După aceea, se dezlănțuie și te face să devii neatent.

Respir ușurată. Nu e nimeni aici jos, simt asta.

Înaintez prin încăpere, mă aplec de câteva ori, pe sub niște chiloți bărbătești atârnați la uscat. Îmi trece prin minte gândul că unul dintre ei ar putea fi al lui Julian. Ce prostește încearcă mintea să se distragă singură.

Dincolo de uscător e o cămară mică plină cu materiale de curățenie, iar dincolo de ea niște trepte din lemn care duc la primul etaj. Mă îndrept spre scări, mai mult târâș. Scările sunt deformate și par să scârțâie. În capătul lor se află o ușă. Mă opresc și ascult. Casa e cufundată în tăcere și simt cum mi se

furișează pe sub piele o senzație de neliniște ciudată. Ceva nu e bine. E prea simplu. Ar trebui să fie gardieni. Ar trebui să se audă pași, discuții înăbușite, altceva decât această tăcere mortală, ce atârnă grea, ca o pătură groasă.

În clipa în care deschid ușa și pășesc pe hol, îmi dau seama: toți au plecat deja. Am ajuns prea târziu. Trebuie să îl fi mutat pe Julian mai devreme, în această dimineață, iar acum casa e pustie. Totuși, mă simt obligată să verific toate încăperile. Un sentiment de panică mă cuprinde – am venit prea târziu, nu mai e aici, s-a terminat – și singurul lucru pe care pot să îl fac pentru a-l reprima e să continui să mă mișc, să continui să mă furișez pe podelele acoperite cu covoare și să caut prin fiecare dulap, ca și cum Julian ar putea să se ivească din vreunul.

Verific sufrageria, care miroase a lac de mobilă. Draperiile grele sunt trase și nu lasă să se vadă nimic dinspre stradă. O bucătărie imaculată și o altă sufragerie, ce par nefolosite; o baie, care miroase puternic a lavandă; o cameră de lucru mică, dominată de cel mai mare ecran de televizor pe care l-am văzut vreodată. Are un birou plin cu broșuri ale AFD și cu alte materiale de propagandă provindecare. Mai încolo, pe hol, dau de o ușă încuiată. Îmi amintesc ce mi-a spus Julian despre cel de-al doilea birou al domnului Fineman. Aceasta trebuie să fie încăperea cu cărți interzise.

Sus, sunt trei dormitoare. Primul e nefolosit, impersonal, mirosind a stătut. Instinctiv, îmi dau seama că e camera fratelui lui Julian, care a rămas închisă de la moartea lui.

Trag aer în piept, când ajung la camera lui Julian. Știu că e a lui. Are mirosul lui. Deși el a fost prizonier aici, nu există urme de luptă. Chiar dacă patul e făcut, pătura albastră moale e trasă la întâmplare peste cearșafurile verzi cu dungi albe. Pentru o clipă, simt pornirea de a mă urca în patul lui și de a plânge, de a mă înfășură în păturile lui, așa cum îl lăsam pe el să își înfășoare brațele în jurul taliei mele, când eram în Salvare. Ușa dulapului e întredeschisă; văd rafturile pline cu blugi decolorați și cămăși atârnate pe umerașe. Firescul imaginii aproape că mă omoară. Chiar și într-o lume cu susul în jos, o lume a războiului și a nebuniei, oamenii își pun hainele pe umerașe; își împăturesc pantalonii; își fac paturile. Nu se poate altfel.

Următoarea încăpere e mult mai mare, dominată de două paturi duble, despărțite de un spațiu de câțiva metri: dormitorul

principal. Îmi zăresc imaginea în oglinda atârnată deasupra patului și mă trag înapoi. Nu mi-am văzut imaginea de câteva zile. Fața mea e palidă, pielea întinsă peste pometi. Bărbia mi-e murdară, la fel și hainele. Părul mi-e încrețit, de la ploaie. Arăt de parcă aș fi scăpat dintr-un ospiciu.

Mă uit printre hainele doamnei Fineman și găsesc un pulover din cașmir și o pereche de blugi curați, negri. Îmi sunt largi în talie, dar, dacă le pun curea, arăt aproape normal. Iau cuțitul din rucsac și înfășor lama într-un tricou, să îl pot pune în siguranță în buzunar. Fac ghem hainele mele și le îndes în spatele dulapului, după raftul pentru pantofi. Verific ceasul de pe noptieră. Opt și jumătate.

Când vreau să cobor, observ un raft într-o nișă de pe hol și o statuetă mică reprezentând un cocoș pe polița de sus. Nu știu ce îmi vine sau de ce o fac, dar, brusc, trebuie să aflu dacă Thomas Fineman și-a ținut acolo cheia de la al doilea birou în ultimii ani. E genul de om care ar face asta chiar și după ce ascunzătoarea fusese descoperită de fiul său. E convins că pedeapsa pe care i-a administrat-o a fost învățătură de minte. O face ca să îl testeze și să îl ispitească, astfel încât de fiecare dată când Julian vede obiectul acela stupid să își amintească și să regrete.

Raftul nu e foarte înalt, iar ultima poliță nu e foarte sus – sunt sigură că Julian poate ajunge ușor la ea –, dar trebuie să mă urc pe un taburet, să apuc cocoșul. Îndată ce trag spre mine pasărea din porțelan, ceva sună în ea. Capul se dă la o parte și răstorn în palmă o cheie metalică. Exact atunci aud sunetul înfundat al unor pași și pe cineva spunând:

— Da, da, exact.

Inima mea se oprește: vocea lui Thomas Fineman. În celălalt capăt al holului văd cum clanța ușii de la intrare se mișcă, în timp ce el bagă cheia în încuietoare. Instinctiv, sar de pe taburet cu cheia în mână și mă întorc spre ușa încuiată, îmi ia câteva clipe să bâjbâi până să bag cheia, timp în care aud cum încuietoarea ușii din față cedează, iar eu sunt înghețată pe hol, îngrozită, iar ușa se întredeschide. Apoi, Thomas Fineman zice:

— La naiba!

Pauză.

— Nu, Mitch, nu ție îți ziceam. Am scăpat ceva.

Probabil că vorbește la telefon. Până se oprește și ia de pe jos ce a scăpat, reușesc să bag cheia în broască și mă furișez repede în biroul interzis, închizând ușa cu o secundă înainte ca ușa de la intrare să se închidă și ea.

Apoi pașii se aud pe hol. Mă trag de lângă ușă, de parcă Fineman ar putea să mă simtă. Încăperea e foarte întunecată, draperiile grele din catifea sunt complet trase, permițând doar unei fâșii gri de lumină să pătrundă de afară. Turnuri de cărți și albume de artă se înalță spre tavan, ca niște stâlpi totemici. Mă lovesc de o masă și trebuie să mă răsucesc pe loc, să prind în ultima clipă un volum greu, legat în piele, gata să cadă pe podea.

Fineman se oprește în fața ușii biroului și simt că îmi vine să leșin. Mâinile îmi tremură. Nu îmi amintesc dacă am pus la loc capul cocoșului. Te rog, te rog, te rog, mergi mai departe.

— Îhî, zice la telefon.

Vocea lui e rigidă, sacadată: nu seamănă deloc cu tonul optimist pe care îl folosește când vorbește la interviurile de la radio sau la întâlnirile AFD.

— Da, exact. Zece dimineața. E stabilit.

O altă pauză, apoi zice:

— Ei bine, chiar nu avem de ales, nu? Cum ar părea dacă aș încerca să fac apel?

Pașii lui se retrag în sus pe scări și răsuflu ușurată, deși sunt prea îngrozită să mă mișc. Mă tem că o să mă lovesc din nou de ceva și o să răstorn vreunul dintre turnurile de cărți. Așa că rămân pe loc, înlemnită, până când pașii lui Fineman se aud din nou pe scări.

— Am înțeles, zice, iar vocea lui devine mai slabă.

Pleacă.

— A optsprezecea cu a șasea. Northeastern Medical.

Apoi, slab, aud ușa din față cum se deschide și se închide și tăcerea se înstăpânește din nou. Mai aștept câteva minute, înainte să mă mișc, să fiu absolut sigură că sunt singură, că Fineman nu se va întoarce. Palmele îmi sunt atât de transpirate, că abia pot să pun cartea la loc. E un volum uriaș, cu litere aurii pe el, care stătea pe o masă cu o duzină de cărți identice. Mă gândesc că e un fel de enciclopedie, până văd pe un cotor cuvintele COASTA DE EST, NEW YORK – TERORIȘTI, ANARHIȘTI, DISIDENȚI. Brusc, am senzația că am fost lovită în plex. Mă

ghemuiesc, să mă uit mai bine la cotoare. Nu sunt cărți, sunt registre: o listă cu cei mai periculoși criminali închiși din Statele Unite, împărțiți pe zone și pe sisteme de detenție.

Trebuie să plec. Timpul se scurge și trebuie să îl găsesc pe Julian, chiar dacă e prea târziu să îl ajut. Dar dorința e acolo, la fel de puternică, dorința de a o găsi, de a-i vedea numele. E dorința de a vedea dacă a reușit să ajungă pe listă, deși știu că probabil așa este. Mama a fost ținută doisprezece ani în Ward Six, un loc de detenție izolat, destinat celor mai periculoși opozanți și instigatori politici.

Nu știu de ce îmi pasă. Mama a evadat. A scobit în pereți, de-a lungul anilor, mai bine de un deceniu, a săpat un tunel, ca un animal. Iar acum e liberă, undeva. Am văzut-o în visele mele, alergând prin Sălbăticie, printr-un loc mereu însorit și verde, unde mereu se găsește mâncare din belșug.

Totuși, trebuie să îi văd numele.

Nu îmi ia mult să găsesc COASTA DE EST, MAINE – CONNECTICUT. Lista deținuților politici care au fost închiși în Cripte în ultimii douăzeci de ani se întinde pe cincizeci de pagini. Numele nu sunt în ordine alfabetică, ci ordonate după dată. Sunt scrise de mână, cu mâzgăleli mai mult sau mai puțin lizibile; evident, acest registru a trecut prin multe mâini. Trebuie să mă duc mai aproape de geam, spre fanta subțire de lumină, să pot citi. Îmi tremură mâinile și sprijin registrul de colțul unui birou, care, la rândul lui, e aproape plin cu cărți, titluri interzise, din perioada de dinainte de vindecare. Sunt prea concentrată pe lista cu nume – fiecare e un individ, fiecare e o viață absorbită de zidurile de piatră –, ca să îmi pese sau să mă uit mai atent. Simt o minimă satisfacție știind că unii dintre ei au scăpat după bombardarea Criptelor. Găsesc ușor anul în care a fost ridicată mama, anul în care am împlinit șase ani, când am presupus că a murit. Este o secțiune de cinci sau șase pagini, cu vreo două sute de nume. Îmi trec degetul în jos peste pagini și simt cum mă ia amețeala fără motiv. Știu că o voi găsi. Iar acum știu că e în siguranță. Totuși, trebuie să îi văd numele; o parte din ea încă există în urmele decolorate de cerneală ale numelui ei. Viața i-a fost luată de aceste litere scrise aici, iar viața mea odată cu ea.

Și îl găsesc. Respirația mi se oprește în gât. Numele ei e scris îngrijit, cu un scris elegant, cursiv, de parcă cel care a făcut-o s-

ar fi bucurat de plăcerea rotunjirii literelor: *Annabel Gilles Haloway*. *Cripte*. *Secția șase*. *Izolare*. *Nivelul 8 de instigator*.

Lângă aceste cuvinte se află numărul deținutului. E scris cu grijă, lizibil: 5996.

Privirea mea devine un tunel, iar cifrele par luminate de o rază imensă. În rest, totul e întunecos, în ceață.

5996. Numărul verde tatuat pe femeia care m-a salvat din adăpost, femeia cu mască.

Mama.

Acum, impresiile mele despre ea revin, confuze, ca piesele unui puzzle care nu se leagă bine: vocea ei, joasă și disperată și cu încă ceva în ea. Implorare, poate? Tristețe? Felul în care s-a întins spre mine, de parcă voia să îmi atingă fața, înainte să o dau la o parte. Felul în care îmi tot rostea numele. Înălțimea ei, mi-o amintesc fiind foarte înaltă, dar acum e scundă, ca mine. Ultima dată când am văzut-o, aveam șase ani. Normal că mi se părea înaltă. Două cuvinte își croiesc drum prin mine, fiecare dintre ele o mână fierbinte, care îmi răvășește interiorul: *imposibil* și *mama*. O vină chinuitoare mă sfâșie pe dinăuntru. Nu-mi vine să cred. Nu am recunoscut-o. Mereu am crezut că o voi recunoaște. Mi-am închipuit că va fi ca mama cea din amintirile mele, din visele mele – silueta neclară, cu păr roșcat, râzând. Mi-am închipuit că va mirosi a săpun și a lămâie, că mâinile ei vor fi moi, catifelate de cremă. Desigur, acum, îmi dau seama că e o prostie. A petrecut mai bine de zece ani în Cripte, într-o celulă. S-a schimbat, s-a călit. Închid registrul repede, de parcă asta m-ar putea ajuta, de parcă numele ei ar fi o insectă care iese dintre pagini și pe care aș putea să o trimit înapoi în trecut. *Mama*. *Imposibil*. După toate speranțele, căutările, dorințele mele, am fost atât de aproape una de alta. Totuși, a ales să nu îmi dezvăluie cine e. Totuși, a ales să plece.

Mi se face rău. Mă clatin prin beznă pe hol și ies în burnița de afară. Abia când ajung pe Sixth Avenue, la câteva străzi distanță, frigul începe să alunge ceața din mintea mea. În momentul acesta, îmi dau seama că am uitat să încui. Nici măcar nu sunt sigură că am închis ușa din față. Din câte îmi amintesc, am lăsat-o deschisă. Nu mai contează. Nimic nu mai contează. E prea târziu să îl ajut pe Julian. E prea târziu să fac orice, pot doar să îl privesc murind.

Picioarele mă duc spre 18th Street, unde Thomas Fineman va asista la execuția fiului său. În timp ce merg, cu capul plecat, strâng mânerul cuțitului din buzunar.

Poate că nu e prea târziu pentru răzbunare.

•

Northeastern Medical e unul dintre cele mai elegante complexuri de laboratoare pe care le-am văzut, cu o fațadă din piatră, cu balcoane în spirală și doar cu o plăcuță discretă, din alamă, deasupra ușii din lemn masiv, care arată că este vorba despre o instituție medicală. Cândva, probabil că a fost bancă sau poștă, în perioada în care cheltuielile nu erau reglementate; în vremurile în care oamenii comunicau liberi între orașele neîngrădite. Are aspectul acela impunător și maiestuos. Julian Fineman nu putea fi trimis la moarte la fel ca muritorii de rând, în una dintre închisorile orașului sau în aripa medicală a Criptelor. Tot ce e mai bun pentru familia Fineman până la capăt.

În sfârșit, burnița cedează și mă opresc la colț, mă adăpostesc în intrarea aflată într-o nișă a unei clădiri învecinate și caut repede prin legătura de carduri de identitate furate de la Gunoieri. O aleg pe Sarah Beth Miller, o fată care îmi seamănă destul de mult, și mă folosesc de cuțit să fac o gaură unde e trecută înălțimea, astfel încât să nu poată fi citită clar. Apoi, răzuiesc numărul de identificare de sub poza ei. Fără îndoială, numărul a fost anulat. Foarte probabil, Sarah Beth Miller e moartă. Îmi aranjez părul și mă rog să arăt cât de cât decent, apoi intru pe ușa din față a clădirii. Ajung într-o sală de așteptare decorată cu gust, cu un covor verde din pluș și mobilă din mahon. Un ceas imens, cu un aspect vădit antic sau făcut să arate așa, ticăie încet pe perete, iar pendulul se leagănă ritmic. La un birou mare stă o asistentă. În spatele ei este o încăpere mică: un șir de dulapuri metalice, încă un birou, un automat de cafea, pe jumătate plin. Dar ceasul, mobila scumpă și chiar aroma de cafea proaspăt măcinată nu pot ascunde mirosul de dezinfectant. În dreapta încăperii sunt niște uși duble, cu mânere curbate, din alamă; probabil că duc spre sălile de operație.

— Pot să vă ajut? mă întreabă asistenta.

Mă duc direct spre ea, pun ambele mâini pe blat și îmi doresc să par încrezătoare, calmă.

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Este urgent.

— Este vorba despre o problemă medicală?

Are unghii lungi, perfect rotunjite, și o față care îmi amintește de un buldog – mare, cu fălci lăsate.

— Da. Mă rog, nu. Oarecum.

Improvizez din mers; se încruntă și încerc din nou.

— Nu este problema mea medicală. Trebuie să raportez ceva.

Cobor tonul și șoptesc.

— Activitate neautorizată. Cred... cred că vecinii mei au fost infectați.

Bate darabana cu unghiile.

— Cel mai bine este să faceți un raport oficial la poliție. De asemenea, puteți merge la una dintre secțiile de control municipal...

— Nu, o întrerup.

Lângă mine văd un vraf de hârtii și mă fac că le aranjez, cercetând lista cu medici, pacienți, probleme – somn dificil/vise, stări schimbătoare, gripă – și aleg la întâmplare un nume.

— Insist să vorbesc cu dr. Brandshaw.

— Sunteți un pacient al său?

Bate din nou darabana cu unghiile. E plictisită.

— Dr. Brandshaw va ști ce e de făcut. Sunt foarte supărată. Trebuie să înțelegeți. Locuiesc sub acești oameni. Iar sora mea nu e operată. Mă gândesc și la ea, știți. Nu există un fel de... nu știu, vaccin, pe care dr. Brandshaw mi l-ar putea da pentru ea?

Oftează. Se întoarce spre monitorul computerului, tastează de câteva ori.

— Dr. Brandshaw e foarte ocupat azi. Toți specialiștii noștri au programări. Din cauza unui eveniment excepțional...

— Da, știu. Julian Fineman. Știu totul despre povestea aceasta.

Dau din mână. Se încruntă spre mine. Privirea ei e precaută.

— De unde știți...

— E peste tot la știri, o întrerup.

Îmi intru în rol: fiica bogată și răsfățată a unui politician, poate a unui membru cunoscut al AFD. O fată obișnuită să obțină ce vrea.

— Desigur, presupun că ați vrut să nu se afle. Nu vreți ca presa să afle. Nu vă faceți griji, nu au spus unde. Dar am

prieteni, care au prieteni și... mă rog, știți cum funcționează astfel de lucruri.

Mă aplec spre ea, cu ambele mâini pe birou, de parcă e cea mai bună prietenă a mea și sunt pe cale să îi spun un secret.

— Eu cred că e un pic exagerat, nu-i așa? Dacă dr. Brandshaw l-ar fi operat mai devreme, când a fost internat – o mică tăietură, așa se face, nu? —, totul ar fi fost evitat.

Mă ridic.

— O să-i spun și lui că asta cred când o să-l văd.

În gând, mă rog ca dr. Brandshaw să fie bărbat. E un pariu sigur. Pregătirea medicală e de durată și riguroasă și se așteaptă ca majoritatea femeilor inteligente să își ocupe timpul cu îndatoririle de procreare și de creștere a copiilor, nu cu așa ceva.

— El nu este pacientul dr. Brandshaw, zice ea repede. Nu poate fi învinuit.

Îmi dau ochii peste cap, cum făcea Hana când Andrea Grengol spunea ceva de-a dreptul stupid în clasă.

— Sigur că este. Toată lumea știe că dr. Brandshaw este medicul curant al lui Julian.

— Dr. Hillebrand este medicul curant al lui Julian, mă corectează ea.

Simt un val de entuziasm, dar îl ascund sub o altă mină exasperată.

— În fine. Aveți de gând să-l anunțați pe dr. Brandshaw sau nu? Îmi încrucișez brațele și adaug: Nu plec până nu vorbesc cu el.

Îmi aruncă o privire de animal rănit, plină de reproșuri, de parcă aș fi ciupit-o de nas. Îi perturb dimineața rutina calmă a programului ei.

— ID-ul, vă rog.

Scot cardul lui Sarah Beth Miller din buzunar și i-l dau. Sunetul ceasului pare să se fi amplificat: ticăitul e prea tare, iar aerul din încăpere vibrează odată cu el. Nu pot să mă concentrez decât pe secundele care trec și îl duc pe Julian mai aproape de moarte. Mă forțez să nu mă foiesc, în timp ce ea caută și se încruntă din nou.

— Nu pot să citesc acest număr.

— A ajuns prin uscător, anul trecut.

Dau din mână.

— Uite ce e, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea doar să vorbești cu dr. Brandshaw, să îi spui că sunt aici.

— Va trebui să vă chem în SVS.

Acum, expresia ei de nefericire s-a adâncit. Aruncă o privire tristă în urmă, spre cana ei cu cafea, și observ o revistă pe jumătate ascunsă sub un vraf de dosare. Fără îndoială, se gândește că dimineața ei liniștită s-a evaporat. Se ridică în picioare. E grasă. Nasturii uniformei par că abia stau închiși, abia țin materialul întins peste sânii și peste abdomenul ei.

— Luați loc. Va dura câteva minute.

Înclin capul o dată, iar ea pornește legănat printre șirurile de dulapuri și dosare. Se deschide o ușă și, pentru o clipă, aud sunetul unui telefon și niște voci. Apoi, ușa se închide și nu se mai aude nimic, cu excepția ceasului care ticăie.

În clipa aceea, dau buzna pe ușile duble.

Aparența de bogăție nu merge foarte departe. Aici, cel puțin, văd aceeași gresie banală, aceiași pereți bej murdar ca în orice spital. Imediat în stânga mea văd alte uși duble, pe care scrie IEȘIRE DE URGENȚĂ; printr-un panou mic din sticlă văd o scară îngustă. O iau repede pe hol, adidașii mei lipăie pe podea și cercetez ușile de pe ambele părți, cele mai multe închise, altele deschise spre spații goale, întunecate.

O doctoriță cu un stetoscop în jurul gâtului vine din direcție opusă, citind un dosar. Se uită curioasă la mine când trec pe lângă ea. Îmi țin privirea în pământ. Din fericire, nu mă oprește. Îmi șterg de pantaloni palmele transpirate.

Laboratorul e mic, iar când ajung la capătul holului văd că e simplu: un singur coridor merge de-a lungul clădirii, iar un lift aflat în spate oferă acces la celelalte șase etaje. Nu am niciun plan, doar să îl găsesc pe Julian, să îl văd. Nu știu ce sper să obțin, dar greutatea cuțitului e încurajatoare, îl țin lipit de abdomen, un secret bine ascuns.

Iau liftul spre etajul doi. Aici e mai multă activitate: bipuri și discuții murmurate, medici care intră și ies grăbiți din saloane. Mă bag repede pe prima ușă din dreapta, unde se dovedește a fi o baie. Trag aer în piept, încerc să mă concentrez, să mă calmez. În spate se află o tavă și un set de pahare din plastic, pentru mostrele de urină. Iau unul și pun în el niște apă, apoi mă întorc pe coridor. Două asistente de laborator stau în fața unei săli de consultații. Se opresc din vorbit când mă apropii și, cu

toate că evit intenționat contactul vizual, le simt cum se uită la mine.

— Pot să vă ajut? întreabă una dintre ele când trec pe acolo.

Amândouă arată la fel și, pentru o clipă, mă gândesc că sunt gemene. Dar e doar vina părului prins la spate, a uniformelor impecabile, a aspectului identic de detașare clinică. Le arăt paharul din plastic.

— Trebuie doar să duc mostra la dr. Hillebrand.

Se retrage un pic.

— Cabinetul dr. Hillebrand e la șase. Puteți să i-o lăsați.

— Mulțumesc.

Simt cum ochii lor mă urmăresc în timp ce îmi continui drumul pe coridor. Aerul e uscat, excesiv de cald, iar gâtul mă doare de fiecare dată când încerc să înghit. La capătul coridorului trec de o ușă cu panouri din sticlă. Dincolo de ea văd câțiva pacienți care stau pe scaune, poartă halate de hârtie și se uită la televizor. Brațele și picioarele le sunt legate de scaune.

În capătul holului, trec de ușile care dau spre scară. Cel mai probabil, dr. Hillebrand va prezida execuția lui Julian, iar dacă are cabinetul la etajul șase este foarte posibil ca acolo să-și desfășoare mare parte din activitate. Când ajung la etajul șase, picioarele îmi tremură și nu sunt sigură dacă e de la nervi, de la lipsa de somn sau din pricina ambelor. Arunc paharul din plastic, mă opresc o clipă, să-mi trag răsuflarea. Pe spate simt broboane de transpirație.

Te rog, îmi spun, fără să mă adresez cuiva anume. Nu sunt sigură ce cer, mai exact. O șansă de a-l salva. O șansă de a-l vedea. Vreau ca el să știe că am venit după el. Trebuie să știe că la un moment dat, cumva, în tuneluri, m-am îndrăgostit de el.

Te rog.

În clipa în care ies de pe scări, știu că am ajuns unde trebuie: la douăzeci de metri distanță, pe hol, stă Thomas Fineman, în fața ușii unui cabinet, cu brațele încrucișate, împreună cu câțiva gardieni, vorbind pe un ton jos cu un medic și trei tehnicieni.

Două, trei secunde. Am la dispoziție doar câteva secunde până se vor întoarce, până când mă vor vedea și mă vor întreba ce fac aici. De la distanța aceasta nu se înțelege ce își spun și, pentru o clipă, inima mi se scufundă și știu că e prea târziu, că deja s-a întâmplat, Julian e mort.

Apoi, doctorul – dr. Hillebrand? — se uită la ceas. Următoarele cuvinte pe care le spune se aud mai tare, imposibil de tare, în spațiul acesta și în liniștea de aici, de parcă le-ar striga.

— E momentul, zice el și, în timp ce grupul se destramă, cele trei secunde ale mele expiră.

Năvălesc pe prima ușă pe care o văd. E un mic cabinet de consultații, din fericire gol. Nu știu ce să fac. Panica îmi crește în piept. Julian e aici, atât de aproape și de neatins. Erau cel puțin trei gardieni cu Thomas Fineman și, fără îndoială, înăuntru mai sunt și alții. Nu voi reuși să trec de ei. Mă rezem de ușă și încerc să mă concentrez, să gândesc. Am ajuns într-o mică anticameră. Într-un perete e o ușă care știu că trebuie să ducă într-un salon mai mare, unde au loc operațiile și procedura de vindecare a *deliria*.

O masă acoperită cu hârtie domină spațiul mic: pe ea sunt halate împăturite și o tavă cu instrumente chirurgicale. Încăperea miroase a dezinfectant și arată exact ca salonul în care m-am dezbrăcat cu aproape un an în urmă, pentru evaluare, în ziua în care a început totul, ziua care m-a aruncat în aer și m-a făcut să aterizez aici, în acest nou corp, în acest nou viitor. Pentru o clipă, simt că amețesc și trebuie să închid ochii. Când îi deschid, am impresia că mă uit în două oglinzi puse față în față, că sunt împinsă dinspre trecut spre prezent și invers. Amintirile încep să revină, să crească, drumul spre laborator, prin aerul lipicios din Portland, pescărușii care se roteau, prima dată când l-am văzut pe Alex, gaura neagră a gurii lui, când m-a privit de pe puntea de observație râzând…

Și îmi dau seama: puntea de observație. Alex mă privea de pe o punte de observație care se întindea de-a lungul salonului de operație. Dacă laboratorul de aici este ca acela din Portland, s-ar putea să am acces la camera lui Julian pe la etajul șapte.

Ies din nou pe hol precaut. Thomas Fineman a plecat și a rămas un singur gardian. Pentru o clipă, mă gândesc dacă să îmi încerc șansele cu el – cuțitul e acolo, greu, așteptând, ca un imbold –, dar apoi își întoarce privirea în direcția mea. Ochii lui sunt lipsiți de culoare, duri, ca două pietre; mă fac să mă dau înapoi, de parcă ar fi ajuns la mine și m-ar fi lovit. Înainte să poată spune ceva, înainte să aibă timp să îmi înregistreze fața, mă strecor după colț și apoi în casa scării. Etajul șapte e mai întunecos și mai sordid decât toate celelalte. E o liniște deplină:

fără zumzetul discuțiilor în spatele ușilor închise, fără bipurile mașinăriilor medicale, fără laboranți care să își târșâie pașii pe hol în tenișii albi. Totul e nemișcat, de parcă nimic n-ar perturba vreodată aerul de aici. Un șir de uși se întind de-a lungul holului, pe dreapta. Inima îmi sare din piept când văd ce scrie pe prima: PUNTEA DE OBSERVAȚIE A.

Înaintez pe vârfuri. Evident, nu e nimeni aici, dar liniștea mă face nervoasă. E ceva rău prevestitor la toate ușile acestea închise, la aerul greu și cald, ca o pătură; am senzația ciudată că cineva mă urmărește, că toate ușile au guri gata să se deschidă și să țipe, anunțându-mi prezența.

Pe ultima ușă scrie PUNTEA DE OBSERVAȚIE D. Palmele îmi transpiră atât de tare, că abia pot să răsucesc clanța. În ultima clipă, scot cuțitul din buzunar, în caz că voi avea nevoie de el, și scot de pe lamă tricoul doamnei Fineman. Apoi, mă ghemuiesc și intru repede pe puntea de observație. Strâng cuțitul atât de tare, că mă dor încheieturile. Puntea e mare, întunecată și goală, are formă de L și se întinde deasupra a două saloane de operație. E complet închisă cu sticlă și are patru șiruri de scaune, în amfiteatru, de pe care se poate vedea dedesubt. Miroase ca într-o sală de cinema, a tapiserie umedă și a clei.

Cobor scările punții, tot ghemuită, recunoscătoare că luminile sunt stinse și că peretele scund din plastic, ce înconjoară puntea, sub panourile grele de sticlă, mă acoperă cel puțin parțial, iar cei de jos nu mă pot vedea. Las jos rucsacul și îl așez cu grijă lângă mine. Mă dor umerii. Habar n-am ce să fac acum. Luminile din sala de operație sunt orbitoare. În mijloc se află o masă metalică, iar câțiva laboranți umblă pe acolo, aranjează echipamentul, mută diverse obiecte. Thomas Fineman și alți câțiva bărbați – cei cu care era pe hol – s-au mutat într-o sală alăturată; și aceea este închisă cu sticlă și are scaune pregătite, dar ei stau în picioare. Mă întreb la ce se gândește Fineman. Rapid, îmi amintesc de mama lui Julian. Mă întreb unde o fi.

Nu îl văd pe Julian.

O sclipire de lumină. Îmi trece prin minte cuvântul *explozie* – îmi spun: *fugi* – și totul în mine se strânge, încordare și panică, până când observ că într-un colț e un bărbat cu o cameră foto și cu un ecuson de presă prins de cravată. Pozează echipamentele, iar sclipirile blițului ricoșează din toate suprafețele metalice și se reflectă pe pereți.

Desigur. Ar fi trebuit să știu că presa va fi invitată să facă poze. Trebuie să marcheze evenimentul, să transmită un mesaj. Ura crește și odată cu ea un val mare de furie. Toți pot să ardă. Se aude o mișcare din colț, din partea ascunsă sub punte. Îi văd pe Thomas Fineman și pe ceilalți bărbați că se răsucesc într-acolo. Thomas își șterge fruntea cu o batistă, primul semn de disconfort pe care îl arată. Cameramanul se întoarce și el. Declanșează blițul. Două momente de lumină albă orbitoare.

Apoi, intră Julian. E flancat de doi gardieni, deși merge singur, fără să fie ținut. Sunt urmați de un bărbat îmbrăcat cu o haină de preot cu guler alb; ține în fața pieptului un exemplar legat în auriu din *Cartea tăcerii*, ca pe un talisman care îl poate proteja de tot ce e murdar și îngrozitor în lume.

Ura e o sfoară care mi se strânge în jurul gâtului.

Mâinile lui Julian sunt încătușate în față și e îmbrăcat cu o jachetă bleumarin și cu blugi călcați. Mă întreb dacă a fost alegerea lui sau dacă l-au obligat să se îmbrace elegant pentru propria execuție. Se întoarce cu spatele în direcția mea și, în gând, îl rog să se răsucească și să privească în sus. Trebuie să știe că sunt aici. Trebuie să știe că nu e singur. Întind mâna, fără să mă gândesc, și bâjbâi de-a lungul geamului. Îmi vine să îl fac țăndări, să sar jos și să îl iau pe Julian de acolo. Dar nu aș reuși. Nu aș reuși să parcurg mai mult de câțiva metri, după care ar urma o dublă execuție.

Poate că nu mai contează. Nu mi-a mai rămas nimic, nu mai am la ce să mă întorc.

Gardienii s-au oprit lângă masă. Se aude un val de voci, îl aud pe Julian spunând:

— Aș prefera să nu mă întind.

Vocea lui se aude înăbușit și neclar, din cauza geamului, din cauza înălțimii, dar la auzul ei îmi vine să strig. Acum, întreg corpul meu vibrează, simt un impuls puternic să fac ceva. Dar sunt înlemnită ca o statuie. Unul dintre gardieni pășește în față și eliberează mâinile lui Julian. Se întoarce și pot să îi văd fața. Își freacă încheieturile și geme ușor. Aproape imediat, gardianul îi prinde una dintre încheieturi de un picior al mesei metalice și îl împinge de umăr, să se așeze. Nu s-a uitat nici măcar o dată spre tatăl lui. În colț, medicul se spală pe mâini, într-o chiuvetă mare. Apa se aude tare curgând peste metal. E prea liniște. Cu siguranță, execuția nu poate avea loc acolo, în felul acesta, sub

lumini și în tăcere. Medicul se șterge pe mâini și își pune o pereche de mănuși chirurgicale. Preotul înaintează și începe să citească. Vocea lui e un huruit încet, monoton, înăbușit de sticlă.

— Iar Isaac a crescut și a devenit mândria bătrânului său tată, iar pentru o vreme reflexia perfectă a dorinței lui Abraham…

Citește din Cartea lui Abraham. Desigur. În ea, Dumnezeu îi poruncește lui Abraham să își ucidă singurul fiu, pe Isaac, după ce acesta se îmbolnăvește de *deliria.* Și o face. Își duce fiul pe un munte și îi înfige un cuțit în piept. Mă întreb dacă domnul Fineman a cerut să fie citit acest pasaj. Supunere în fața lui Dumnezeu, pentru siguranță, pentru ordinea naturală: asta ne învață Cartea lui Abraham.

— Dar când Abraham a văzut că Isaac nu mai e curat, a cerut să fie călăuzit…

Mă abțin să rostesc numele lui Julian. *Uită-te la mine*.

Medicul și doi laboranți fac un pas în față. Medicul are o seringă. O verifică, lovind-o cu un deget, în timp ce un asistent ridică mâneca lui Julian. Tocmai atunci se aude un zgomot. Se propagă brusc prin încăpere. Julian se uită repede în sus; medicul se dă la o parte și pune seringa la loc pe tava metalică pe care o ține unul dintre laboranți. Thomas Fineman se apleacă, se încruntă și îi șoptește ceva gardianului, în timp ce un alt laborant năvălește în salon. Nu reușesc să aud ce zice, văd doar că e o femeie, deși poartă o mască de hârtie și un halat umflat, prea mare, iar pe spate îi atârnă o coadă împletită. Gesticulează agitată.

Ceva nu e în regulă.

Mă apropii mai mult de sticlă și mă chinui să aud ce zice. Un gând îmi trece rapid prin minte, o idee pe care nu o înțeleg pe deplin. E ceva familiar la tipă, felul în care își folosește mâinile, gesticulând cu emfază, în timp ce îi face semn medicului să iasă pe hol. El scutură capul, își dă jos mănușile și le îndeasă în buzunar. Rostește o comandă scurtă înainte să iasă repede din salonul de operații. Unul dintre laboranți aleargă după el.

Thomas Fineman își face loc spre ușa care dă în laborator. Julian e palid, până și de aici îmi dau seama că transpiră. Vocea lui e mai ascuțită ca de obicei, tensionată.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui plutește în sus, spre mine.

— Să îmi spună cineva ce se întâmplă.

Laborantul cu coadă traversează încăperea și îi deschide ușa lui Thomas Fineman. În timp ce el năvălește înăuntru, roșu la față, ea bagă mâna în buzunarul halatului. Și tocmai când ideea de mai devreme mă copleșește – coada împletită, mâinile, Raven – se aude o explozie, un trosnet, iar gura lui Thomas Fineman se deschide, trupul lui se clatină și cade pe spate, în timp ce petale roșii de sânge apar pe partea din față a cămășii lui.

Pentru o clipă, totul pare să înghețe: Thomas Fineman răstignit pe jos, ca o păpușă din cârpă; Julian, alb la față, pe masă; jurnalistul cu camera încă la ochi; preotul, în colț; gardienii lângă Julian, cu armele atârnate la brâu; Raven cu o armă în mână.

O sclipire.

Laborantul, cel adevărat, țipă.

Și totul se transformă în haos.

Mai multe împușcături ricoșează prin salon. Gardienii strigă:

— Jos! Jos!

Trosc. Un glonț se înfige în sticla groasă, chiar deasupra capului meu, iar din locul acela pornește o rețea de crăpături. Atât îmi trebuie. Iau un scaun din spatele meu și lovesc puternic cu el, rugându-mă ca Julian să aibă capul aplecat.

Sunetul e nemaipomenit și, pentru o fracțiune de secundă, totul se reduce din nou la tăcere, cu excepția cascadei de sticlă spartă, o ploaie ascuțită. Apoi, sar peste peretele din beton, pe podea. Cioburile scrâșnesc sub tălpile mele când aterizez și mă dezechilibrez, mă sprijin pe o mână, care mi se umple de sânge.

Raven e ca un val de mișcări. Se ferește de lovitura unui gardian, se apleacă și îl izbește puternic în genunchi cu arma. În timp ce el se lasă în față, ea îi pune un picior în spate și îl împinge: un trosnet, când capul lui se lovește de chiuveta metalică. Iar ea se îndreaptă deja spre încăperea în care se află gardienii lui Fineman. Bagă un scalpel din metal în gaura cheii și răsucește. Împinge o tavă metalică pe roți în fața ușii, ca măsură de siguranță. Instrumentele medicale se împrăștie peste tot, în timp ce ei împing, strigând, și înclină masa câțiva centimetri. Dar ușa nu se deschide, cel puțin deocamdată.

Sunt la trei metri de Julian – strigăte, împușcături, o alarmă care țiuie –, apoi doi metri, apoi sunt lângă el, îl prind de brațe,

de umeri, din dorința de a-l simți, pur și simplu, de a mă asigura că e real.

— Lena!

Se luptă cu una dintre cătușele care îi țin încheieturile prinse de masă, încercând să o smulgă. Acum, ridică privirea, ochii îi sclipesc, îi strălucesc albaștri precum cerul.

— Ce...

— Nu avem timp. Nu te ridica.

Alerg spre gardianul încă prăbușit peste chiuvetă. Vag, sunt conștientă de strigăte, de Raven care continuă să se răsucească, să se ferească – de la distanță, parcă dansează – și de exploziile înăbușite. Jurnalistul a dispărut; probabil că a fugit. Gardianul abia dacă mai e conștient. Îngenunchez și îi tai cureaua, apuc cheile și alerg înapoi la masă. Palma dreaptă îmi e plină de sânge, dar abia dacă simt durerea. Am nevoie de două încercări, să potrivesc cheia în încuietoarea cătușelor; apoi reușesc, iar Julian își eliberează încheieturile și mă trage spre el.

— Ai venit.

— Normal.

Apoi, Raven e lângă noi.

— E timpul să ne mișcăm.

Încă un minut, poate mai puțin, și Thomas Fineman e mort, în salon e haos, iar noi suntem liberi.

O luăm la goană prin anticameră, tocmai când se aud o explozie puternică, un zgomot metalic, un zăngănit și un crescendo de strigăte – gardienii probabil că au scăpat. Apoi, intrăm pe hol, unde alarmele urlă și auzim deja pași alergând pe scări.

Raven întoarce brusc capul spre dreapta, înspre o ușă pe care scrie SPRE ACOPERIȘ, DOAR PENTRU URGENȚE. Ne mișcăm repede, tăcut, încordați, trecem de ușă și ajungem la scara de incendiu. O luăm pe treptele metalice, câte unul, în jos, spre stradă. Raven își dă jos halatul mare și masca din hârtie și le aruncă într-o pubelă, chiar sub scară. Mă întreb de unde le-a luat și îmi amintesc de femeia grasă de la intrare, cu sânii aproape ieșindu-i din halat.

— Pe aici, zice Raven scurt, îndată ce ajungem jos.

Când întoarce capul, văd că are câteva tăieturi mici pe obraz și pe gât; probabil, de la cioburi. Ajungem într-o curte mică, sărăcăcioasă, cu un set de mobilier de grădină ruginit și un petic

de iarbă uscată. E încercuită de un gard jos, din sârmă, pe care Raven îl sare ușor. Pentru mine e un pic mai greu, dar Julian, care mă urmează, mă sprijină. Mâna mea a început să palpite, iar gardul e alunecos. Acum plouă mai tare.

Pe cealaltă parte a gardului se află o altă curte mică, aproape identică, și o altă clădire sumbră, maronie. Raven trece prin ușă, care fusese ținută deschisă de un bolțar, trecem printr-un hol întunecat și pe lângă mai multe uși închise, care au pe ele plăcuțe aurii. Pentru o clipă, mă panichez, speriată că am ajuns din nou în laboratoare. Dar apoi ieșim într-un hol mare, tot întunecat, în care sunt câteva ghivece din imitație de ceramică și diverse indicatoare care arată spre EDWARD WU, ESQ. și METROPOLITAN VISION ASSOCIATES. Câteva uși rotative din sticlă ne oferă o priveliște neclară a străzii: oameni aflați în trecere, cu umbrele, lovindu-se unii de alții.

Raven se îndreaptă direct spre uși, oprindu-se doar cât să își ia rucsacul, pe care probabil că îl ascunsese mai devreme în spatele uneia dintre plante. Se întoarce și ne întinde mie și lui Julian câte o umbrelă. Trage pe ea un impermeabil galben, își ridică gluga și și-o trage bine peste față. Apoi, ieșim pe stradă, ne amestecăm în păienjenișul de oameni aflați în drum spre undeva, o mulțime fără fețe, o masă de trupuri în mișcare. Niciodată nu am fost mai recunoscătoare pentru imensitatea Manhattanului, pentru foamea lui; suntem înghițiți în el și de el, devenim nimeni și toți: o femeie cu un poncho galben; o fată scundă cu un hanorac roșu; un băiat cu fața acoperită de o umbrelă uriașă. Facem dreapta pe Eighth Avenue, apoi stânga pe 24th Street. Am scăpat de mulțime: străzile sunt goale, clădirile întunecate, draperiile trase, jaluzelele la fel. Lumini slabe în spatele draperiilor subțiri, deasupra noastră; camere întoarse pe dinăuntru, cu spatele la străzi. Înaintăm nevăzuți, neobservați, prin lumea gri și apoasă. Gurile de canalizare sunt pline cu apă și cu mizerii, bucăți de hârtie și resturi de țigări. Am dat drumul mâinii lui Julian, dar merge aproape de mine, în ritmul pașilor mei, astfel că aproape ne atingem. Ajungem la o parcare goală, cu excepția unei dubițe albe, pe care o recunosc: dubița ce pare că aparține DERP. Îmi amintesc din nou de mama, dar nu e momentul să întreb de ea. Raven deschide ușile duble din spate și își dă jos gluga.

— Sus.

Julian ezită o clipă. Văd privirea lui trecând peste inscripție: ORAȘUL NEW YORK, DEPARTAMENTUL DE CORECȚIE, REFORMĂ ȘI PURIFICARE.

— E în regulă, îi zic și urc în spate, unde mă așez pe jos, cu picioarele încrucișate.

Mă urmează. Raven dă din cap spre mine și închide ușile. O aud cum se urcă pe locul pasagerului. Apoi, se face liniște, se aude doar răpăitul ploii pe acoperișul din tablă. Ritmul ei face să îmi vibreze întreg corpul. E frig.

— Ce… începe să întrebe Julian, dar îi fac semn să tacă.

Încă nu suntem în afara pericolului și nu mă voi relaxa până când nu vom ieși în siguranță din oraș. Îmi șterg sângele din palmă cu hanoracul. Auzim pași, ușa șoferului care se deschide și vocea lui Tack, un mormăit.

— I-ai adus?

Răspunsul lui Raven:

— Aș fi aici dacă nu i-aș fi adus?

— Sângerezi.

— E doar o zgârietură.

— Să mergem, atunci.

Motorul prinde viață și, brusc, îmi vine să strig de bucurie. Raven și Tack s-au întors, se rățoiesc unul la altul, așa cum au făcut mereu și cum vor face mereu. Au venit după mine, iar acum mergem spre nord: suntem din nou de aceeași parte. Ne vom întoarce în Sălbăticie și îi voi revedea pe Hunter, pe Sarah și pe Lu. Ne vom cuibări din nou în noi, ca o ferigă ce se ferește de îngheț, și vom lăsa Rezistența să își vadă de arme și de planuri, iar pe Gunoieri de tunelurile lor, AFD de operațiile ei și întreaga lume de boala și de orbirea ei. O să-i lăsăm să se distrugă. Noi vom fi în siguranță, adăpostiți sub copaci, cuibăriți ca niște păsări.

Iar eu îl am pe Julian. L-am găsit, iar el m-a urmat. Întind mâna în semiîntuneric, fără o vorbă, și îi iau palmele. Ne împletim degetele și, cu toate că nici el nu spune nimic, simt căldura și energia dintre noi, un dialog tăcut. *Mulțumesc*, zice el, iar eu îi răspund: *Sunt atât de fericită*, *sunt atât de fericită*, *aveam nevoie să fii în siguranță*.

Sper că înțelege.

•

Nu am dormit de vreo douăzeci și patru de ore și, în ciuda legănatului mașinii și a răpăitului ploii, la un moment dat, ațipesc. Mă trezesc când Julian îmi rostește încet numele. Sunt cu capul în poala lui, inhalând mirosul blugilor lui. Mă ridic repede, jenată, și mă frec la ochi.

— Ne-am oprit, zice, deși e evident.

Ploaia abia dacă se mai aude. Ușile mașinii se trântesc; Raven și Tack râd exuberant și tare. Probabil că am trecut cu bine de graniță. Ușile din spate se deschid și o văd pe Raven zâmbind, iar Tack e în spatele ei, cu brațele încrucișate, mulțumit de sine. Recunosc vechiul depozit, după suprafața plină de crăpături a parcării și după hambarul din spatele lui Tack. Raven îmi întinde mâna și mă ajută să cobor. Strânsoarea ei e puternică.

— Care e fraza magică? întreabă ea, îndată ce picioarele mele ating cimentul.

E relaxată, zâmbitoare și blândă.

— Cum m-ați găsit?

Vrea să le mulțumesc, dar nu o fac. Nu sunt obligată. Mă strânge de mână, înainte să îmi dea drumul și îmi dau seama că știe cât sunt de recunoscătoare.

— Puteai să fii într-un singur loc, îmi zice, iar privirea îi fuge în spatele meu, spre Julian, apoi din nou la mine.

Și știu că e felul ei de a face pace cu mine și de a recunoaște că a greșit. Julian a coborât și el din mașină și privește în jur, cu ochii mari și cu gura deschisă. Părul îi e încă ud și a început să se încrețească un pic la vârfuri.

— E în regulă, îi zic.

Mă întind și îl iau de mână. Bucuria se dezlănțuie din nou în mine. Aici putem să ne ținem de mâini, să ne cuibărim unul în altul, să ne încălzim, să ne mulăm unul după altul noaptea, ca statuile făcute să se completeze una pe alta.

— Haideți!

Tack merge cu spatele, în salturi, spre depozit.

— Împachetăm și plecăm. Deja am pierdut o zi. Hunter ne așteaptă împreună cu ceilalți, în Connecticut.

Raven își saltă rucsacul și geme.

— Știi cum face Hunter când e irascibil. Ar fi bine să ne mișcăm.

Simt confuzia lui Julian. Argoul și numele ciudate, apropierea copacilor netăiați și neîngrijiți trebuie să fie copleșitoare pentru

el. Dar îl voi ajuta eu și o să-i placă. Va învăța și îi va plăcea să învețe. Cuvintele curg prin mine, liniștitoare, frumoase. Acum, avem timp pentru absolut orice.

— Așteaptă!

Alerg după Raven, care îl urmează pe Tack în depozit. Julian rămâne în urmă. Cobor tonul, ca el să nu mă audă.

— Tu… tu știai? întreb și înghit greu.

Parcă am rămas fără aer, deși am alergat mai puțin de șase metri.

— Despre mama, vreau să spun.

Raven mă privește nedumerită.

— Mama ta?

— Șșșșt.

Nu știu de ce, dar nu vreau ca Julian să audă, e prea mult, prea complicat, prea devreme. Raven scutură din cap.

— Femeia care a venit după mine la Salvare, zic insistând, în ciuda privirii complet confuze a lui Raven. Are un tatuaj pe gât, 5996. Acela e numărul de detenție al mamei, din Cripte. Înghit în sec. Aceea e mama.

Raven întinde două degete, să mă atingă pe umăr, apoi pare să se gândească mai bine și lasă mâna în jos.

— Îmi pare rău, Lena, habar n-aveam.

Vocea ei e neobișnuit de blândă.

— Trebuie să vorbesc cu ea înainte să plecăm. Sunt… sunt unele lucruri pe care trebuie să i le spun.

De fapt, există un singur lucru pe care vreau să i-l spun și doar când mă gândesc la asta inima mea o ia la goană. *De ce*, *de ce*, *de ce*? *De ce i-ai lăsat să te ia*? *De ce m-ai lăsat să cred că ești moartă*? *De ce nu ai venit după mine*? *De ce nu m-ai iubit mai mult*?

Odată ce eliberezi cuvintele, odată ce le dai voie să prindă rădăcini, se vor întinde ca mucegaiul prin toate colțurile tale și prin toate spațiile întunecoase, iar cu ele și întrebările, temerile care îți dau fiori și care se înmulțesc suficient cât să te țină mereu treaz. Cel puțin în privința aceasta, AFD are dreptate.

Raven se încruntă.

— A plecat, Lena.

Mi se usucă gura.

— Ce vrei să spui?

Ridică din umeri.

— A plecat azi-dimineață cu alți câțiva. Ei sunt la un alt nivel ierarhic decât mine. Nu știu încotro au luat-o. Nu pot să întreb.

— Deci, ea… face parte din Rezistență? întreb, deși e evident.

Raven aprobă.

— De sus, zice ea blând, de parcă asta ar conta.

Întinde brațele.

— Asta e tot ce știu.

Îmi feresc privirea și îmi mușc buza. Spre sud, norii se risipesc, precum lâna care se deșiră, și lasă să se vadă petice de cer senin.

— Aproape toată viața mea am crezut că e moartă.

Nu știu de ce îi spun asta lui Raven sau de ce mai contează. Acum, mă atinge, îmi pune mâna pe cot.

— Aseară, a venit cineva din Portland, un fugar. A scăpat din Cripte, după bombardament. Nu a spus multe, nici măcar nu și-a dat numele. Nu știu sigur ce i-au făcut acolo, dar… în fine, el ar putea ști ceva despre mama ta. Cel puțin despre timpul petrecut de ea acolo.

— Bine.

Dezamăgirea mă face să mă simt tristă, apatică. Nu mă obosesc să îi spun lui Raven că mama a fost ținută la izolare cât a fost închisă, și, oricum, nu vreau să știu ce a făcut atunci. Vreau să o cunosc acum.

— Îmi pare rău, repetă ea și îmi dau seama că e sinceră. Dar cel puțin știi că e liberă, nu? E liberă și e în siguranță. Zâmbește scurt. Ca tine.

— Da.

Desigur, are dreptate. Dezamăgirea se risipește un pic. Liberă și în siguranță, eu, Julian, Raven, Tack, mama. Cu toții o să fim bine.

— Mă duc să văd dacă Tack are nevoie de ajutor, zice ea, redevenind pragmatică. Plecăm diseară.

Aprob din cap. În ciuda celor întâmplate, mă simt bine să vorbesc cu Raven și să o văd așa, binedispusă. Așa trebuie să fie. Intră în depozit, iar eu rămân pe loc un moment, închid ochii și trag aer în piept: miroase a pământ umed și a scoarță udă; a jilav, mirosul ud al renașterii. O să fim bine. Și, într-o bună zi, o voi întâlni din nou pe mama.

— Lena?

Vocea lui Julian se aude încet în spatele meu. Mă întorc. Stă aproape de mașină, cu brațele de-a lungul corpului, de parcă îi e frică să se miște în această lume nouă.

— Ești bine?

Când îl văd aici – printre copacii care se întind peste tot în jur și cu norii care se risipesc –, bucuria crește din nou în mine. Brusc, închid spațiul dintre noi, fără să mă gândesc, năvălind în brațele lui cu atâta forță, încât aproape cade pe spate.

— Da. Sunt bine. Suntem bine.

Râd.

— Totul o să fie bine acum.

— M-ai salvat, șoptește.

Îi simt gura mișcându-se lângă fruntea mea. Atingerea buzelor lui face ca sângele să danseze prin mine.

— Nu-mi venea să cred, nu m-am gândit că vei veni.

— Trebuia să vin.

Mă trag în spate, să îl pot privi, dar îmi țin brațele încercuite în jurul taliei lui. El își pune mâinile pe spatele meu. Deși am petrecut mult timp în Sălbăticie, mă uimește din nou faptul că e un miracol să stai astfel cu cineva. Nimeni nu poate să ne spună să nu o facem. Nimeni nu ne poate opri. Ne-am ales unul pe altul, iar restul lumii se poate duce naibii. Julian îmi dă la o parte o șuviță de păr.

— Și acum?

— Orice vrem.

Bucuria e imensă: aș putea să-mi iau zborul, să mă înalț până la cer.

— Orice?

Zâmbetul lui Julian se întinde încet de pe buze până în ochii lui.

— Orice și tot, îi zic și ne mișcăm în același timp, găsindu-ne buzele.

La început, suntem stângaci. Nasul lui se lovește de buzele mele, apoi, bărbia mea se lovește de a lui. Dar zâmbește și nu ne grăbim, ne găsim ritmul. Îmi trec ușor buzele peste ale lui, îi explorez limba, încet, cu a mea. Își bagă degetele în părul meu. Inhalez mirosul pielii lui, proaspăt și lemnos, amestec de săpun și brad. Ne sărutăm încet, blând, pentru că acum avem tot timpul din lume, avem doar timp și spațiu în care să ne

cunoaștem liberi și să ne sărutăm cât de mult vrem. Viața mea începe din nou.

Julian se trage și mă privește. Își trece un deget peste bărbia mea.

— Cred… cred că mi-ai dat-o și mie, zice respirând greu. *Deliria.*

— Dragoste, îi zic și îl strâng de talie. Spune-o.

Ezită o clipă.

— Dragoste, rostește tatonând.

Apoi, zâmbește.

— Cred că îmi place.

— Vei învăța să îți placă. Crede-mă.

Mă ridic pe vârfuri, iar Julian mă sărută pe nas, apoi își trece buzele peste obrajii mei, le freacă de urechea mea și mă pupă mărunt pe creștet.

— Promite-mi că vom rămâne împreună, da?

Privirea lui e din nou de un albastru clar, ca o piscină complet transparentă. O privire în care poți înota, poți pluti o veșnicie.

— Tu și cu mine.

— Promit.

În spatele nostru se deschide ușa, mă întorc și mă aștept să o văd pe Raven, tocmai când o voce taie aerul:

— Nu o crede.

Întreaga lume se închide în jurul meu ca o pleoapă: pentru o clipă, totul se întunecă. Mă prăbușesc. Urechile mele vâjâie; am fost trasă într-un tunel, un spațiu plin de presiune și haos. Capul meu e gata să explodeze.

Arată altfel. E mult mai slab, iar de la o sprânceană până la bărbie i se întinde o cicatrice. Pe gât, chiar după urechea stângă, un număr tatuat se curbează în jurul cicatricii triunghiulare care m-a păcălit mult timp și am crezut că era vindecat. Privirea lui – cândva blândă, de un căprui-deschis, ca siropul – s-a înăsprit. Acum e împietrită, impenetrabilă.

Doar părul îi e la fel: coroana castanie, ca frunzele toamna.

Imposibil. Închid ochii și îi redeschid: băiatul dintr-un vis, dintr-o altă viață. Un băiat întors din morți.

Alex.